

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

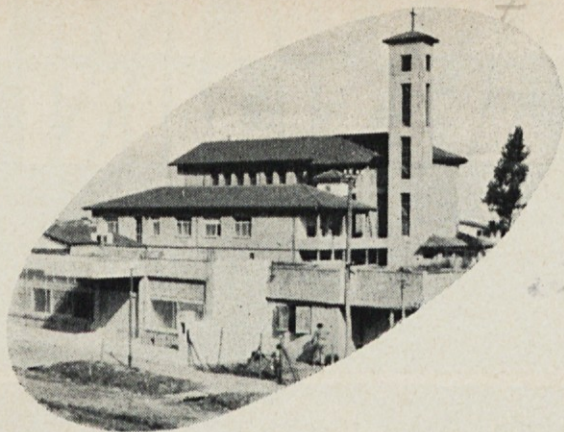
1966

- XL -

1/2

SVET KRISTUSU!
KRISTUSA SVETU!

Za vzdrževalnino gojencev „Baragovega misijonišča“

Vsaj 10 glavnic po 1.000 dolarjev za istotoliko trajnih vzdrževalnin gojencev tega zavoda za vzgojo novih misijonarjev bi radi tekom nekaj let zbrali:

V prvem letu te akcije so se za posamezne vzdrževalnine nabrale sledeče vsote:

1. — V čast Odrašeniku sveta, 2.000 pesov in 20 dolarjev.
2. — V čast Mariji, Kraljici misijonov, 10 dol. in 10.000 lir.
3. — V čast apostolu narodov, sv. Pavlu, 45 dolarjev.
4. — V čast zavetnikoma misijonov, sv. Frančišku Ksaveriju in Marii Tereziki, 105 dolarjev.
5. — V čast sv. Vincenciju Pavelskemu, 220 dolarjev.
6. — V proglasitev Barage blaženim, 100 dolarjev.
7. — V dvig škofa Slomška na oltar, 2.500 Lir.
8. — V spomin škofu Rožmanu.
9. — V spomin padlim domobrancem, 100 kanad. dolarjev.
10. — V zahvalo slovenskim misijonarjem.

Lepo prosimo misijonske odseke in posamezne prijatelje slovenskih misijonov, da prispevajo v eno ali drugo vzdrževalnino! Če se vsa slovenska misijonska žarišča ogrejejo za to akcijo, imamo prav lahko v petih letih izpolnjenih vseh deset vzdrževalnin, se pravi, skupno glavnico 10.000 dolarjev, iz katere dohodkov bo „Baragovo misijonišče“ brezplačno vzdrževalo in vzgajalo deset slovenskih dijakov — misijonskih kandidatov. (Prispevke pošiljati na ime Ladislav Lenček CM, Loubet 4029, Remedios de Escalada, Pcia. Buenos Aires, Argentina.)

PD 64/1968

V V 40. LETNIK „KATOLIŠKIH MISIJONOV“

Leta 1923 je V. slovenski katoliški shad v Ljubljani pozval Misijonsko družbo sv. Vincencija Pavelskega (lazariste) oziroma njeno Misijonišče v Grobljah pri Domžalah, naj začne izdajati „splošen slovenski misijonski mesečnik“ z imenom „Katoliški misijoni“. Že oktobra istega leta je izšla prva številka.

Zato smo leta 1963 praznovali štiridesetletnico izhajanja „Katoliških misijonov“. List je od leta 1923 do 1943 redno izhajal, a dvajseti letnik je bil že „begunski“, kajti Misijonišče Groblje z Misijonsko tiskarno so Nemci zasedli in lazariste pregnali. A „Katoliški misijoni“ so doživeli svoj jubilejni dvajseti letnik v Ljubljani, kjer je izšel tudi 21. letnik.

Leta 1945 pa lista že ni bilo mogoče več izdajati.

V razdobju dveh, treh naslednjih „begunskih“ let so „Katoliški misijoni“, vedno v istem uredništvu, izhajali v Rimu kot razmnoženina, ki pa je ne moremo šteti v vrsto letnikov „Katoliških misijonov“.

Iz Rima se je urednik lista podal decembra 1947 v Argentino, in že ob odhodu misijonskega zdravnika dr. Janeza Janeža na Kitajsko v maju 1948 so izšli spet tiskani „Katoliški misijoni“ kot 22. letnik in se nadaljevali tudi kot 23. letnik.

V „Misijonišču“ v Grobljah je izšlo skoraj 20 prvih letnikov našega lista

Naslednja dva letnika sta sicer izhajala v povezanosti z „Duhovnim življenjem“, a tako, da so „Katoliški misijoni“ ohranili svojo samobitnost, se pravi, so se smatrali za samostojen list, čeprav tehnično združeni z „Duhovnim življenjem“. Saj je bilo tudi lastništvo „Katoliških misijonov“ vedno v rokah Misijonske družbe, dočim je bilo lastništvo „Duhovnega življenja“ v rokah Slovenskega dušnega pastirstva v Argentini.

V tem tehničnem združenju z „Duhovnim življenjem“ so torej „Katoliški misijoni“ doživeli svoj 25. letnik, svoj srebrni jubilej.

Ob vstopu v novo petindvajsetletje pa so se „Katoliški misijoni“ predstavili svojim naročnikom in bralcem spet kot povsem samostojen list in je tako izhajal redno, brez presledka ves ta čas do danes, ko so „Katoliški misijoni“ vstopili v svoj 40. letnik, dočim bodo oktobra tega leta doživeli 44. letnico svoje ustanovitve.

SPLOŠNI SLOVENSKI MISIJONSKI LIST

Ob svoji ustanovitvi so „Katoliški misijoni“ napovedali, da hočejo biti **splošen misijonski list**, se pravi, da se bodo zavzemali splošno za misijone. Ne le za misijone v Črni Afriki, kot se je tedaj pri nas obstoječi misijonski list Klaverjeve družbe „Odmev iz Afrike“ z „Zamorčkom“ (za otroke), ampak za vesoljno misijonsko akcijo Cerkve; ne le za slovenske misijone ene misijonsko delovne družbe, kot se je kasneje nastala priloga „Glasnika Srca Jezusovega“ - „Bengalski misijonar“, ampak za delo vseh slovenskih redovnih družb v misijonih in za vsakega posameznega slovenskega misijonarja; in ne le za kako posebno področje misijonskega dela, kot še kasneje nastali „Lux mundi“, glasilo slovenske Duhovniške misijonske zveze, ampak za vsa različna področja misijonske problematike, dejavnosti in organizacije.

ZVESTOBA CILJU

Temu cilju, biti splošen slovenski misijonski list, so bili „Katoliški misijoni“ zvesti. Spremljali so misijonsko misel in dejavnost Cerkve v celotnosti, bili so glasilo papeških misijonskih družb, poročali so o vseh slovenskih misijonarjih in se zavzemali za molitveno in gmotno oporo vsem ter jo tudi med vse razdeljevali in bili so glasilo vsega slovenskega misijonskega zaledja. Poleg tega so „Katoliški misijoni“ budili idejo zedinjenja z „ločenimi brati“ in, zlasti dokler ni bilo posebne ustanove in posebnega glasila za to, tudi delo za Baragovo beatifikacijo.

Tudi so „Katoliški misijoni“ budno čuli, da niso posegali s svojo vsebino in dejavnostjo na področja drugih slovenskih listov, ampak se omejevali na izključno misijonsko vsebino in dejstvovanje.

Značaj splošnega lista so „Katoliški misijoni“ imeli in ohranjevali vse doslej tudi v pogledu naročništva in bralcev, saj so sorazmerno enako razširjeni v vsem slovenskem zamejstvu. Navajajoč le približno in zaokrožene številke, jih gre od 2.000 izvodov 500 po Argentini, 400 po U.S.A., 300 po Kanadi, 300 po Slovenskem Primorju, 300 po Koroškem, ostalih 200 pa po drugih deželah Evrope, Azije, Afrike, Avstralije in Amerike. Niso torej list lokalnega

Misijonski sodelavci v Argentini ob poroki svojega predsednika Marijana Loboda s sodelavko Albino Zonta, pred enajstimi leti.

značaja kakor vsi drugi slovenski verski listi, ampak so edini, vsem skupni misijonski list vsega slovenskega zamejstva.

Mislimo, da je bila prav zvestoba posebnemu, splošno misijonskemu svemu poslanstvu tista, ki je skozi vseh 40 in še več let pomagala v listu v borbi za obstoj. Ker so se „Katoliški misijoni“ strogo držali svojega lastnega poslanstva, niso bili nikomur v napotje; ker so se držali naloge, služiti splošni, vsem skupni in vsem dragi misijonski akciji in vsem slovenskim misijonarjem, so bili in so deležni opore vsega slovenskega zamejstva.

„Katoliški misijoni“ se tudi v bodoče nameravajo držati strogo te, pred več kot 40 leti načrtane smeri, v prepričanju, da je le-ta najboljše zagotovilo njih nadaljnjega obstoja. Dokler ne bodo v domovini mogli izdajati splošnega misijonskega lista, se bodo smatrali v izseljenstvu izhajajoči „Katoliški misijoni“ kot edini splošno slovenski misijonski list.

Ce pa bi se doma razmere za svobodo Cerkve toliko izboljšale, da bi se mogli „Katoliški misijoni“ nemoteno tiskati in pošiljati po svetu, se bodo tudi „Katoliški misijoni“ iz svojega dolgoletnega begunstva in izseljenstva takorekoč vrnili v domovino in tam izhajali, kakor bo tedaj Cerkev spoznala za najprimerneje v skladu s svojo pokoncilsko misijonsko akcijo. Slovenski izseljenški in zamejski svet, ki zdaj „Katoliškim misijonom“ omogoča izhajanje zunaj domovine, bo pač tedaj to čast prepustil spet domovini in bo iz domovine prihajajoče in delujoče „Katoliške misijone“ prav tako podprl, kakor zdaj s toliko ljubeznijo žrtvuje zanje in za njih misijonske podvige.

L. L. C. M.

NAŠI ODNOSI DO NEKRISTJANOV

IZJAVA 2. VATIKANSKEGA KONCILA

Na koncu svojega tretjega zborovanja je 2. Vatikanski koncil sprejel 20. novembra 1964 *izjavo o ravnanju Cerkve z nekrščanskimi verstvi*. Tam poudarja, da tvorijo vsa ljudstva eno skupnost istega izvora in z istim končnim ciljem. Različne religije skušajo na temeljna vprašanja podati odgovore. *Hinduizem* se pogloblja v skrivnost božanstva in jo skuša izraziti z neizčrpno plodovitostjo mitov in z izrednim naporom filozofije. Osvoboditev iz tesnob bivanja išče v raznih oblikah asketičnega življenja, v meditaciji in v zatekanju k Bogu z ljubeznijo in zaupanjem. *Budizem* priznava nezadostnost tega minljivega sveta in kaže pot, po kateri naj človek dospe v večni počitek — pot vdanosti in zaupanja, odpovedi in očiščevanja. Tudi druge religije zrcalijo nemir človeškega srca in dajejo napotke za življenje. Katoliška Cerkve ne zameta ničesar od tega, kar je resnično in sveto v teh verstvih. Neprestano oznanja Kristusa, ki je „pot, resnica in življenje“ in v katerem se je Bog spravil z vsemi stvarmi. Z iskreno pozornostjo opazuje Cerkve nauke in pravila drugih verstev, ki prispevajo žarke resnice, razsvetljujoče vse ljudi. Zato spodbuja svoje sinove, *naj v razgovorih in v sodelovanju z verniki drugih religij opazujejo in pospešujejo duhovne, moralne, socialne in kulturne vrednote*, ki jih je v njih najti.

S spoštovanjem zre Cerkve tudi na *muslimane*, ki časte živega Boga, vse-mogočnega stvarnika nebes in zemlje, katerega večkrat skritim odlokom se mora človek iz vse duše pokoriti. Jezusa časte kot preroka in njegovo deviško mater včasih pobožno kličejo na pomoč. Cerkveni zbor poziva kristjane in muslimane, naj pozabijo preteklost, polno sporov in sovražnosti, in si prizadevajo za medsebojno razumevanje in za napredek socialne pravičnosti, нравnih dobrin, miru in svobode.

Koncil opozarja na vezi med ljudstvom Nove zaveze in *Abrahamovimi potomci*. Cerkve ne more pozabiti, da je prejela razodetje Stare zaveze od izvoljenega ljudstva. Veruje, da je Kristus s svojim križem spravil Jude in pogane in iz obeh naredil eno ljudstvo. Prav tako ne pozablja na besede apostola Pavla, ki jih ta govori o svojih prednikih, katerim pripada posinovljenje, slava, zaveza, zakonodaja, kult, obljube in tudi patriarhi in iz katerega je po mesu izšel Kristus. „Velika je duhovna lastnina, skupna kristjanom in Judom, zato priporoča cerkveni zbor medsebojno spoznavanje in spoštovanje, čemur naj služijo *študij sv. pisma in teoloških vprašanj in pa bratski dialogi*. *Koncil ostro obsoja žalitve, sovraštvo in preganjanje Judov*, pa naj je to bilo v preteklosti ali v našem času. Nihče naj torej ne uči ničesar, kar bi vernike moglo voditi v zaničevanje ali mržnjo do Judov. Judovski narod naj se nikdar ne prikazuje kot zavržena ali prekleta rasa ali kot narod, ki je kriv umora Boga. Jezusovega trpljenja in smrti nikakor ni bil kriv ves tedaj živeči judovski narod, toliko manj se tega krivi njihovi potomci. Kristus je šel prostovoljno, iz svoje neizmerne ljubezni v smrt zaradi grehov vseh ljudi.

Ne moremo se obračati k Bogu, očetu vseh, če od svojega bratskega ravnanja izločimo nekatere ljudi ali skupine ljudi, ustvarjene po božji podobi. *Brez podlage je vsak nauk in vsako obnašanje, ki hoče med človekom in člo-*

vekom, med raso in raso postaviti razlike glede človeškega dostojanstva in pravic. Cerkevni zbor goreče poziva vernike — sledeč sv. apostoloma Petru in Pavlu —, naj žive v dobrih odnosih z drugoverci in, če je mogoče, v miru z vsemi ljudmi.

IZJAVA KONFERENCE VZHODNOAZIJSKIH CERKVA

Istega leta je skupščina Konferenca vzhodnoazijskih Cerkev — torej nekatoliška organizacija — izdala izjavo o stikih kristjanov z ljudmi drugih ver. V njej pravi, da v takih stikih Bog, ki je poslal svojega Sina za vse ljudi, nadaljuje svoje delo po moči Sv. Duha. V človeški veri do Boga je vedno nekaj elementov tistega greha, ki skuša za človeka zanikati položaj ustvarjenega bitja. Zato „vera“ ni nujno točka za srečanje tistih, ki hočejo prikazati evangelij takim, ki ga ne poznajo. Saj prav v svojem verskem življenju so nekatere skupnosti najbolj oddaljene od Boga. *Srečavati se morajo torej kristjani in nekrstjani kot ljudje in vsi morajo srečati Jezusa Kristusa*, ki mu je podvržena vsa zgodovina. Pri tem se morajo kristjani poglobiti v študij verstva, s katerega pripadniki se pogovarjajo. Poiskati je nadalje skupno ravnino vprašanj, ki jim ljudje iščejo odgovora. Kristjani morajo deliti z drugimi običajno, vsakdanje življenje, da se morejo zblížiti z njimi.

Res je v teh zblížanjih in srečavanjih tveganje, res pa je tudi, da bi brez takega tveganja teologija postala nezvesta dejstvom Učlovečenja in siromaščine križa. Pa prav v teh dejstvih so sredstva in moči za to, da se odpremo ljudem drugih verstev. *Če se kristjani zavedo čudovitega zaklada, ki ga imajo v Kristusu, bodo sposobni, da v veselju in upanju vstopijo v življenje drugih ljudi in jim dajo od tega zaklada.* Božje prenovljenje sveta povzroči rojstvo nove občestvenosti; zato medsebojni stiki niso zgolj srečavanja med posamezniki, marveč srečavanja med to novo občestvenostjo in ostalimi skupnostmi.

Poslanstvo Cerkve je izraz in posledica Kristusovega gospodovanja. „Dana mi je vsa oblast... pojdite torej...“ Po tej oblasti kliče Jezus vse ljudi in jih vabi, naj postanejo njegovi učenci. Po tej oblasti je celotna zgodovina človeštva pod njegovo postavo in usmerjena v izpričevanje njegove slave.

RAZGOVOR MED VERNIKI RAZNIH RELIGIJ

Ob teh dveh izjavah si lahko predstavljamo, kako različne oblike mora imeti dialog z nekrščanskimi verstvi in verniki. V resnici *ne gre za razgovor med sistemi, marveč med ljudmi, v katerih ti sistemi postanejo živa resničnost.* Ta je često drugačna, kot je verstvo v knjigah in v razlagah nismoukov. Vera, kot jo živi posameznik, je lahko „manj čista“ kot tista, ki jo uče svete knjige; lahko pa je tudi bolj poduhovljena. V obeh primerih je bolj realna.

Pri dialogu med ljudmi je paziti na tole: Če se kristjani predstavimo drugim kot preroki z božjim naročilom, da oznanjamo resnico, tedaj dialoga ne more biti. In vendar je to preroštvo bistveno za krščanstvo. Razgovor je mogoč, če začasno „pozabimo“ na to poslanstvo in ostanemo na ravni človekavernika. Pravi dialog se more razviti le med iskrenimi in poučenimi verniki.

Poštenost zahteva, da se sogovorniku predstavimo taki, kakršni smo in da mu pokažemo svojo vero, ne da bi zakrivali to, kar bi nekrščanskega človeka lahko užalilo; *predvsem moramo priznati svojo vero v Kristusa kot edinega rešenika vsega sveta.* Razgovor, ki bi se izogibal bistvenih reči in se omejil

na obrobje, recimo na moralo, je že v naprej obsojen na neuspeh. Za uspeh dialoga pa je poleg trdnosti potrebna tudi sprejemljivost za preiskovanje.

NAŠE VERSTVO JE POPOLNO, A MI NISMO POPOLNI

Nekateri kristjani sodijo, da krščanstvo kot dokončno in popolno verstvo ne more nič več sprejeti, da ni v njem rešiti nobene težave več in da ni mogoč noben razvoj in napredek. Res nam je v Kristusu vse dano, a kdo more resno trditi, da vse to kristjani razumemo in uresničujemo v življenju? Odrešeni smo, a ostajamo grešniki; razsvetljeni smo, a se spotikamo nad ovirami; vemo, da je Jezus pot, resnica in življenje, a se neprestano odmikamo od te poti, izdajamo to resnico in nepopolno živimo to življenje.

Po naši veri imamo nalogo, da opozarjamo nekristjane v imenu Jezusa Kristusa; naša nezvestoba pa dovoljuje nekristjanom, da nas oni opozarjajo glede na zvestobo Jezusu Kristusu. Bolje rečeno: sam Jezus Kristus neprestano opozarja ene in druge in nas tako vodi k Očetu. V odloku 2. Vatikanskega koncila o ekumenizmu beremo ta stavek, ki mora navdihovati naše razgovore z nekristjani: „Bog je obdaril katoliško Cerkev z razodeto resnico in z vsemi sredstvi milosti, *kljub temu* njeni udje ne žive od tega z vsoto dolžno gorečnostjo.“ Gotovost naše vere nas torej ne more ovirati, da ne bi ponižno sodili o našem resničnem krščanstvu. Smo nezvesti Bogu, da si ga poznamo v Jezusu Kristusu; drugi so nezvesti Bogu, ki ga v Jezusu Kristusu še ne poznajo. *Oboji moramo torej iskati pota večje zvestobe in ni ovire, da jih ne bi iskali skupno.*

PRISPEVEK NEKRISTJANOV

Mi bomo k temu prispevali Kristusovo luč. Kaj pa nekristjani? Ali nam morejo kaj prispevati? Zakaj nas ne bi Bog mogel poklicati v večjo zvestobo po naših nekrščanskih bratih? Že njihovo odklanjanje Kristusa je za nas resen poziv k poglobitvi, očiščenju in večji jasnosti pričevanja z življenjem. Dialog nam bo dal, da bomo bolje razumeli njihove težave za sprejem Kristusa in evangelija, spoznali pa bomo obenem bolje tudi svoje pomankljivosti in napake; spomnili se bomo na pozabljene ali izdane krščanske resnice; našli bomo spodbude za resničen napredek našega krščanstva.

Za vernike katere koli religije daje 18. poglavje sv. Luka zgled primerne molitve: „Moj Bog, usmili se me grešnika.“ Kolikor bolj stopi vernik pred Boga v razpoloženju duhovne revščine, toliko bolj se odpre upanju, želji po Bogu in s tem dialogu z brati dobre volje.

DIALOG MED VERNIKI JE DIALOG Z BOGOM

Edini verski dialog, ki kaj velja, je tisti, ki ga je Bog sam začel od stvarjenja z vsakim človekom. Od nas zahteva, da se tega dialoga udeležimo in damo Bogu pričakovani odgovor. V tem razgovoru z Najvišjim smo ljudje povezani in odvisni drug od drugega. Vloga kristjanov pri tem je razložena v priliki o kvasu.

Srečanje ljudi, ki naj govore z Bogom, ni naloga učenjakov in diplomatov, temveč duhovnih oseb. Pravi dialog nas bo našel združene v teženju k Bogu, v skupni želji, da se podredimo načrtom, ki jih ima z nami. Tak dialog mora navdihovati, pa naj se tega zavedamo ali ne, „Duh resnice, ki vas bo privedel k polni resnici“. (Jan 16, 13)

INDIJA PO EVH. KONGRESU

ODGOVOR INDIJE NA EVHARISTIČNI KONGRES V BOMBAYU

Papež Pavel VI. je prišel v Bombay dne 3. decembra in še isti dan se je sešel z uradnimi in neuradnimi zastopniki ostalih verstev v Indiji. Druga indijska verstva so seveda v glavnem zastopali hindi in budisti, vendar so prišli na razgovor tudi zastopniki ostalih številnih sekt, tako teozofistov, parsov, sunijskih muslimanov, yogov, vedantistov. Glavno zborovanje je bilo v dvorani Jehangir, ki je prav primerna za taka srečanja. Predsedoval je kardinal Koenig, uvodno predavanje o namenu dialoga pa je imel jezuit Esteller; razložil je, zakaj se morajo shajati zastopniki raznih verstev. Glavni namen je pač, da bi v popolni ponižnosti in odkritosti obravnavali temeljne resnice in določili ideale, ki so vsem skupni. Versko prepričanje namreč poslej ne sme več biti kamen spotike ali vzrok za razdvajanja ali spore. Vsi ljudje se morajo znati preusmeriti tako, da bodo srca vseh hrepenela po nebeskem Očetu.

Nato je kardinal Koenig javno izrekel besede kesanja za vsa kriva dejanja in napake, ki so jih v preteklosti mogli zagrešiti katoličani v presojanju delovan' a drugih verstev; vsi, ki niso kristjani, naj nam oprostite — tako je kardinal zaključil svoje besede. Kardinal Koenig, papež Pavel VI., kardinal Agagianian in druge vodilne osebnosti kongresa so potem pri debati posegale po izrekih in odstavkih iz indijskih svetih knjig, zlasti z Upanišade in Bagavad Gita.

Po zborovanju je papež sprejel veliko skupino nekatolikov in jim poudarjal potrebo, da bi se vsi zedinili na glavnih resnicah ter jih določili za voditeljice usode človeštva.

SOVRAŠTVO SE RUŠI

Pred kongresom je bilo v Indiji ustanovljenih mnogo odborov, ki so se izrekli proti izvedbi kongresa na indijskih tleh in so tudi ostro napadali prireditelje kongresa, zlasti kardinala Graciosa. Skrajni indijski nacionalisti so kongres proglašali za novo obliko vdiranja kolonializma. Kongres in podobne prireditve so samo prilika, kako bi rad stari imperializem spet zavzel stare postoanke in sicer tokrat po noti duhovnosti. Prav take prireditve so zelo nevarne, ker skušajo porušiti duhovne temelje aziistva.

Prirediteljem ni bilo težko zavračati napačne trditve in so lahko sproti dokazovali, kako je ravno katoliška cerkev postala mati prave evropske civilizacije in kulture. Tak dokaz se je na kongresu samem potem tudi uresničil, saj so vse prireditve izzvenele v klicu po duhovni edinosti, ljubezni in sporazumevanju med narodi in med vsemi verstvi.

Ugledni javni delavec in politik K. Patil, trikratni župan Bombaya in voditelj ene največjih skupin v vladni stranki ter večkratni minister je po kongresu sklical zborovanje glavnih indijskih socialnih delavcev in pred veliko množico izjavil:

„Ne morem se spomniti v zadnjih petdesetih letih nobenega velikega do-

godka v Indiji, ki bi se po veličini in pomembnosti mogel primerjati z evharističnim kongresom v Bombayu. Kongres je bil za nas same najprej nauk o tem, kaj vse se more doseči z disciplino. Disciplina pa ni nič, če je ne spremljata vera in edinost. Vse to nam najbolj manjka in mi tega svetu ne moremo pokazati. Obisk papeža Pavla VI. je dejanje, ki pomeni za Indijo najvišjo čast. Saj se še vsi spominjamo, kakšne dneve navdušenja smo preživljali. Res je bil med nami najvidnejši verski poglavar na svetu. Naša dežela se bo rešila samo z disciplino in mi jo nujno potrebujemo. Samo pogledjte, kako so naši študentje nedisciplinirani. Med njimi ni edinosti in ni vere in lahko rečemo, da smo mi pravi zgled za tisto, kar se naziva nedisciplina. Vsi smo preverjeni, da nam je evharistični kongres pokazal, kaj se more doseči z disciplino. Nikdo ni terjal od nas, da bi postali kristjani... da bi mi vsi morali zapustiti svojo vero...“

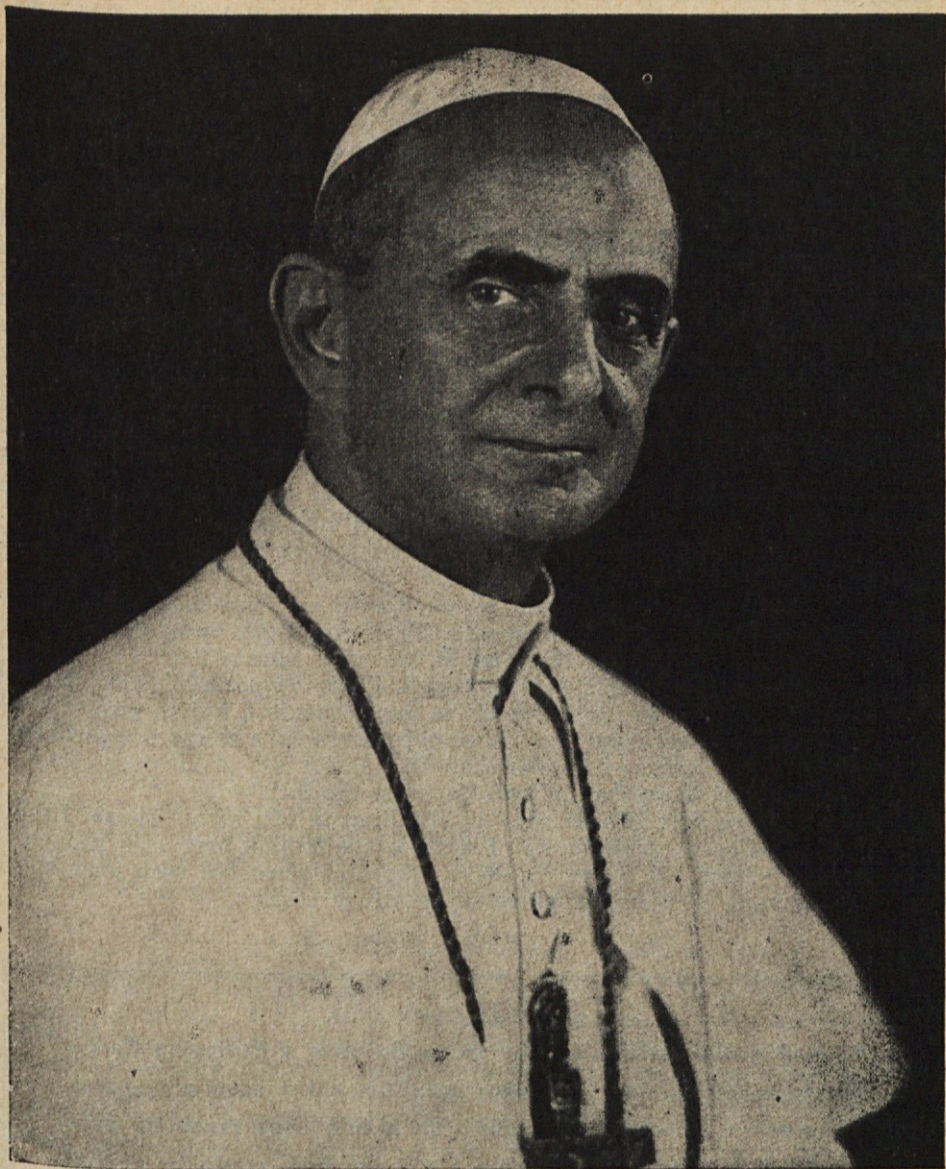
DIALOG SE ŠELE ZAČENJA

Po raznih katoliških inštitutih so po kongresu začeli prirejati debatne in študijske večere, kjer so razpravljali o problemih, ki so se začela obravnavati na raznih kongresnih prireditvah. Katoliški organizatorji kongresa so namreč hoteli ostanke zvesti vabilu, da so pripravljene za razgovore med zastopniki raznih verstev. Takoj je bilo tudi opazno, kako je nekatere vodilne hindujske in budistične osebnosti kongres zajel in pretresel. Vse debate so bile javne in nekatere celo v velikih dvorinah mestnega središča. Na takem javnem debatnem večeru se je oglasil menih, pripadnik sekte ramakrišna. Med drugim je izvajal:

„Da, vaš kongres je bil bučen in zmagoslaven uspeh na vse strani. Vse človeštvo ga je občudovalo. Toda, ali je Bog mogel imeti dopadenje nad tako prireditvijo? Poznam krščanstvo in njegove resnice in že med kongresom sem si takoj rekel: 'Ljubši mi je betlehemski hlevček, bolj cenim pridigo na gori in zadnjo večerjo, kajti vse to je bilo in je daleč od vsega razkošja, ki se je razkazovalo na kongresu. Vsekakor ste Bombayu pokazali nekaj, kar se med nami nikdar ni zgodilo. Toda: mar ni kardinal Gracias s svojimi stotinami sodelavcev kongres tri leta pripravljaj? Vse so imeli preračunano do poslednje podrobnosti. Ali se more torej kdo pri tem res pohvaliti s kakim posebnim zasluženjem?'“

Takoj mu je odgovoril jezuit Elenjimittan in dejal: „Ali ni papež najprej in takoj šel med najbolj revne? Ali se ni pomešal med navadno množico? Kristus je bil ogenj božji, papež pa je tudi administrativni poglavar cerkve. Vse zunanje razkošje je bilo samo znak njegovega mesta v zgradbi Cerkve.“

Nato je posegel vmes zastopnik budistov in dejal: „Naj bodo zunanji uspehi kongresa takšni ali drugačni, zase vem, da se ni zgodilo nič, kar bi me moglo privedi do tega, da bi nehal biti budist in postal katolik. Res sem se marsikaj naučil; kongres me je poučil, kakšna je vrednost zunanjih manifestacij, pri tem pa sem takoj uvidel, da je smisel vere mnogo globlji. Res je bilo vse lepo, zlasti liturgija in tudi papeževa osebnost me je prevzela, toda bistvo vere je v tem, da se človek umakne v globine svoje vesti, kjer je treba premagovati vse vrste strasti in sicer v besedah, mislih in dejanjih. Ali mislite, da bodo liturgične reforme II. Vatikanskega koncila spremenile in zajele globino človeške zavesti? Ali ni božje kraljestvo samo v notranjosti duše? Edino, kar me je pretreslo do dna, je bila obilica dokazov ljubezni do

PAVEL VI.,

ki je Indiji približal Resnico, Lepoto in Dobroto — Kristusa.

bližnjega. Priznam, da me je sram, ko vidim, kaj morejo katoliški misijonarji doseči, kadar pomagajo revnim in bolnim. Evangelij ljubezni nas bo edini vezal in povezal in na tem polju se moramo budisti mnogo učiti pri katoličanih.“

Odgovorili so mu:

„Ali ne terja čas, da se odmaknemo zgolj zgodovinskemu gledanju na religije? Ali se moramo res trdno držati vere, v kateri smo se rodili, ko gre vendar za to, da se vsi iztrgamo vezem greha in se živimo v novo, sveto življenje. Ali ni na obzorju pred nami že višja Cerkev, ki bo mati vsega človeštva?“

Redovnik iz sekte parsov je povedal: „Vi katoličani se trudite, da bi svojo vero prikazali kot vrhunec vsega idealnega. Mi tudi smo prepričani, da je naša vedistična vera najboljša in kaj je zmogla, se je najlepše pokazalo pri Mahatma Ghandiju. Toda Ghandi je bil eden, samo eden. Bil je edini. Mislim reči, da je velika razlika med idealom in praktičnim uresničevanjem verskih načel. Ker je pač tako, se pri naši veri trudimo poiskati tisto, kar je najboljše in najbolj izvedljivo... Zakaj se katoliki ne bi mogli potruditi in pri drugih verstvih poiskati, kar bi bilo najboljše in zanje tudi praktično. Če bi se mi vsi podali na pot takega iskanja, bi nazadnje res prišli do tiste zakladnice, ki je zajeta v svetem pismu, to se pravi v Kristusovem nauku in v tistem, kar so nam zapustili apostoli krščanske cerkve. Pozneje so namreč na žalost zgradili zidove med različnimi verskimi skupinami in sedaj moramo znati zidove podreti. To pa moramo izvesti z lastnimi rokami in šele potem bomo prišli do začetka zblizanja med krščanstvom in vzhodom.“

Taki in podobni razgovori so se sprožili in se sedaj nadaljujejo in se bodo razvijali še dolge tedne in mesece. Kakor vse kaže, bodo samo v Bombayu trajali še leta in leta. Eden izmed laikov je vprašal:

„Vsi smo bili navdušeni, ko smo papeža Pavla VI poslušali, kako je znal izreke iz naših svetih knjig. Toda, ali je papež razumel, kaj je govoril? Ali ni bilo vse samo diplomatska igra, ko so papežu vsa tista mesta izbrali in priredili indijski strokovnjaki indologi-katoliki? Pavel VI. je bil dovolj časa v diplomatski službi in ve, kaj in kako se mora izražati.“

Odgovorili so mu: „Papež neha biti Italijan in niti ni več rimski katoličan, ko je izvoljen na svoje mesto. Tedaj postane katolik brez vseh podatkov, to se pravi: skupni oče vsega človeštva. Papež ni samo oče vseh kristjanov, ampak tudi vseh, ki verujejo, pa četudi so druge vere.“

Pokristjanjenje sveta, vključitev vsega človeštva v Kristusovo Cerkev je stvar milosti, ki nam jo je Jezus zaslužil in jo katoličani prejemamo, a moramo z njo sodelovati. Molimo, da bi bila milost preobilno dana in da bi bilo naše sodelovanje z njo čim bolj zvesto in skrbno! Naloga je lepa, a silno težka in terja od vsakega od nas celega človeka, polnovrednega katoličana!

LAČEN SEM BIL IN MI NISTE DALI JESTI!

BOG NAS OPOZARJA NA BEDO AZIJE

Lansko leto so v Königsteinu v Zahodni Nemčiji obhajali že 15. kongres „Cerkve v stiski“. Teh kongresov se redno udeležuje tudi več slovenskih izseljenskih duhovnikov. Predavanja izdejo v posebni knjigi, iz katere smo prevedli sledeči dramatični popis socialnih razmer v Aziji, predavanja, ki ga je imel znani „Speckpater“, premonstratenec, o. W. van Straaten.

Predstavljajte si, da sedimo z desetimi brati za isto mizo. Vsakdo od nas prejme po en krožnik juhe. Kaj storimo ti in jaz in še eden? Trije od desetih. Izpraznimo osem krožnikov in prepustimo ostalim sedmim dva krožnika. Ne napravimo tega samo z juho, temveč tudi z mesom, z krompirjem, z zelenjavo, s kruhom, z mlekom, skratka z vsem, kar pride na mizo za nas desetoro. Tako delam jaz, tako delaš ti, tako delamo mi vsi. Kajti pripadamo k izbrancem, k trideset odstotkom ljudi na zemlji, ki mirno zaužijejo osemdeset odstotkov vseh „sadox zemlje“, medtem ko se mora ostalih 70 odstotkov človeštva zadovoljiti z revnim ostankom. Mi pojemo juho in kruh 35 milijonov ljudi, ki na leto umro od lakote. Mi popijemo mleko, ki pravzaprav pripada tistim 400 od 1000 južnoameriškim dojenčcem, ki umro v svojem prvem letu, zato ker sploh nimajo mleka. To ni v redu. Mogoče tega niste vedeli. Zato vam bom danes pripovedoval o bedi, ki jo Bog meni in vam predočuje, da bi v njej kot v zrcalu prepoznali svojo lastno bedo: našo duhovno bedo, našo revščino v ljubezni in naše neštevilne grehe opuščanja.

DANTEJEVSKI PRIZORI V SEULU

Bil sem v Seulu in v grozotnih predelih bede v Južni Koreji. Majhne koče in smrdljive luknje se vrstijo vzdolž ceste in se širijo kot kraste po pobočjih hribov in po izsušenih strugah rek. Blizu Seula sem se povzpел na strahotno goro Namsan, katere bregovi so pokriti z neprekinjeno skorjo slumov (najbolj zanemarjenih bivališč). Neznatne kolibe s prostornino nekaj kubičnih metrov poganjajo tam kot izpuščaj iz pobočij. V vsaki kolibi se stiska šest do deset korejskih beguncev. Spe na tleh v mrazu in v zadušljivi vročini, slabo hranjeni in oblečeni. Ni ne vode ne higienskih naprav. V teh kolibah se moreš premikati le sklonjen. Odkril sem tako majhno in slabo kočo, da pri nas društvo za varstvo živali ne bi dovolilo, da služi za kozji hlev. Navzlic temu so pred vratci stali trije pari obuvala. To je morala biti pomota! Bilo je popolnoma nemogoče, da bi v tem drobčkanem kozjem hlevu mogli prebivati trije ljudje. Ko sem se z vsem naporom zrinil skozi

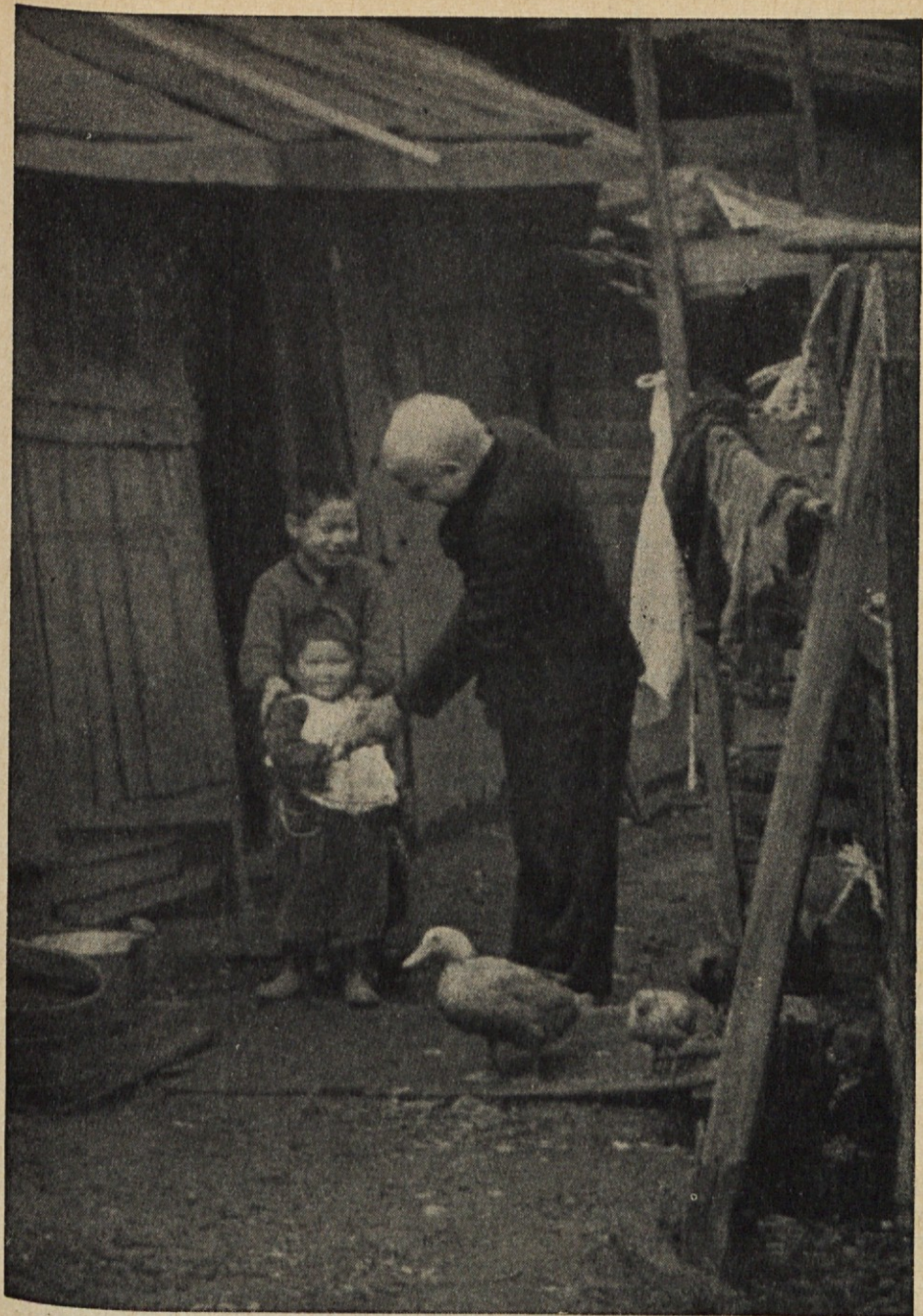
vratca, sem notri našel ne tri, ampak šestero ljudi. Ostali trije niso imeli nobenega obuvala. Kdor nima niti kolibice, zleze v goro, v votline in podzemne hodnike. V enem temnem prostoru biva po več družin. Možje, ženske, otroci, poročeni, starci, bolniki — vse je pomešano. Tu ne ostane nič skrito. Nobene skrivnosti ni več, nobenega sramu; tu postanejo ljudje živina, to je pekel! Beda kriči do neba. A nebo je nevidno v predoru pod železniškim nasipom. Tam sem v poltemi naštel 50 zabojev. Niti eden se mi ni dvigal do rame. Zbiti so iz pločevine, lepenke, desak, ličja in jadvovine; zaboji za več kot 400 živih ljudi. Petdeset družin čepi tu ob svečni razsvetljavi v blatu. Juho si kuhajo iz odpadkov in smeti in jajčnega praška. Mora jim zadostovati dnevni obrok s 1500 kalorijami — dve tretjini tega, kar potrebuje človek, da ostane zdrav brez dela. Roke si grejejo nad zanikrnim ognjem. Če pride tu do požara, bo najmanj 100 mrtvih. To niti ni veliko. Če divja v Hongkongu tajfun, gotovo potone 1000 ljudi, ki stanujejo v vodi po džunkah in sampanih. Pa še to je malo. Tu v predoru pri Seulu ne gre za take velikanske številke. Morda živi v tem peklu samo 300 otrok. A če je eden jetičen, nalezajo bolezen vsi. Ne doseže jih niti en sončni žarek. Namesto vonja cvetic poznajo samo smrad lastne bede. Imajo pa umetne cvetice. Izdelujejo jih z neskončno potrpežljivostjo stare ženice in jih za perišče riža prodajajo Amerikancem. Kaj drugega pa naj stara ženska še proda? Mlade ženske in dekleta prodajajo same sebe, od Seula do Bombay. Ali pa jih prodajo. Obiskal sem sirotišnico s 500 otroki. Med njimi je bilo dekletce gobavih staršev. Izpostavili so jo v neki bolnišnici in je do šestega leta preživela pod posteljami. Potem jo je vzel eden od bolnikov, da jo je najprej rabil za služkinjo, pozneje pa za nekaj drugega. Ko sem bil jaz tam, je imela enajst let in je bila noseča. V sirotišnico je prišla pred tremi dnevi. Otrok je ves raztrgan, je dejala sestra. Tudi starši dado često svoje stradajoče otroke tujemu moškemu, ki jih vzame s seboj v mesto in obljubi, da bo zanje lepo poskrbel. Mogoče bo obljubo držal, si pravijo starši, in mogoče bo šlo otrokom le malo bolje kot v tem mračnem peklu pod železniškim nasipom.

MALI CUNJARJI

Bil sem tudi med malimi zbiravci cunj na Koreji. 70.000 jih je. Fantiči, ki so pobegnili z doma, sirote, najdenci, povezani v skupine, 50 do 60 dečkov s poglavarjem na čelu. Organizirani so nečloveško strogo. Starejši iščejo po cestah star papir in cunje, mlajši prosjačijo pri Amerikancih in po restavracijah ostanke jedil ali jih kradejo, da tolpa ne zapade v lakoto. Našel sem 57 takih fantov v kleti za premog pod podrto tovarno. So najnižja plast korejske družbe in jih nimajo več za ljudi. Zato tudi ne prejmejo izkaznic. V kotu kleti sem na steni zagledal razpelo in nekaj podob svetnikov. Izkazalo se je, da imajo katoliški akcijsti stik s temi fanti. Že 20 od te tolpe je bilo krščenih. To spreobrnjenje pa ima grenke posledice. Mali be-rački poslej nočejo več krasti. Tako žive v še večji revščini kot pred svojim krstom.

MED SVETNICAMI

Bil sem v Seulu tudi med svetnicami. Srečal sem tam štiri dekleta, eno Italijanko, eno Korejko, eno Kanadčanko in eno Nemko iz Rosenburga. So

neke vrste laične pomočnice za misijone in pripadajo odlični organizaciji "Auxiliaires féminines internationales", ki ima sedež v Bruslju. Žive prav tako bedno in primitivno kot Korejci. Spe na trdih tleh v stari japonski, na pol razpadli hiši brez kurjave. Na podstrešju sem daroval sv. mašo. Kadar sem pokleknil, so se stene zamajale. Cela hiša je nabasana s študentkami, begunkami iz Severne Koreje, ki se v tisočih zgrinjajo v Seul, da bi tam študirale. Nimajo pa za vzdrževanje nič. Ni dela. Hranijo se zgolj s tem, kar razdele Amerikanci. Mnoga dekleta ne vidijo drugega izhoda, kot da se ameriškim vojakom ponujajo na prodaj. Tako sicer lahko študirajo, na koncu pa pogosto pride do samomora. Zato dele te laične pomočnice svojo hišo, v kateri se komaj dá stanovati, z ducati korejskih deklet; tako jim uravnajo pot v boljšo prihodnost in neredko tudi pot k Bogu.

ČLOVEŠKO MRAVLJIŠČE V HONGKONGU

Potem je prišel Hongkong, krasno ležeče pristaniško mesto, obdano z vencem rajskih otokov. Je edina vrata Kitajske v svobodni svet. V tem mestu brez zaleda se gnete 3 in pol milijona ljudi. Od konca vojne se je prebivalstvo pošestorilo. Angleška kolonialna uprava je sicer vse storila, da bi odpomogla bedi, a tudi najboljši organizacijski talent odpove spričo neizmerne toka ljudi, ki se vali s Kitajske in preprečuje vsak poskus reda. Je resnično nemogoče. Za te milijone enostavno ni prostora, ni hiš, ni dela, ni hrane, ni denarja. Samomor je, če sprejmeš te obupane množice, in je umor, če jih odpošlješ nazaj. Kaj storiti? Z oblasti zmigneš z rameni, ne vedoč odgovora. Ko je tako brezupno! Tu se nasprotja trdo spopadajo. Ne spustiš v mesto? Poslati nazaj? Jih prepustiti usodi? — Ne veš. Bog edini more vedeti. Vlada mrzlično deluje, da poveča malo mostišče Hongkong. Odnajšajo cele gore in jih mečejo v morje, da povečajo prostor, kjer naj bivajo begunci. Betonski bloki se dvigajo drug za drugim, vsak s sedmimi nadstropji, osem kvadratnih metrov za družino, povprečno osem oseb. Za vsako nadstropje po ena pipa in dve stranišči. V vsakem bloku stanuje štiri tisoč ljudi. 350.000 jih je spravljenih v teh sivih stanovanjskih fabrikah. Zajokal bi se lahko, če pomisliš na številne kitajske otroke, ki smejo o rožah in živalih samo sanjati. Nad strehami Hongkonga je nastalo novo mesto. 300.000 ljudi je v siromašnih zabojih iz desak našlo zasilno bivališče na ravnih strehah poslopij. Drugih 300.000 je spravljenih v prastarih džunkah, čolnih, razpadajočih barkah; skupaj s podganami žive v gnili, smrdeči vodi. Globoko pretresen sem maševal na džunki, kjer stanujeta že šest let dve francoski mali sestri Charlesa de Foucoulda skupaj z Gospodom Bogom med temi ljudmi.

DRUŽINA WONG

V Hongkongu sem obiskal družino Wong. Prebiva v Pipingchance Street. Njihova hiša je približno tako velika kot ograda tovornega avtomobila in je prilepljena na pobočje hriba. Vanjo prideš po granitnem stopnišču, ki pravzaprav drži v neko vilo; na sredi je treba zaviti na levo in tako dospeš preko majave lesene ograje v stanovanje Wongovih. Na strehi leže metla, čeber, kovčeg in trije pari čevljev, za kar v notranjosti ni prostora. Družina je katoliška, oče je kulí. Imajo sedem otrok, od teh sta dva ministranta.

Najmlajše dete ima eno leto in pol, petnajstletna Anni je prostitutka. Kot kaže ni druge možnosti, da uidejo smrti od lakote.

...MNOGO ŠIBKEJŠA VERA

Dragi prijatelji, temu ljudstvu pripada bodočnost. Hongkong mrgoli otrok, majhnih, vernih Kitajčkov, ki ne smejo ven, tako kot se Japonci ne smejo odseliti s svojih otokov, ker bela ljudstva protipravno pridržujejo sebi prazne predele zemlje. V tem mestu pa se gnete 3 in pol milijona ljudi. Zbežali so iz države, kjer je svoboda odpravljena, da umro pri nas, kjer zlorabljam svobodo za to, da njim napravimo življenje nemogoče. Neki kitajski begunec mi je z vljudnim smehljajem dejal: „Vi ste kot mirna gladina na vodi, spodaj pa brzi izdajalski tok. No površju kažete svoje krščanstvo, spodaj pa je vaš materializem, ki se od komunizma razlikuje samo po tem, da ga preveva mnogo šibkejša vera.“

BOŽJI OTROCI GNIJO NA AZIJSKEM SMETIŠČU

...NAŠA VELIKA KRIVDA

Otroci Azije, sestradani otroci, za jetiko umrli otroci, nerojeni otroci in neštete armade živih otrok — vsi ti otroci Azije so znamenje našega propada. Stoletja tra'ajoče kopičenje krščanskih grehov in zamud mora voditi v katastrofo. Pri tem ni najhujše to, da katastrofa lahko uniči evropsko kulturo, temveč to, da sta krščanstvo in Kristus sam z grehi naših očetov in z našo lastno sebičnostjo tako osramočena, da bi bil čudež, ako bi bedo trpeča ljudstva še cenila in sprejela tako krščanstvo. Mi smo krivi za polom toliko junaških misijonskih poskusov, ker smo stoletja jemali verodostojnost našim misijonarjem in njihovemu oznanjanju vere; jemali pa smo jo z mnogimi krivicami, ki smo jih delali pod banderom križa. Ta podedovani greh ne bo odpuščen, dokler ne bomo z našimi večjimi osebnimi žrtvami povrnili bogatij, ki jih uživamo protipostavno: na račun življenja in zdravja naših ubogih bratov.

Nikar mi ne pridi zdaj s tisoč distinkcijami moralistov, s katerimi misliš, da se moreš oprostiti izrednih dolžnosti. Od božjih zapovedi, od ljubezni in pravičnosti ni nobene oprostitve. Kdor se spričo bede po vsej zemlji oprusti osnovne krščanske dolžnosti, mora pričakovati strašno obsodbo: Lačen sem bil in mi nisi dal jesti: nag sem bil in me nisi oblekel. Proč od mene, prekleti, v večni ogenj! Ljubezen razdaja in del, ki ga moramo dati, ni odvisen od naše občutljivosti ali ganotja ali od našega dobrega srca, marveč od resnične bede naših bratov. Samo če na lastne stroške vzpostavimo spet na svetu pravičnost in ljubezen — ne iz strahu pred komunizmom, ne zato, da rešimo svojo kožo, temveč iz iskrene skrbi za dediščino, ki nam jo Bog zaupa — samo tedaj bo ta temna doba milost za nas vse, ki smo odgovorni za Cerkve in za današnji svet.

GOBAVCI

Srečal sem se tudi z gobavostjo. Na svetu je dvanajst milijonov gobavcev; od teh jih je v zdravniški oskrbi le okoli tri procente. V Vietnamu in

na Koreji sem videl tisoče gobavih. Pogled nanje je strahoten. Videl sem ženo, ki ni imela nobenega obraza več. Na mestu ust in nosu: črni luknji, bila je slepa. Nasproti sta se mi stegnili dva krelja rok in iz razdejanega grla je prišlo hripavo krehanje. Videl sem nekatere, ki so se premikali po vseh štirih, nekdo drug je skakal po edini nogi za menoj in izdavljal vedno iste nerazumljive glasove. Čudovito lepi dvanajstletni deklici z velikimi, prijaznimi očmi so gobe že požrle desno nogo. Najti je cele játe ljudi, ki jih je zaznamovala ta grozna bolezen. Nespoznatne kepe mesa, ki bi jih bil rešil en sam dolar. En dolar zadostuje namreč za nekaj vbrizgov, ki lahko bolezen v začetnem stanju ozdravijo. Toda naš blazni svet rajši meče svoj kapital v atomske bombe, sputnike in medplanetarne rakete, človeka, kralja stvarstva, ki mu je Bog dal zemljo, pa pušča, da gnije na azijskem smetišču.

„VAS SVOBODE“

Blizu Saigona sem obiskal „vas svobode“. Tam mi je star Kitajec zavpil: „Nimam nobenega sina ne hčere, sploh nobenega sorodnika več, zato nimam nobenega riža. Brez riža ne morem živeti, a tudi umreti ne morem.“ Bedasto se je smehljal in vihtel svojo čutaro z žganjem.

Ah, ta „vas svobode“, kamor so naselili Kitajce, ki so pobegnili iz rdeče Kitajske in izbrali svobodo! Vas svobode — to ponosno ime vara. Kakšna vas! V resnici je ena sama velikanska lopa. Na tleh leže slamnjače druga ob drugi. Vsaka meri štiri kvadratne metre: postelja, miza in hiša za eno celo družino. Meter in pol više je drugo nadstropje. Na podu iz nagnitih desak so enake slamnjače — ista podoba. Spet meter in pol više je tretje nadstropje itd. Tisoč izkoreninjenih Kitajcev v orjaški lopi s preluknjano streho, skoz katero podi monsun curke deževja. Človeške naplavine, ki so se sicer rešile rdeče poplave, pa so pristale na obalah naše brezčutnosti. Ali se nam ni bati, da bo nekega dne iz njih nastalo razstrelivo, ki bo pognalo v zrak ves naš siti svet? Ako se mi zanje ne brigamo, se bodo drugi. In Bog bo dopustil, da razbijejo naše tabernaklje in pogase večno luč v naših cerkvah; saj za Kristusa vendar nima nobenega smisla stanovati v kovinasti omarici, če ne sme prebivati v srcu in življenju tistih, ki nosijo njegovo ime.

BOMBAY

Ob enajstih ponoči sem pristal v Bombayu. Letališče je oddaljeno od središča 60 km. Najel sem taksi in se vozil uro in pol skozi neskončne kamene pustinje tega indijskega mesta pretežno zapadnjaških potez. Nočni zrak je vel kot iz peči. Vseposvod, po pločnikih, ob stenah in v vežah so ležale brezoblične postave, o katerih ne veš, ali spe ali pa so že od lakote pomrle. Nihče jih ne bi mogel prešteti. Mora jih biti veliko stotisočev, teh, ki najdejo edino prenočišče na cestnem tlaku. Potem smo se vozili po cestah, na katerih imajo vse hiše izložbena okna in iz njih lije svetla luč. Spominjajo me na stranske stene srednjeveških posod za relikvije ali na zlate stene z ikonami v pravoslavnih cerkvah. Tu stoje v majhnih, blestečih nišah tesno drug ob drugem nepremični svetniki v treh ali štirih v vis postavljenih vrstah. V Bombayu pa se skozi vrata in okna tja do strehe ne blešče obsijani svetniki, marveč bronastopolta bombajska dekleta s svojimi nedoumnimi očmi in me-

lanholičnimi obrazi, zavite v živo pisane sarije. Na tisoče jih je tu razstavljenih; so na razpolago za dve rupiji, to je 1.80 nemške marke, in gosta množica jih v tej nočni uri ogleduje in izbira.

PODGANE

Ponoči stojim na balkonu nekega hotela. Pod sabo opazim na ozkem prostoru najmanj 25 spečih ljudi; med njimi so tudi otroci. Nekateri so se zleknili na nizka nosila, večina pa po goli zemlji. Med spečimi lazijo sivi psi in mačke. Tam, kamor riše razsvetljeno okno svetla kvadrat na tla, švigajo velike, debele podgane in izginjajo v temi. Pomislimo na pismo neke zdravnice iz Pakistana: „...Nobene možnosti nismo odkrili, da bi zajezili podganjo nadlogo. To bi bilo nujno potrebno, ker gobavost v večini primerov uniči tipalno sposobnost rok in nog in tako bolniki ne začutijo, če jih podgane ponoči začno žreti.“ Ena beda priključa drugo.

Videl sem dekletce; mater ji je vzela lakota. Otrok je preležal na prsih mrtve matere štiriindvajset ur, preden so ga slučajno našli. Imel je srečo, vendar so mu v tistem času bele mravlje požrle eno oko. Zdaj nosi stekleno oko. V Bombayu sem spoznal mlado mater; stanuje v Ulici biserov za nekim zidom. Tam je kak hektar obsežno zemljišče in na njem vse polno koč. V njih prebiva nad 2.000 ljudi in najmanj 10.000 podgan. Med štiri-mi monsunskimi mesci si ti ljudje lahko sposodijo za 24 rupij, to je 20 nemških mark, kos šotorovine, da z njim zadelajo streho. Tista mlada mati pa tega ne more plačati. Tako ji je monsun vzel že dva od njenih treh otro-

čičev; zdaj je zbolel še tretji. Za zdravnika in zdravila nima denarja. V bolnišnici je sicer brezplačna zdravniška preiskava za reveže, pa je dotok bolnikov tako velik, da še nikdar ni prišla na vrsto. Ne bo dolgo trajalo, da ji bo umrlo še zadnje dete.

NA KALKUTSKIH CESTAH

Nato je prišla Kalkuta. Razbeljeno indijsko mesto ob Gangesu. Milijon prebivavcev nima nad glavo strehe. Stanujejo, spe in umirajo na cesti. Stotisoči drugih, največ begunci iz Pakistana, bivajo po pločnikih. Tam so si postavili kolibice; vlečejo se kilometre daleč po trotoarju in se s hrbtom naslantajo na hišne stene. Streha je poševna; v višino pridejo največ do 1.20 m. Ob teh pasjih hišicah je tekla po odtočnem kanalu rjava, blatna voda. S to vodo se umivajo, vanjo opravljajo svojo potrebo in otroci se v njej igrajo. Ljudje v odtočnem kanalu! Onečaščene podobe božje! Tudi tu ni hrane, ne dela, nič. Od 430 milijonov Indijcev jih je tri četrt zahiranih. Samo svetim kravam gre bolje. Baje jih je v Indiji 200 milijonov. Neovirano tekajo po ulicah, zaustavljajo promet in požirajo zaloge zelenjave po stojnicah; nihče jih ne sme spoditi ali pobiti. Tako hoče hinduistična vera, ljudstvo pa umira od lakote. Za stare krave so zavetišča, za stare ljudi ne.

MATI TEREZIJA

A mati Terezija se briga za ljudi in za najdence, ki jih zjutraj pobere iz čebrov za smeti, in za bolnike in za umirajoče. Obiskal sem mater Terezijo v Domu mrtvih. Postavljen je tik ob tempelj boginje Kali in je prej služil tempeljski prostituciji. Zdaj je poslednje pribežališče tistih, ki umirajo zapuščeni. Preprosto in jasno piše nad vrati: Home for dying destitutes (Dom za zapuščene umirajoče). Sosestre in pomočnice matere Terezije hodijo po mestnih ulicah in pobirajo umirajoče. Polože jih na nosila in preneso v Dom mrtvih. Ob mojem obisku jih je bilo tam stosedemindvajset. Nosilnice stoje druga ob drugi v šestih dolgih vrstah. Na vsaki je kupček človeške bede; izmozgani okostnjaki, prevlečeni s suho kožo, čakajo na smrt. Črne, nenormalno velike oči vročično strme vame. A pri njih je mati Terezija s svojimi pomočnicami. Morda čutijo ti umirajoči prvič v svojem življenju, kaj je nesebična ljubezen. Ta žena, albanska redovnica iz Jugoslavije, je že 38 let v Indiji. Pred kakimi 16 leti je ustanovila kongregacijo, ki naj se posveča izključno najbolj revnim in zapuščenim. Zdaj šteje že nad 200 sester, od katerih je 6 Evropejk. Med njimi je tudi dekle iz Freiburga. Pred petimi leti sem tam pridigal. Po pridigi je prišla v govorilnico in rekla, da se hoče v službi najbednejših popolnoma posvetiti Bogu; kam naj se obrne? Tega res nisem vedel. Obljubil sem ji, da bom molil za razsvetljenje, in ji svetoval, naj se o zadevi pogovori s svojim spovednikom. Bog ji bo gotovo pokazal pot. Nikdar več nisem o njej slišal. V Kalkuti pa sem jo spoznal v Domu mrtvih in ona je spoznala mene. Tam dela že dve leti in pol. Zadnja leta je več kot 20.000 umirajočih tam prejelo nekaj ljubezni. Konec njihovega življenja je obsijan kot od čudeža; a to ni toliko srajca, sari in skodelica riža, pač pa predvsem materinska skrb.

SEŽIGANJE MRLIČEV

V Kalkuti sem krstil sestradanega otroka v rokah šestnajstletne mohamedanske matere. Jaz vendar nisem samo berač, ampak tudi duhovnik, ki

je vesel, če more kdaj krstiti otroka. Nihče ni opazil. Dal sem mu ime Werfried. Deset minut kasneje je bil mrtev. Ko so prišli možje, da ga odnesejo, sem šel z njimi. Prišli smo na ograjen prostor blizu templja Kali. Naštel sem 17 jam, v katerih so gorele kope lesa. Vsako truplo potrebuje lesa za 40 rupij. Kdor je bogat, kupi še kanglo petroleja, potem gre hitreje. Brez petroleja traja svoje tri ure. Dokler ni bila ena od jam prosta, so otroka položili na tla. V tem so vrgli vanjo nekega moža, ki ga je povozila električna cestna železnica. Ljudje so potrpežljivo čakali in se pogovarjali. Otroci so se igrali z ostanki kosti. Sveta krava se je sprehajala med gorečimi jamami in ovohala mrtvo dete. Sem in tja zamolkel pok: eksplozije lobanj. Ko truplo zgori, pobero pepel v lonec in stresejo deset metrov od tam v reko, kjer čofotajo po vodi otroci in se igrajo z blatom in pepelom.

NASPROTJA

Bil sem v deželah, kjer bi podgane poginile, če ne bi imele več jesti kot ljudje. So predeli, v katerih umre 450 otrok od 1000 v prvem letu, zato ker nimajo nič za v usta. Newjorškim papagajem je po televiziji na razpolago šola za govorjenje, istočasno pa je na svetu 600 milijonov otrok brez šol, brez učiteljev. Celo življenje morajo ostati nepismeni. V nekaterih deželah polovica prebivavstva ne doživi petnajstega leta. Dve tretjini človeštva stradata. Jutri pride k vam voz, da odpelje ostanke jedi; v Kalkuti pride jutri smetarski voz, da odstrani trupla tistih, ki so ponoči umrli od bede in lakote. Če tam kdo povozi psa, se otroci stepo, da dobe za med zobe košček mesa ali kost.

POMOČ MORA BITI PRODUKTIVNA

Skoro 16 let delam v organizaciji za pomoč duhovnikom na Vzhodu. V tej dobi sem videl neznansko veliko stiske in bede, nečesa takega kot na tem potovanju pa še nisem doživel. Čutim dolžnost, da to tukaj povem. Ne vem, kako se dá še urediti, vem le, da moramo storiti vse, kar moremo. Vse! Zakaj se nam pravzaprav tako dobro godi? Ti ljudje živijo pod istim soncem in istimi zvezdami kot mi. Šestega dne je Bog tudi nje ustvaril, da bi bili kralj stvarstva. Kje je njihovo kraljevanje? To razvrednotenje je smrtni greh proti naravi, kričeča krivica. Te krivice smo osebno sokrivi, če ne napravimo vsega, kar moremo, da jo spravimo s sveta. Ne gre za groš niti za kozarec vode ali kos kruha. To so malenkosti in niso nobena rešitev. Boriti se moramo ne proti simptomom, marveč proti vzroku bede. Financirati načrte, po katerih temeljito ozdravimo gospodarske in socialne razmere v razvijajočih deželah. Usposabljanje ljudi, ki z našo finančno pomočjo zmorejo uporabiti prave rešitve. Morebiti rešitve v manjšem merilu, a take, da lahko služijo za preskus in kot primer za rešitev, ki jo ima Cerkev kot mati in učiteljica pripravljeno za vse narode in za vse stiske. S programom za šolanje in tehnično izobrazbo in z izdelavo tehničnega aparata moramo okrepiti nemočne roke. To je izvedljivo, kot sem jasno sponzal pri o. McGlansheeu.

PATER - PRAŠIČEREJEC

O. McGlanshee je 33-leten misijonar z rdečimi lasmi in polovico želodca. Srečal sem ga na svojem zadnjem potovanju po Daljnem Vzhodu. Je pater - prašičerejec v Šen, otoku Rumenege morja, jugovzhodno od Koreje. Od 1947 do 1949 — med korejsko vojno — so komunisti tu imeli glavni stan. Nato je bilo na Šenu veliko vasi, v katerih so živele samo ženske in otroci, ker so vse moške odvedli ali pomorili. Ko se je o. McGlanshee pred sedmimi leti izkrcal na otoku, je trčil na samo lakoto, revščino in razdejanje, čeprav je zemlja rodovitna in podnebje ugodno. Obdelovanje je bilo tako primitivno, da za mnoge ni bilo hrane. Po kočah je čepel glad in jetika je redčila nezadostno hranjene otočane. Novi duhovnik, kmečki sin iz zelene Irske, je vedel, da mora kristjan živeti z nogami na zemlji in s srcem v nebesih. Toda kako more človek vzdigniti srce v nebo, če tiči do vratu v blatu? Najprej je moral te ljudi izvleči iz globokega pomanjkanja. Za to je porabil talente, ki mu jih je Bog dal. Naberačil je nekaj denarja in kupil nosno svinjo. Otroci na Šenu so bili navdušeni nad novim farnim otrokom. Pred veroukom in po njem — obisk se je občutno povečal — so se po cele ure ukvarjali s tem, da so čistili stajo, umivali svinjo ali jo nežno opazovali. Ta žival je bila osnovni kapital patrove svinjske banke. Prve pujske je porazdelil med interese, ki so bili pripravljene, da jih zrede po župnikovih navodilih. Rejci so ustanovili Društvo štirih H, katerega člani prejmejo dobro vzgojo srca, glave, rok in smisla za zdravo življenje (v angleščini: Heart, Head, Hand, Hygiene, torej štirje H.)

RAZVIJE SE OBRT

Vaščani so bili spčetka prav tako nezaupni kot sobratje patra - prašičerejca. Ko pa so se cerkvene svinje desetkrat dražje prodale kot ostale, je bil

odpor zlomljen. Na ta način je o. McGlanshee sto in sto družinam pripomogel do temelja za uspešno prašičerejo. Da je zadeva lahko pospešeno napredovala, je nemška škofijska ustanova Misereor poslala dvajset dobrih plemenskih svinj in potrebnih prascev. Uspeh ni izostal. Zdaj je po vaseh več gnoja, zaradi tega boljša zelenjava, torej boljša krma za prašiče, zato več prašičev, še več gnoja in boljši pašniki. Tako je prostor za več krav, spet več gnojila in spet več paše, zato pa spet več ovac in več volne. Volne je že toliko, da jo v lastni režiji predelujejo in prodajajo. O. McGlanshee hoče zdaj razviti na otoku s 300.000 prebivavci ovčjerejo s po deset živalmi na družino in se s tem že krepko ukvarja. Naslednja stopnja je uvedba pletilnic in tkalnic. Izdelke prodajajo med Korejci na celine. S pomočjo ustanove Misereor so že zgradili tekstilno šolo. V njej se 36 deklet uči predilstva, tri se seznanjajo s tehniko barvanja, ostale se vadijo tkanja. Ko z uspehom končajo tečaj, smejo kolovrat odnesti domov. Na njihovo mesto pride 36 drugih deklet, za katere preskrbi Misereor nove kolovrate. Tako se razvija solidna domača obrt. Končno je prišlo do društva ovčarjev, pletilcev in tkarjev z lastno organizacijo za nabavo in prodajo.

NALOGA NAŠEGA ČASA

Ta mladi misijonar, ki je zdaj kralj Šena in ima tudi kot dušni pastir izredne uspehe, ta mladi pater - prašičerejec mi je ukral srce. Ne toliko zato, ker sem sam kot pater-slaninar imel nekaj opraviti tudi s prašiči, temveč zato, ker daje tako lep zgled produktivne pomoči, za kakršno si je v takih pokrajinah prizadevati. Nobenega smisla namreč nima samo razdajati hrano in obleko. V razdeljevanjem potrošnih predmetov se problem ne reši. Prava pomoč je v proizvodnji novih porabnih predmetov, in to v tistih deželah, kjer jih potrebujejo. Iz tega sledi, da je treba ustvariti industrijo takih izdelkov v deželah samih. To je mogoče samo z velikanskim naporom v šolstvu in tehnični izobrazbi. Z analfabeti ni nikoli boljše bodočnosti. Brez izšolanih strokovnih delavcev, inženirjev in znanstvenikov ni industrije, brez industrije ni umetnih gnojil, brez umetnih gnojil ni urejenega poljedelstva, brez poljedelstva ni živil, torej ni denarja, ni moči za delo, ni sreče.

To je veliko podjetje. To je naloga našega časa. Če je ne izpolnimo, odpove krščanstvo. Tedaj se je sol spridila, tedaj zaslužimo, da nas pohodijo in zavrnejo. Tedaj tudi ni nič hudega, če pridejo Kitajci in poženejo v zrak naše katedrale, kajti Cerkev ni nobena zbirka kulturnih spomenikov, marveč živi Kristus, ki hoče živeti v naših srcih, razdajati z našimi rokami in biti dober na naši ljubezni.

Mi ljudje spadamo kljub vsemu vsi skupaj. Vsi. Tudi najbolj primitivna plemena v razvojnih deželah in obe milijardi stradajočih na našem svetu. Najdenček v čebru za smeti in jokajoča mati malega Werenfrieda, ki sem ga krstil v Kalkuti, stari Kitajec s svojo čutaro žganja in Anni Wong v Hongkongu, ukaželjna korejska dekleta, ki morajo zaradi lakote spati z Amerikanci, mali zbiravci cunj, ki nočejo več krasti. Vsi ti spadajo k nam in mi spadamo k njim. Med sabo se moramo ljubiti in si pomagati kot sv. Martin. Jahal je na svojem konju, beráč ga je poprosil za miloščino, a Martin ni imel ničesar več. Tedaj je vzel svoj plašč, ga prerezal na dvoje in revežu dal polovico. *Polovico*. Ta revež pa je bil Kristus. Vsak revež je Kristus.

ČESTITKE KALKUTI!

KRAMLJANJE O. M. TEREZIJI IN NJENIH MISIJONARKAH IN
MISIJONARJIH LJUBEZNI

PIŠE O. JOŽE CUKALE DJ, MISIJONAR V KALKUTI, INDIJA

Tramvaji so pravi čebelnjaki. Na avtobusnih vratih vise roji ljudi, ki hite z dela ali na delo — zjutraj, ko je sonce že visoko, in zgodaj na večer, ko prihaja veter Kalkuti v obisk. Nered in meščani se zdi, da pijejo bratovščino, dokler ne zasijejo zvezde. Takrat se Kalkuta umiri.

Pred petnajstimi leti se je zgodilo. En dogodek v členu tragične verige! Nekdo je omahnil in obležal na cesti. Nihče ga ni pobral. Pa kaj bi ti zamerili, Kalkuta! Če se skloniš, da pobereš meščana, ki ga je podrl tvoj avto in ga hočeš zapeljati v bolnišnico, se zbere gruča ljudi, in če ni policaja pri roki, potem beži, sicer je po tebi. Razjarjeni ne poznajo milosti ne usmiljenja ne razlogov. Zato nobeno vozilo svojih žrtev ne pobira.

Pravijo, da je srce tega velemesta trdo ko njega cementne hiše, brez osebnosti, mirno in vase zakopano. A se vendar zgodi včasih kaj, kar vrne vero vate, Kalkuta!

Prišla je redovnica in se sklonila k revežu ob tlaku. Zadela ga je na rame in zanesla v taksi. Tri bolnišnice sta obiskala, a povsod prejela isti odgovor: Ni prostora!

Nuna je z bolnikom vred odšla h guvernerju. Guverner Bengalije je podpisal dekret, da se izroči materi Tereziji Dom za popotnike, ki prihajajo na romanje v „božanski Kaligat“. To je bil začetek Nirmala Hriday, Doma za umirajoče in zavržene na jugu Kalkute.

Tam, kjer se mestne stene znižajo v zakajene prizidke in kamor komaj seže sij električne svetilke, stoji napol podrta hiša. Skozi okno prodira sijaj cestne žarnice in sveti na posteljo s petero otroki. Z materinih prsi visi teden staro dete, ki ne zna jokati. Ko je lepega jutra zašla v časopisje novica o *detetu, ki ne zna jokati*, in njegovi materi, ki bolna in zapuščena samuje na robu mesta, tedaj se je utrgal plaz nekje sredi Kalkute. Založniki listov so prejemale pisma, meščani so iskali informacije, kako gre otroku in kako mu naj pomagajo, zdravniki so pripravljali postelje za male bolnike v svojih oddelkih. Devetletni deček je ponudil uredniku „Statemana“ stotri-deset rupij, ves svoj osebni prihranek treh let. Devetinsedemdesetletni gospod je nervozno iskal uradnika, ki ga je uredništvo določilo za sprejemanje darov, da mu izroči svoj ček. Nekateri so ponudili odstotek mesečne plače, dokler bo družinica potrebna gmotne pomoči. Novica o otroku, ki z materjo vred ne zmore solza, je zbudila v mestu skrite energije dobrote, o kateri se je zdelo, da je že umrla.

Kakor vidite, ni prav posebno težko zbuditi sočutja; a težje je organizirati nabirke za mater in otroke, da se jih ne polasti temna roka brezvestnih, ki je zmerom pripravljena na izžemanje.

Mati Terezija (levo) s sestro.

Kam naj bi se Kalkuta obrnila, če ne k materi Tereziji, katere ime je istovetno z dobroto? Ona bo znala naložiti, uporabiti in rešiti to vprašanje. Pravkar se je vrnila z enega svojih karitativnih potov. Nima prostora in ne denarja, a nikdar ne odreče, pa dobi denar in najde prostor. Sprejela je otroke v svoje varstvo in denar zanje naložila v banko, da bo za doto, ko dekletca odrastejo...

„Verujte v brezmejno moč ljubezni in dobrote,“ je zapisal naš Ahčin. Žena, ki jo pozna vsa Kalkuta, ne le veruje, marveč živi iz teh dveh resnic.

Tisti dan, ko je Terezija hitela, da sprejme zapuščene v svojo hišo, so ji ob odhodu pred prag položili otročička, ki ga je mati zavrgla, zavitega v umazan časopisni papir. Stiska za hrano je velika in matere nimajo mleka, da nahranijo dojenčke. Tam sredi mesta pa je zanje svetilka upanja, da te stvarce najdejo zavetje. (Kajti dogaja se, da se kalkutski otroci stepejo pred loncem za mestne odpadke, kjer upajo najti nekaj, da uteše glad. Štirideset odstotkov otrok nima niti enega poštenega obeda na dan!)

Ker je Kalkuta posejana s sedeminpetdesetimi središči kadrov mladih žena, ki drže v rokah božjo luč in koše drugih dobrot, zato — čestitke tebi, Kalkuta!

Družba sester misijonark Ljubezni šteje danes 250 članov, ne vštveši dvanajst bratov, ki se pripravljajo na posebno poslanstvo: da prevzgoje moško mladino iz predmestja v civilizirane državljane. Njen glavni stan je Kalkuta, ki pa se lahko vsak čas premakne drugam, če bi kazalo. Iz vseh predelov prihajajo. Iz zapadne Bengalije, iz Biharja ter iz Chota Nagpurja, iz Madhia Pradesh, iz Goe in iz Pundžaba, na jugu iz Kerale in iz severne

Maharastre. Nekaj poklicev sta dala Nepal in Malajski polotok; zastopane so Jugoslavija, Nemčija, Združene države in Malta. Zadnja ekipa je šla na delo v Caracas, prestolnico Venezuele. To pomeni, da je družba dosegla polnoletnost, čeprav še nima dvajset let. Bog pač hoče, da v Indiji svet hitreje dorašča.

MATI TEREZIJA JE POSLALA SLOVENCEM POZDRAV V OBLIKI NASLEDNJIH POROČIL:

Delhi. Imamo devet sester, ki skrbijo za zapuščene in zavržene v glavnem mestu te dežele. Vodijo dvoje dnevnih šol v predmestju, s 340 otroki, medtem ko šest nedeljskih šol zbira približno 320 otrok. Poleg tega skrbe za 42 pohabljenih in nezaželenih. V njihovih rokah je tudi 6 dispanzerjev, ki sprejmejo letno dvanajst tisoč bolnikov. Pet gobavskih naselbin je stalno oskrbovanih z zdravili in nego. Tam je tudi Dom za zavržene in umirajoče. Indijska vlada je dala sestram obširen kos zemlje na dolgoročno posojilo, kar tukaj pomeni — za zmerom. Nemški Misereor pa je zgradil dom za sestre. A tretjina dolga še ni krita!

Jhansi. Mesto, znano po narodni junakinji „kraljici iz Jhansija“ in po naši učeni misijonarki m. Mirijam Zalaznik, šteje 7 sester. Sto ubožnih otrok prihaja v dnevno šolo in 390 otrok moli vsako nedeljo v cerkvi ter obeduje pri sestrah. Tudi tukaj imamo Sisu Bhavan ali zavetišče za zavržene otročiče. Dekleta pa se tu uče trgovsko dopisovanje. Tudi dom za pohabljene so že zgradili in za bolnike skrbe v zdravilišču; gobavišče pa zdravi 2221 bolnih vsako leto.

Agra. To je mesto zgodovinskega in umetnostno kulturnega Taj-Mahala, ki ga štejejo za eno redkih svetovnih čudes. Šest sestra bdi nad 110 otroki, 418 otrok pa hodi k njim v nedeljsko šolo. V otroškem vrtcu je 20 otrok brez staršev, ki stanujejo v lepem domu. Postavili so ga z darom Magsay, ki ga je mati Terezija leta 1962 prejela v Manili. A na hiši je še precej dolga, pripominja m. Terezija.

Ambala v Pundjabu. Tukaj živi in dela šest sester, ki vodijo dvoje šol in dva trgovska tečaja. 80 gobavih dobiva tedensko oskrbo. Napad pakistanskih letal na civilno prebivalstvo jih, hvala Bogu, ni prav nič prizadel.

Kaighark v osredju Indije. Ta postojanka se odlikuje po izredni živahnosti. 20.000 bolnikov na leto blagruje prihod sestra, ki vodijo več šol. Ambulančni avtomobil jim pomaga krajšati daljave.

Ramnichi v Biharju. Mesto je iz dneva v dan pomembnejše. Rudna bogastva, posebno premog kopljejo v odlični kakovosti kar na površju zemlje. Kar čez noč je dežela tigrov oblekla rudarsko obleko. Češki, ruski in nemški kapital tekmujejo za prvenstvo. Rusi začudeno zro na planjave, posejane z belimi hrami cerkva in misijonskih šol ter delavnic, ki vzgajajo vrste Adibasijcev. (Ti so bili prvotni prebivalci Indije, ki so jih vse do prihoda misijonarjev poznejši prišleki potiskali v gozdove), zdaj pa v Kalkuti že zasedajo važna mesta. Deset sester je zaposlenih v mestu, kjer upravljajo štiri šole, troje nedeljskih šol, šest dispanzerjev in štiri gobavišča, pa še dom za umirajoče.

Patna. Morda najstarejše indijsko kraljevsko mesto, središče starih panditov (učenjakov). Tu so dom za gluhoneme in dekliški dom, pa Šišu-bhavan, trije dispanzerji in 170 gobavih, ki sestre zanje skrbe.

Dragi prijatelji! Pomnožite zdaj to delo z delom v Bhagalpurju, Jamshedpurju, pa z onim obširnejšim v Bombayu, v Goa, mestu sv. Ksaverija, in po Kerali, ter zadnji pestojanki, Madrasu, in še v nekaterih manjših mestih, pa boste ugotovili, da zares bogati poklici še zdaleč niso zadosti za žetev, ki se ponuja brezkončna in čaka novih delavcev. Naj na kratko omenim našo Bengalijo, vključno gorate postojanke pod Himalajo v Dardjeelingu.

Bengalija. Bengalska vlada je nedavno poklonila naši kongregaciji 34 oralov zemlje za rehabilitacijo 400 gobavskih družin. Vsaka družina prejme 400 rupij, da si postavi hišico in si uredi vrtič, zraven pa še priložnost, da pomaga sebi in svojcem po središčih z malo industrijo. Tisti kraj je prav blizu železniškega vozla v Asansolu na severu Bengalije.

KALKUTA, M. TEREZIJA IN PROŠNJA...

Tako smo spet prišli v srce naših dogajanj, v Kalkuto. Skoraj 60 živčnih centrov dovaja energije za zgradbo boljšega sveta razdedinjenim, ponižanim in užaljenim, umirajočim in tistim, ki so pravkar stopili v življenje, pa jim je odhod zagrožen! Tam je Nirmala Hriday pri Kalighatu, ki sprejema ljudi s ceste. Bramini so spočetka postrani gledali na to ženo, ki se je bali, da jim bo odjedala vsakdanji kruh in posel, dokler ni osvojila tudi njihovih src, ko je negovala starega zapuščenega svečenika njihove kaste, ki je obležal onemogel in brez ficka sredi mesta. Tam je Šišu-bhavan, kjer mrgoli malih bolnikov. Nekateri so pa že odrasli in študirajo po zavodih, kjer so našli krušnega očeta in dobrosrčno mačeho in se srečavajo z življenjem. Če bi Terezija imela sredstva, koliko malih duš bi rešila za Boga, za Cerkev, za ljubljeno Indijo. Prosila me je, naj se Slovenci zavzamejo za njene sirote. *Pet dolarjev na mesec stane vzdrževanje za vsakega teh osirotelih božjih podob. Jaz sem ji obljubil, da zaprosim...*

Skoraj na robu mesta, a gotovo prav blizu svojim najdražjim in najbolj zapuščenim iz predmestja se dviga danes močna stavba sester misijonark. Ko so začeli z zidavo, so računali, da bo zadoščala za več let; a ko so jo pozidali, je bila že pretesna za toliko izvoljenih. V Rim smo prosili za pomoč pri gradnji, pa do danes še nismo prejeli odgovora, je pripomnila. A sveti Jožef, ki je njih priljubljeni svetnik, jih ni pustil na cedilu. Ko je mati Terezija potožila stavbeniku, da namerava gradnjo ustaviti, ker nima več denarja, ji je stavbenik odvrnil: „Bom pa prodal eno svojih posesti in nadaljeval. Če denar ne pride, ne skrbite! Če pride, mi povrnite, kadar in kolikor morete.“ In sv. Jožef jo je dogradil do vrha in 25. marca 1963 je veliko stavbo Terezijinega doma blagoslovil nadškof doktor De Souza D.D.

Takrat so v kongregacijo stopili tudi že prvi bratje, katerih vodilno pravilo je: popolna predaja véliki stvari — neomajno zaupanje v Boga — notranje veselje, posebno pa dobrota do ubogih.

Bratje obiskujejo gobave in jim pripravljajo stanovanja. Oblačijo se kot laiki: bele hlače in indijska srajca. Sami si poskrbe obed, sami perejo perilo in krpačo. Lastne hiše dozdej še nimajo. Stonujejo pod isto streho kot sirote — v Šišu-bhavanu.

Ko je bila mati Terezija še loretinka, je navduševala svoje učenke iz Marijine družbe, naj se zavzamejo za usodo svojih rojakinj, ki životarijo v

predmestnih barakah. Na shodih jim je govorila o dušah, ki jim zaradi okolja ni mogoče zdržati na površju in se utapljuje. Mlade bengalske maturantke so z navdušenjem odgovorile svoji učiteljici, ki zaradi redovnih pravil ni mogla osebno tja, kamor jo je vlekle srce. Ko so odhajale in spet prihajale s sporočili o mizeriji onkraj bogate Kalkute, so brž uvidele, da brez voditeljice ne zmorejo več. Terezija je medtem molila in se borila sama s seboj. Posvetovala se je s svojim spovednikom. Šla je tudi k nadškofu za nasvet. Dobila je dovoljenje za izstop iz reda in se povezala s predmestjem.

Zavetje je našla pri Malih Sestrah Ubogih. Vsak dan je hodila v predmestje, učila otroke, čistila bolnike in tolažila gobave. Nek katoliški Bengalec ji je ponudil tri sobice. 19. marca 1949 je prejela prvo postulantko in od takrat je gorčično zrno pognalo v mogočno drevo, ki pne svoje veje širom Indije in sega preko morja prav v Južno Ameriko.

Vsako duhovno in telesno zdravo dekle je dobrodošlo. Srednja nadarjenost zadošča. A s seboj je treba prinesiti koš dobre volje in nasmejan obraz. Triletni noviciat je prav pester in natrpan s študijem in praktičnim delom, z molitvijo in obiski v predmestju. Konča se s štirimi zaobljubami: uboštva, čistosti, pokorščine ter vesele in velikodušne predaje ubogim.

K temu in nadaljnjemu članku: Misijonarke domačinke zbrane na prostem za skupno molitev - meditacijo: Molitev je njih sredstvo apostolata.

JUNAKINJE MISIJONSKIH POLJAN

O. JOŽE KOKALJ SJ („KRALJICA DVEH SVETOV“)

Bogata Amerikanka se je vrnila s potovanja po Aziji. V New Yorku je na zborovanju žena pripovedovala svoja doživetja.

„Bila sem tudi v misijonski bolnici, ki jo vodijo redovnice. V vseh sobah so imele bolnike in ranence. Sestre so našle prostora za vsakega. Negovale so paciente s skrbjo, ki jo komaj kje srečaš. Misijonarke so bile iz Evrope. Nisem pa vedela, iz katere države so, zato sem vprašala predstojnico: 'Sestra, katere narodnosti pa so vaše sestre?'

Nikdar ne bom pozabila njenega odgovora, ki ga je dala takoj, ne da bi premišljevala.

„Ne pripadam nobenemu narodu. Pripadamo celemu svetu. Smo sosesre v Kristusu, zato smo sosesre vseh ljudi.“

75.000 jih je. Podobne so vojakom, ki se junaško žrtvujejo na fronti v prvih vrstah. Požrtovalnejše so kot trgovci, ki zaradi denarja potujejo v oddaljene kraje. Ne gledajo na svojo korist.

Kristusov glas so zaslišale, ko so bile mlade in polne načrtov kot vsa zdrava dekleta. Potem so nekega dne zapustile družbo prijateljic, lase so skrile pod redovniškim pokrivalom, odpovedale so se brezskrbnemu življenju in zaobljubile večno uboštvo z ubogim Kristusom. Pred odhodom na oddaljena apostolska polja so sprejele misijonski križ, vzele svojo preprosto prtljago in se zadnjič pozdravile s starši in znanci...

Junakinje misijonskih poljan.

Šele okrog leta 1800 so redovnice stopile na misijensko fronto. Povabili so jih v Južno Ameriko, v Indijo in do zadnjih meja sveta. Odprli so jim šole in bolnice, ljudstvo pa vrata svojih domov in src. Saj je toliko apostolskih opravil, ki jih misijonarka lahko opravlja z velikim uspehom, za nekatere pa je žena-apostolka nenadomestljiva. Vzgoja mladine, posebno ženske mladine, od otroškega vrta do visokih šol, urejanja cerkva, skrb za matere, vodstvo gospodinjskih šol, dispanzerji, bolnice, zavetišča, vzgoja domačih redovnic, obiski po družinah, pomoč pri poučevanju, v pisarnah — in še toliko drugih področij je, kjer srečamo misijonske sestre.

Cela vrsta najrazličnejših misijonskih redovniških družb se udelejuje na teh poljih apostolata. „Bele sestre“ so se razkropile po Afriki, „Male sestre Jezusove“ so poiskale najbednejše med bednimi, uršulinke so razširile mrežo svojih šol, usmilljenke pa mrežo bolnic in zdravstvenih zavodov.

Včasih pridejo te junakinje dobrote v novo domovino, nepoznano, neslišno. včasih so sprejete kot božji poslanci. Ko so v Dahomey — v Afriki — prišle prve redovnice, jih je kralj slovesno pozdravil s 500 bojevniki in razigranim ljudstvom ter jih bogato nagradil.

Njihovo življenje ni lahko, saj žive med ljudmi z drugo kulturo, občutiti morajo včasih boleče neuspehe, prebremenjene so z delom in večkrat čutilo težave zaradi drugačnega podnebja. Na otoku Trinidad je v 20. dneh umrlo 9 dominikank zaradi kolere; na Kitajskem je v začetku našega stoletja bilo pobitih 6 frančiškank; v Afriki je pred nekaj leti bila mučena skupina redovnic.

Vendar so kljub napornemu delu junakinje misijonskih poljan nasmejane in vedre. Saj sredi Gospodove žetve smejo pričati za Kristusa ne le z besedo, ampak predvsem z žrtvijo življenja.

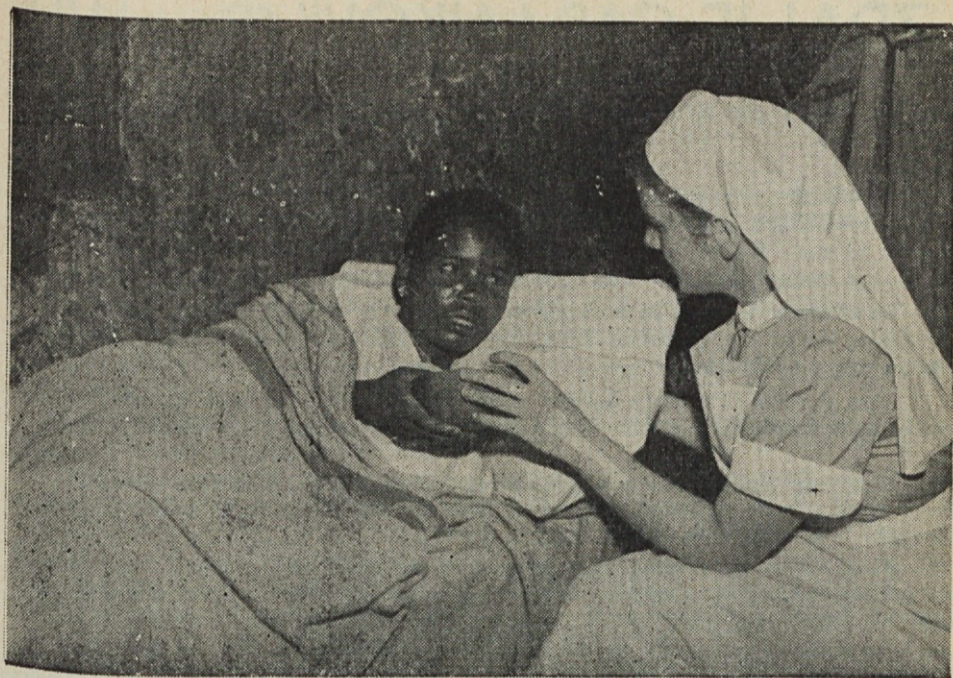
Na praznik Kristusa Kralja 1962. leta so škofje, zbrani na cerkvenem zboru, lahko prisostvovali ganljivi slovesnosti. V baziliki sv. Petra, za papeškim oltarjem, je bila zbrana četica junaških deklet, ki so ta dan izrekle svoje redovniške zaobljube. „Male sestre Jezusove“ so pokazale gorečnost in navdušenost prvih krščanskih skupnosti.

Razen številnih škofov so bili tu zbrani očetje, matere, bratje sestre in prijatelji mladih misijonark, ki so se razporedile v velikem polkrogu pri oltarju prvaka apostolov. Vsaka je izrekla posvetitev v svojem materinskem jeziku. Prva je bila Nemka, za njo so se razvrstile hčerke najrazličnejših narodov: Nizozemke, Arabke, Portugalke, Italijanke, Španke in večja skupina Francozinj. Triinpetdeset junaških deklet je stopilo k oltarju v želji, da svoje življenje posvetijo Kristusu, ki naj se v svojem skrivnostnem telesu, sv. Cerkvi, razširi do zadnjih meja naše zemlje. Zadnja je izrekla svoje zaobljube Vietnamka v jeziku svoje daljne domovine.

Mnogi so imeli solze v očeh, ko so gledali pri oltarju ta čudoviti venec belih cvetov, ki so se odprli milosti in ljubezni. Stale so tam v preprostih belih oblekah, z velikim misijonskim križem na prsih in z velikodušnostjo v srcih. Dokazovale so, da tudi v naši generaciji duh žrtve in odpovedi ni prenehal navduševati tistih, ki so med nami najbolj plemeniti in najmanj okuženi s sebičnostjo.

Ta duh plemenite velikodušnosti je tako lepo izražen v besedah, ki so jih mlade misijonarke prebrale na grobu sv. Petra kot svojo posvetitev.

„V imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. Sprejmi, sveti Oče, vsemogočni, večni Bog, dar celega mojega bitja skupaj z žrtvijo Telesa in Krvi Jezusove in v čast Tvojemu imenu. Zaradi Jezusa in zaradi njegovega evangelija, jaz, mala sestra... v duhu duhovnega detinstva izrekam Bogu — do svoje smrti — zaobljubo uboštva, čistosti in pokorščine po pravilih Malih sester Jezusovih. To storim v popolni podložnosti in v otroški ljubezni do svete Cerkve in vrhovnega pastirja; posvetim se tistim, ki so bolj ubogi in zapuščeni in tudi sama bom živela v delavnem uboštvu, ki je podobno uboštvu svete družine v Nazaretu. Želim darovati življenje za zveličanje svojih bratov, vernikov islama, in vseh drugih po vsem svetu. Žrtvujem življenje tudi v ta namen, da bi vsi moji bratje, ubogi in zatirani, našli svojo pravo osvoboditev v pravici in ljubezni Kristusovi ter da bi se v veri zbrali vsi, ki so sedaj razdeljeni. Naj zavlada med vsemi ljudmi — v medsebojnem spoštovanju, ki se ne ozira na narodnosti in rase — edinstvo v ljubezni mojega ljubljenega Brata in Gospoda Jezusa.“

„Ljubezen Kristusova nas priganja“, je geslo misijonark, in to ljubezen čutijo tisti, ki jim je namenjena...

Ne čudimo se, če so škofje in kardinali imeli solze v očeh... posebno še tisti iz Azije in Afrike. Oni vedo, kakšne so potrebe Gospodove žetve. V njihovih misijonskih škofijah čakajo milijoni vernikov in poganov na nove čete junakinj apostolata; pričakujejo jih predmestja s svojo bedo, sirotišča, ki potrebujejo dobrih mater, bolnice, ki pogrešajo ljubečih sester, mladina, ki nima vzgojiteljev...

Marija se je v Betlehemu — vsa srečna — sklanjala nad nežnim telesom Kristusovim, ko ga je položila v jaslice. Danes pa se Marijine sestre — misijonarke — sklanjajo nad skrivnostnim telesom Kristusovim; to skrivnostno telo potrebuje nege in ljubezni, saj trpi v tolikih udih mraz in lakoto, nagoto in pomanjkanje, zapuščenost in žalost.

Ko je Charles de Foucauld na poti v Evropo prišel v glavno hišo „Belih sester“, jim je pripovedoval o svojem apostolatu med Tuaregi v Sahari. Na koncu je postavil redovnicam vprašanje: „Katera izmed vas, sestre, bi hotela svoje življenje posvetiti plemenu Tuaregov?“

Brez besede, hitro in brez obotavljanja so vstale — vse — junakinje misijonskih poljan.

„ZDAJ JE ČAS LAIKOV“ (Pavel VI.)

O. JOŽE KOKALJ SJ („KRALJICA DVEH SVETOV“)

Te besede svetega očeta Pavla VI. so bile izrečene na II. Vatikanskem cerkvenem zboru. Sv. Cerkev se je — bolj kot kdaj prej — zavedla, da morajo v njenem življenju in apostolatu zavzeti svoje mesto vsi verniki, ki jih je krstna voda uvrstila v božje ljudstvo, v skupnost božjih otrok.

Kristusova Cerkev je sestavljena iz duhovnikov, ki so posvečeni za duhovniško službo, in vernikov, ki v svojih poklicih in po družinskem življenju vršijo svoje poslanstvo.

Brez družin katoliških laikov ne bi bilo duhovnikov, brez duhovnikov pa ne bi katoliških družin. Vsak ima v Cerkvi svojo vlogo in del odgovornosti.

V novejši dobi se je začela buditi zavest o potrebi laičnega apostolata in brez dvoma bodo v bodočih desetletjih naši verniki tesneje sodelovali z duhovniki v življenju in delu vesoljne Cerkve.

Skozi stoletja je misijonar moral biti ne samo dušni pastir, ampak tudi učitelj, zdravnik, advokat, delavec in inženir. V tem stoletju specializacije je edini misijonar ostal osamljen, potreben za vse; združevati mora skrb za duše in zdravila; za zakramente in tehniko, za vero in kulturo.

Toda časi se zelo hitro spreminjajo. Na vseh področjih apostolata so se začeli uveljavljati verniki, ki so svoje sposobnosti posvetili potrebam božjega kraljestva. Vedno globlje spoznavamo resničnost besed svetega očeta Pija XII., da Kristus zahteva pomoč vseh svojih udov za dovršitev svojega odrešilnega dela.

V nerazvitih deželah je za Cerkev najvažnejše vprašanje šolanje in vzgoja mladine. Toda misijonarji sami ne zmorejo tolikega dela. Kdo bo gradil katoliške šole, kdo v njih poučeval? Kdo bo izobraževal nove učitelje in kdo bo vodil mladino v njenem prostem času? Ista vprašanja lahko postavimo glede zdravstvene službe na misijonskih postajah in o vseh oblikah pomoči ljudstvu, ki trpi zaradi različnih oblik zaostalosti.

Pred katoliškimi laiki se odpirajo prostrana polja apostolata, kjer lahko pokažejo svojo apostolsko gorečnost. V Afriki in Aziji ima sv. Cerkev 40.000 duhovnikov, 75.000 redovnic in 15.000 redovniških bratov. Tem apostolom se v vedno večjem številu pridružujejo laični misijonarji: zdravniki, medicinske sestre; učitelji, profesorji, agronomi, inženirji, zidarji... Decembra 1959. leta so se povezali v „Svetovno zvezo misijonarjev - laikov“. Ta mednarodna organizacija pošilja v misijone velikodušne vernike, ki svoj poklic vršijo v škofijah azijskega in afriškega kontinenta.

Geslo te zveze se glasi: „Pomagajte nam tudi vi vsaditi križ v svet.“ Med prvimi je odšlo 10 fantov in 14 deklet v Turčijo, Alžirijo in Gvinejo.

Z misijonskih poljan prihajajo poročila o delu teh velikodušnih apostolov. Pomagala nam bodo za globlje spoznanje veličine in razsežnosti njihovega udejstvovanja.

BRAZAVILLE: Tri francoska dekleta in ena Švicarka so prispele v mesto, da bi pomagale pri vzgoji katoliške mladine.

BRUXELLES: Trinajst belgijskih deklet je dobilo svoja apostolska področja v Afriki in Aziji.

PARIZ: Dve avstrijski medicinski sestri in en zakonski par so prispele v Korejo; pridružili se jim bosta še dve skupini laikov. Njihov cilj je: zgraditi cerkev, bolnico in šolo za gobavce.

NYASALAND: Z veseljem smo sprejeli osem Nemcev, dve Nizozemki in nizozemskega duhovnika. V treh letih nameravajo zgraditi katoliško vzgojno središče z raznimi strokovnimi šolami.

NEW YORK: Športnica Marija Kunnkel se je odrekla športni slavi in je s petimi laičnimi apostoli odpotovala v Gano. Ta znana zdravnica bo delovala v katoliški bolnici, ki skrbi za 250.000 prebivalcev.

MILANO: V Italiji deluje enajst različnih organizacij za pošiljanje laikov v misijone.

JAPONSKA: Osem deklet se je pridružilo prvi japonski laični apostolski družbi, v kateri je petindvajset Japonk.

JUŽNA AFRIKA: Sedemnajst evropskih profesorjev se je javilo za profesorsko službo na katoliški univerzi v Basutolandu.

H gornjim poročilom dodajamo: **FORMOZA:** Tu deluje že nad 10 let, še preje pa je na kitajski celini delal lepo število let, slovenski misijonski zdravnik dr. Janez Janež, ki ga je vlada proglasila in odlikovala kot enega štirih najboljših ljudi na otoku, zaradi njegovih izrednih ljubezenskih žrtev do formoškega prebivalstva.

KONGO: V škofiji Bukavu je sedem Mednarodnih misijonskih pomočnic. Tri francoska dekleta poučujejo mladino, tri Belgijke pa delujejo v bolnici skupaj z zdravnico — Italijanko.

AMERIKA: V Ugando je odpotoval dr. O'Connor z ženo in 6 otroki. Vodil bo katoliško bolnico, ki skrbi za 200.000 črncev.

Neki drugi ameriški zakonski par si je izbral Novo Gvinejo, kjer je žena učiteljica, mož pa vodi misijonsko radijsko postajo.

Zdravnik dr. Wehler je odšel kot laični pomočnik v Severno Rodezijo. Z njim je odpotovala tudi njegova žena in 8 otrok.

ZGORNJI VOLTA: „Moji pastirski skrbi“, piše afriški škof, „je izročen milijon duš. Duhovno hrano jim deli le 35 duhovnikov, 25 redovnic in 280 laičnih pomočnikov — katehistov. Kljub temu pomanjkanju misijonarjev so spreobrnenja zelo številna. Poučujemo 12.000 katehumenov (pripravnikov za krst). Škofija ima med 17.000 katoličani 70 dijakov v semenišču.

Naša glavna skrb je šolanje novih katehistov — pomočnikov. Naši katehisti so zastopniki misijonarjev na oddaljenih postajah. Ob nedeljah vodijo v svojih naseljih cerkvene molitve, šmarnične pobožnosti, krščujejo otroke in umirajoče pogane, obiskujejo bolnike, pripravljajo otroke za prvo sv. obhajilo in odrasle za krst, stojijo ob smrtni postelji umirajočih kristjanov, obiskujejo poganske družine, vodijo verske krožke in podobno. Potrebujemo enega katehista za 1000 ljudi, torej še 720 laičnih pomočnikov, da bomo mogli pomagati enemu milijonu duš v trojni lakoti: za kruhom, za božjo besedo in za kulturnim napredkom.“

TANGANJIKA: „15. decembra 1959 so črni prebivalci glavnega mesta navdušeno vzklikali: „Uhuru! Uhuru! — Svoboda, svoboda!“ Na ramah so nosili svojega prvega predsednika, proslavljajoč svojo neodvisnost.

Voditelj Tanganjike je z 19 leti sprejel sv. krst in postal eden od oddelčnih katoliških laikov. Svoje izredne voditeljske sposobnosti je posvetil svojemu ljudstvu, zaupajoč v Boga in moralne vrednote.

Ob proslavi neodvisnosti je govoril zbranemu ljudstvu: „Zaupali ste mi težko breme odgovornosti. Sprejemem ga z občutkom ponižnosti in hvaležnosti. Ob pomoči vsemogočnega Boga in z vašim sodelovanjem bom storil vse, kar je mogoče...“

Predsednik Tanganjike je eden od mnogih afriških voditeljev, ki so jih vzgojili misijonarji; eden od mnogih, ki s svojimi sposobnostmi in zglednim delovanjem pomagajo kot katoliški laiki pri apostolskih prizadevanjih sv. Cerkve.

Laični apostoli so vedno na križišču, kjer se Kristusova Cerkev srečuje s svetom, kjer Kristusov nauk oblikuje človeško delovanje. Laik je most med Cerkvijo in svetom.

Gradimo te mostove!

Vsak kristjan je poklican k apostolatu. Ko je pri krstu postal ud skrivnostnega telesa Kristusovega, je postal obenem soodgovoren za rast tega telesa — Cerkve.

Kristus je vedno potreboval pomoč svojih vernikov. Vendar je — po besedah papeža Pavla VI. — prav posebno druga polovica dvajsetega stoletja „čas laikov“.

ZARKI SREČE IZ KONGA

„BOG JE OBISKAL SVOJE LJUDSTVO...“

Po ruski revoluciji v letu 1917 in po drugi svetovni vojni najbrž ni bilo tako žalostnih poročil, kakor so bila tista, ki so govorila o krvavih dogodkih, ki so zajeli Kongo v Afriki po osvoboditvi. Ko je Kongo prejel neodvisnost, je vstopila v zbor svobodnih držav na svetu afriška kolonija, ki je bila na višku v vseh ozirih. Belgijska uprava je bila odlična in razni strokovnjaki ter opazovavci afriških razmer so bili prepričani, da so bile glavne plasti ljudstva pripravljene na prevzem oblasti.

Toda dogodki so kmalu pokazali, kako so bila pričakovanja zgrešena. Med raznimi plemeni se je začela državljanska vojna, ki je v prvih tednih ali mesecih najprej udarila po Evropejcih; najbolj izpostavljeni so bili misijonarji na raznih postajah. Val grozot in prelivanja krvi je zajel bolnišnice in ustanove misijonskih postaj vseh krščanskih skupin. Pri tem je bilo poklanih več sto katoliških misijonarjev in redovnic in še v drugi polovici leta 1964 je samo en dan zahteval smrt 31 katoliških misijonarjev.

Kri mučencev rodi sadove. Blizu kraja, kjer je na en sam dan padlo toliko katoliških duhovnikov, so mogli kmalu potem odpreti dve novi misijonski postaji. Blizu je samostan redovnic, kjer so nekaj tednov nato imeli preobleko novink domačink.

Nova redovnica, sestra Marija Božjega Srca, je popisala v svojem dnevniku, kako je prišla do poklica in s kakšnimi čustvi je čakala na najlepši trenutek svojega življenja. Tako pravi med drugim:

„Jutri bo moj veliki dan. Preobleka bo v kapeli noviciata. Bila sem pravkar tam. Kapela se koplje v zlatu sonca. Veselje polje po meni; še klečalniki so bili bolj slovesni kot pa drugokrat. Bili so potopljeni v zamišljenost, pobožnost je kar kipela iz njih. Nanovo urejeni tabernakelj že seva v svečanosti. Oltar se dviga nad dostojanstvo pisanosti cvetja. Kapela je pripravljena.

Vse je mirno — vse je srečno.

Jutri bo moj veliki dan.

— — —
Opoldne je prišel k nam domači duhovnik častiti Jožef in povedal, da hočejo vsa plemena v soseščini biti jutri navzoča pri slovesni preobleki. Niti starčki nočejo ostati doma.

Zakaj — pri preobleki ni tak običaj v navadi.

Kapela je premajhna in kor je tolikšen, da morejo samo tri redovnice, ki bodo med obredi pele, tja. Sestre iz sosedne postaje so nam pred nekaj dnevi sporočile, da ne morejo priti, ker cesta ni varna in krožijo tam okoli tolpe, do zob oborožene.

Kako bodo mogli priti verniki iz sosednih vasi in naselij? Saj bodo tudi oni v nevarnosti.

— — —

Kmalu nato se je zgodilo: pred samostanom se je ustavil kamion. Bučno

je privozil, ko je imel pot in nevarnosti za seboj. Sosedne sestre so tvegale in prišle — osem jih je... Vse kar žare veselja in navdušenja.

Kar zgrozile so se, ko so na prvem delu potovanja ugotovile, kolikšno nevarnost so si naložile. Vzdolž ceste je bila velika tolpa oborožencev, vendar je bilo ravno okoli poldneva in so bili vsi predani spanju in počitku ter se za kamion niso zmenili. Ko so nekatere straže zagledale njihovo vozilo, so bile že mimo.

Iz sosedne Katange so tudi hotele priti sestre iz tamošnjega samostana. Redovnica predstojnica je že dovolila, pa so javne oblasti prepovedale prehod čez mejo, ker je bilo preveč tolp tam okoli.

Skrozi celo noč so mladi delavci - žosisti krasili notranjost cerkve. Ko je napočil dan, so iz vseh strani pritekli otroci in prinesli velike šopke svežega cvetja. Ker so bili oltarji že polni, so jih morali polagati ob stenah.

Vsi se obnašajo, kakor da je praznik njihov, ne pa naš, ko nas bo nekaj sprejelo znake redovništva. Kapela danes ni več naša — vsakdo se obnaša v njej, kakor de je njen dom.

Presenečenje nad vsemi presenečenji!

Ko je bila kapela nared, se je zaslišalo brnenje motorja. Pred vrati se je ustavil avto prevzvišenega škofa Jožefa Mngola. Res, Bog je predober. Snoči se sestre niso ustrašile in ob jutranji zori je za njimi krenil na nevarno pot še naš škof.

Vsi vemo, kaj to pomeni. Kongo ve, kaj pomeni preobleka skupine redovnic domačink. Prvo polaganje obljub je kakor posebna, javna molitev katoliške veroizpovedi za vse vernike.

Bog bodi zahvaljen za milost poklica!

Nisem mogla spati in mimo mojih oči je šla vsa moja mladost. Začelo se je, ko so me dali v šole k francoskim uršulinkam v Elisabethville. Doma smo govorili jezik čimba, v šoli jezik kisvali in nato pri sestrah — francoščino, ki jo sedaj najbolj obvladam in v tem jeziku tudi pišem. Hkrati je v šolo vstopilo še troje gojenk. Vse smo imele deset let. Že ob prvih počitnicah sem ob povratku iz šole staršem izrazila željo, da bi postala redovnica.

Ko sem materi ob mraku prvič povedala, kaj mislim, sem za odgovor dobila samo njen širok smeh... Razlagala sem si ga kot pristanek... Toda prišla so leta groze v dnevih ob proglastitvi neodvisnosti. Samostanske šole so zapirali in redovnice so morale bežati... Videla sem, koliko so trpele, ko so nas zapuščale, vendar so nam vse obljubile, da se bodo vrnile, brž ko bo mogoče. Res so nekatere kmalu mogle uresničiti svojo obljubo, ko je nastalo nekoliko mirneje.

Nesrečni dogodki moje šole niso ukinili. Prestane grozote po vsem koncu so me še bolj utrdile v prepričanju, da moram še bolj vztrajati pri svojem sklepu. Vedela sem, kdo me kliče. Na kencu svojega petnajstega leta sem rekla mami:

„Hočem postati redovnica sester Kristusa Kralja...“, in mama je odgovorila:

„Premlada si še; končaj študije — potem bomo videli...“

Moja nestrpnost je dosegla višek v maju naslednjega leta. Pri večerni liturgiji sem dejala:

„Gospod, daj mi vidni znak, kaj naj storim...“

Veselje spet vlada v kongoških misijonih...

Komaj sem dobro stopila na hodnik, me je srečala prednica in me veselo nagajivo vprašala:

„Kaj si sklenila? Kdaj boš vložila prošnjo za postulat?“

Njeno vprašanje sem smatrala za odgovor in ko sem pritekla domov, sem staršem povedala svoj sklep. Oba sta mi zelo prigovarjala, da sem pač še premlada in še nisem dovolj premislila. Sredi leta 1963 so se za menoj zaprla vrata samostana.

Spodaj v kapeli se je začelo. Sestre pojo Veni Creator Spiritus... Blizu oltarja me čakajo veliki dogodki. Tam siva redovna oblačila.

Današnji 31. julij 1965 bo ostal zapisan z zlatimi črkami kot veliki dan v mojem življenju.

Kapela je bila polna. Zunaj se je trlo ljudi — povesod velike množice. Matere so v kapeli visoko dvigale otroke, da bi mogli videti, kaj se dogaja. Škof je počasi in slovesno opravljal obrede. Ko je bilo konec, so sestre in za njimi vsi verniki zapeli Tedeum...

Med mašo in obrēdi sem s težavo zadrževala solze ginjenosti.

Srce je zalivala žalost, ker starši niso mogli priti. Tam so bile tolpe polne mladih fantov; do zob oboroženi... mladi fantje so včasih zelo kruti.

Po obredu so šli mimo vsi, ki so mogli blizu. Po tukajšnji navadi mi je vsakdo poklanjal svežo cvetko.

Nikdo ni šel domov. Vsi so se zgrnili okoli cerkve, kjer sedaj veselo rajajo. Moj praznik je njihov praznik.

Najstarejši in stari so začeli. Tako se pri nas začinja ljudski ples. Stopijo v kolo, vsi okoli začno tolči v dlani, vse se začne gibati — prve plesavce je zajel divji ritem in takoj jim slede še ostali. Nikogar ni, ki ne bi plesal.

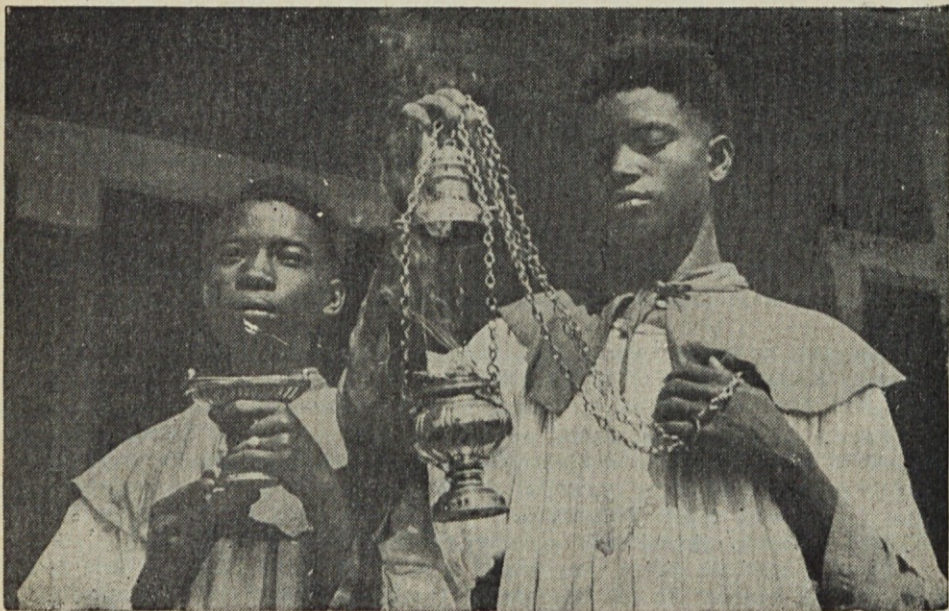
Od nekd so prinesli bobne. Do mraka je udarjalo bobnanje in do mraka so plesali. Ko je bila blizu noč, je duhovnik Jožef opozoril vse, da se bliža konec. Razhajali so se počasi in še pozno v noč se je slišalo bobnanje, ki jih je spremljalo do pragov njihovega domovanja.

Ko so plesali mladi, se je včasih kdo odtrgal in priplesal sam do vrat samostana. Izkazati je hotel posebno čast sestram novinkam.

Gospod je obiskal naš dom z veseljem v urah, ki so tako polne tegobe in trpljenja.

Le nekaj sto metrov proč so tisti, ki na naše veselje odgovarjajo s streli in z noži v hrbet. Vsi smo danes pozabili nanje. Zvečer so morali stole v skupni jedilnici pomnožiti, ker nas bo odslej trinajst. Tam bomo skupno lomile kruh ljubezni in nad nami bo blestel napis: Ecce quam bonum — Poglejte, kako prijetno je... Res smo in bomo vedno na pragu večnosti — toda med nami ni strahu, saj smo vedno v objemu večne ljubezni.

MISIJONAR OBALA SE ZAHVALJUJE

Dragi prijatelji!

Najlepše besede išče človek, kadar se hoče zahvaliti. Meni pa pri vsej dobri volji to ne uspe, se pravi: poiščem lepe besede, pa se mi vsemu navkljub zde tako neznansko vsakdanje. In vendar bi tako rad govoril s takšnimi besedami, ki bi še posebej v vsej polnosti pričale o moji srčni zahvali vsem, ki so mi pomagali ali pa so mi pomagati obljubili. Zahvaljeni tedaj za molitev, za denar in za dobro misel. Prenekateri so mi pisali, drugi spet so mi poslali darove. Vsem hvala, zares hvala in zagotovilo, da se jih bom pri maši spominjal.

Hvala č. g. Wolbangu prav posebej, saj je njegova zasluga, da sem med temi misijonarji, ki jih vi, prijatelji, tako širokogrudno podpirate in krepite.

Zahvaljeni pa tudi tile, ki so se me spomnili z darovi ali pa bili drugače moji stvari naklonjeni: č. g. Lado Lenček CM, Franc Žele, Marija Markun, S. Jakovič in Marija Ivančič. Vsem hvala in zagotovilo moje molitve.

Ob teh tako prozaičnih besedah zahvale pa zdajle povabim vas vse, da z iskrenim srcem preberete tole pisanje in da odkrijete morda v njem živo srce, ki vam je zares blizu in ki pošteno ceni vsakršno vašo, še tako neznatno pomoč, saj dobro vem, s kašno žrtvijo je povezana le-ta in s kakšnim zares prijateljskim čustvom mi je poslana.

10. XII.: KRST ODRASLIH

Oznanjali smo in skoraj do onemoglosti oznanjali: Kdor hoče biti krščen, naj pride 2. v mesecu za teden dni v misijon k pripravi. Pa so prišli, ne ravno množica, pa vseeno. Prav gotovo bi premnogi radi, pa niso mogli. Zakaj ne? Čisto preprosto: po dvojnem neurju prejšnji mesec je treba krepko poprijeti na njivah; če ne bo pridelka, bo skleda prazna... in tako se je namerilo spet, kot že nekajkrat, da je tudi tokrat zmagal želodec. Ti pa, ki so vsemu navkljub prišli, so bili po letih in po velikosti prav pisani. Celo Krešencija je prišla! Poganka od nog do glave, ampak poganka s srcem! Mati peterih otrok in žena čvrstega pogana. Vsakič, kadar sem se zapelljal v Uhamingetu — kakih 5 milj je od moje misijonske postaje —, je Krešencija prva začula betežno kašljanje mojega starikavega motorja; in v iskreni gorečnosti me je brž povedla v kočje bolnih ali pa k onemoglim kristjanom. Videti jo je treba, vam pravim, kako prizadevna je, četudi poganka. Pa mi je zatrdila, da vsako jutro in vsak večer moli; kaj in kako moli, moram še poizvedeti, a tako ali tako — ženska moli! Zdaj pa ti pride lepo v misijon s petimi otroki vred k pripravi na krst: najstarejša hči se bo poleg krsta še po krščansko poročila. Mož pa je ostal doma, za čuvarja, pa seveda, ker hoče za zdaj še ostati pogan!

Kot zmeraj: dopoldne in popoldne krščanski nauk. In kako so se srca odpirala; da ne omenim Krešencije, ki ji je bilo vse, kar sem povedal, zares španska vas.

Vprašujem se, če so vsi ti odrasli zares s srcem prišli na misijon. Pa si

pravim, da so. Saj sem videl in sem jim z nasmejanega lica bral. Kako radostno so prijeli za vsakršno delo v prostih trenutkih!

Potem pa krstni dan! Zvečine so bili odrasli, torej je bila stvar bolj preprosta. Tudi vprašanje obleke smo rešili v zadovolje vseh. Tam je stal Andrej, ki se je sam sebi zazdel neznansko slovesen v svoji rožasti pižami; Tobija v srajci, ki mu je segala čez kolena; Krešencija v oblačilu prav do tal; pa Sabina, njena hči, v beli, prebeli obleki neveste, posejani s cvetkami in brstiči.

Obred je kar spodobno potekal, razen majhne zadrege: Krešenciji je bil premalo ščepec soli, kar dve zvrhani žlici jo je hotela... In je razlagala: „Gle, te, saj sem že odrasla, skoraj siva že; mati sem, pet otrok imam, pa še poganškega moža za nameček... Če ne bo več soli, kako naj jih zmorem vse?“

A če bi ugodil Krešenciji, kako naj bi pogledal potem vse druge, ki so bili takisto dorasli, nekateri bodo skoraj očetje in matere? Nazadnje je bilo vse mimo: krščevanje, poroke, skromna zakuska; nazadnje spet vsi domov, pa na delo! Tudi Krešencija je odšla; a le-ta vsa v ognju: če je bila do zdaj tako na pol misijonarjeva desna roka, bo odslej prav gotovo ne samo roka, marveč tudi njegova desna noga: saj bo v smrtni nevarnosti lahko celo krščevala (upam prav iskreno, da mi ne bo vseh pokrstila, kajti ženska je neznansko odločna in če kaj reče, vsi prav dobro vedo, da je treba ubogati... kdo bi se ji urpl!?).

CERKEV

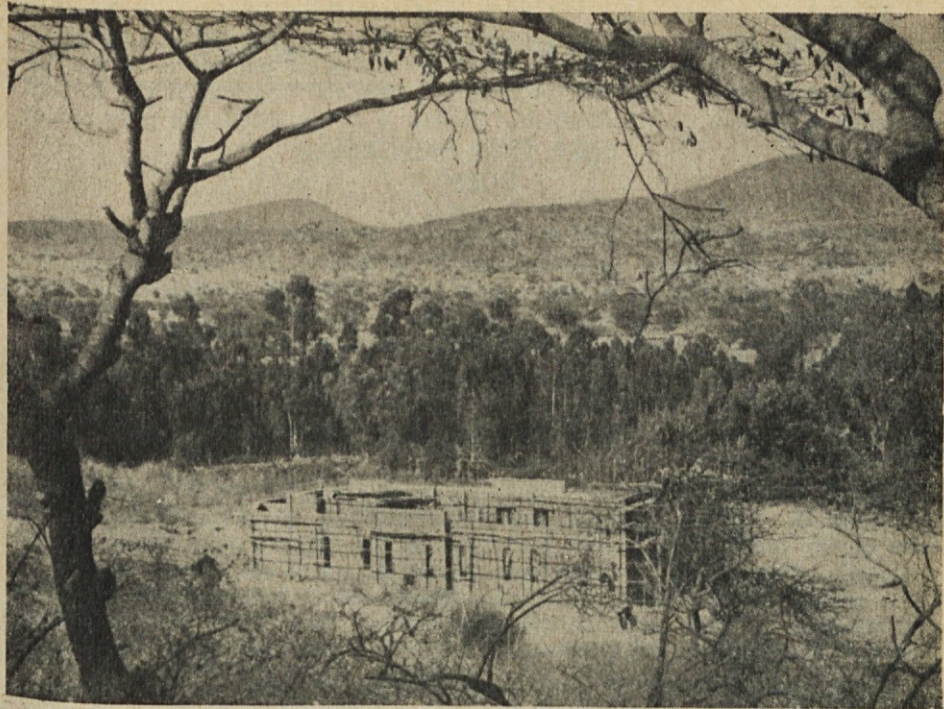
Kaj je s cerkvijo? Počasi raste. V avgustu smo začeli in z zidarji, ki jih pač ujamem, ne zmorem čudeža. Pa smo vseeno lahko kar zadovoljni. Na polovici smo že. Seveda, zdaj ko se prične deževje, bo treba prekiniti. Zidanje ni posebna stvar, če imaš denar. A če denarja ni, da moraš šele stikati za njim, čakati nanj, potem je zidanje precej zasoljena stvar. Pa nekako urediti se moraš: zidarjev tamle ne moreš spustiti spred oči, zraven pa moraš sam vse pripraviti: železobetonsko ogrodje, paziti na žaganje, tesanje, mahčiti jo po cement, ker ga je premalo, zraven pa še imeti pozorno oko za vse drugo.

Če pa k temu primaknete še vse drugo, kar človek na misijonu počne: delo v župnijski pisarni, obiski po vaseh, po šolah, pri bolnikih, pa popravila starega stroja, potem se človek res ne znajde več, ne ve kje bi začel in česa bi se lotil... najbolje, da sploh ne mislim na to!

Spočetka sem natihem upal, da se bo precej kristjanov ponudilo na delo pri cerkvi za kak dan. Pa ti nazadnje prideta dva: mož in žena. Ta dva in nobeden več. Škoda, ker sem videl, kako zavzeti, in srca zavzeti so bili vsi, ko smo jim naznanili, da bomo pozidali cerkev. Ampak vse to so malenkostne, skoro neopazne grenkosti misijonarjeve. Res niso vredne besed! Tu sem, da delam in da dobro delam, da dobroto sejem in žanjem, kolikor pač morem; če pa moram sem in tja požreti tudi kak grenak grižljaj, pa po drugi strani spet ne zmanjka srečnih in zadovoljnih ur, ki mi v obilju poplačajo trud in prenekatero razočaranje.

Prosim pa vas že zdaj: podajte mi roko v pomoč, sam zares ne bom zmogel!

Takole se sredi jase v gozdu dviga nova misijonska cerkev misijonarja o. Obala v Tanganjiki.

ŽALOSTNI ZBOGOM

Oni mesec so nas zapustile sestre. Precej nas je potrla, a drugače ni bilo mogoče. Precej bolehní obe sta morali na poziv matere prednice nazaj v materno hišo. Tako smo zdaj brez zares dragocene pomoči. Res so tu še sestre Afričanke, a ker se komaj uvajajo, človek ne sme pričakovati preveč.

Najbolj je sestrska odsotnost občutna v disperzerju. Kar v procesiji so hodili ljudje vpraševat: Kdaj se povrnejo sestre? Ko sem odgovarjal, da jih ne bo več, so sklonili glavo in odhajali brez besed. Zdajšnja sestra skuša storiti kar pač največ zmore; a skoraj ne mine dan, ko moramo bolnika zapeljati v bolnišnico v mesto, čeprav sem prepričan, da bi jih na misijonu kar lepo pozdravili. A kaj si hočem?

Oni dan se je tudi meni namerilo nekaj posebnega. Že nekaj dni sem kar nisem bil pravi. No, pa ti pride sestra bolničarka z dvema škatljicama in z iglo za injekcije, čisto novo in neznansko svetlo iglo. A za vbodljaj se ni in ni odločila. Se ni, ker ni vedela, s čim naj stekleno tubo napolni. Če samo z vodo, potem jo popijem rajši kar iz kozarca. Nazadnje mi je ponudila obe škatljici, do vrha napolnjeni s pilulami: sam naj si izberem. Pa nisem izbral — v obeh so bile pilule za odvajanje; teh pa res nisem bil potreben, saj sem bil že nekaj dni sem skorajda tešč...

Kuhinja je pesem zase: tod se ti toni spremene docela — iz krepkega dura so se zdaj sprelili v najmehkejši mol. . . V kuhinji gospoduje mlado dekle, ki se prav mojstrsko vrsti med posodjem in stori, kar pač more, se pravi — kar po domače. . . po zamorsko! Seveda so potem na mizi ven in ven krožniki s polento in fižolom. . . A nič strahu! Kadar je človek lačen, vse prav pride!

BOŽIČ

Je že drugi, ki sem ga preživel tu. In tudi letos sem v dno duše zadovoljen.

Zornice sem nastavil na takšno uro, ki bi bila za vse primerna, no, vsaj za sosede. Pa je prišlo malo, zares malo ljudi. V resnici skoraj samo učenke gospodinjske šole. Šolarjev ni bilo, ker so že na počitnicah; in če so na počitnicah, potem zbogom cerkev in pobožnosti in drugo vse. . .

Obredje v domačem jeziku počasi le prodira v srca. A preden bo vsa srenja lahko pela v zahilščini, bo še precej trajalo. Zato sem moral mašni obred nekako prikrojiti. Samo zdaj pa zdaj je vstopal dekliski zbor, ob najbolj razumljivih delih.

Božična noč je bila zares razgibana. Okrog desete zvečer je na trgu mrgolelo ljudi, ki so prišli z vsemi mogočimi svetilkami v rokah. Veliko moških, žena mnogo manj. Prav narobe kot doma. A tod pri nas mora vedno kdo čuvati kočo, drugače bo še tisto malo imetja, ki so si ga s trudom zadobili, izginilo med tatovi. . . Ženske so tedaj zvečine ostale doma za čuvarja. Nekateri možje so bili tako prevzeti božičnega vzdušja, da so skoro malo pregloboko pogledali v kozarec. A kaj si hočete: kozarec in pijača tudi nista od muh!

Krog enajste sem šel v spovednico. Presenetilo me je: veliko jih je pokleknilo pred okence, še nikoli jih ni toliko prejelo zakramente.

Šele po drugi zjutraj se je trg spet umiril; spet tišina in spokojna noč povsod.

Kaj sem razmišljal na to sveto noč? Časa zares ni bilo preveč, božič doma mi je bil še živo v spominu in nekaj domotožja je le ostalo. Domotožja res, ne žalosti; topel spomin na vse drage, ki smo jih zapustili in na ves tisti stari svet, tako pester, zdaj že davni svet. A povem, da sem bil navkljub vsemu zadovoljen. Vesel sem bil, ko sem gledal vso to množico ljudi, ki se je zgrinjala na misijon — nekateri so prišli ure in ure daleč —, samo da bi družno počastili božične skrivnosti v cerkvi, na vse grlo pojoči v svojem jeziku hvalnice novorojenemu Jezusu.

Tudi k obema mašama zjutraj in dopoldne jih je nekaj prišlo, pa spet več moških in fantov, kot pa žena.

Boste dejali morda, da takle božič ni nič posebnega. Pa vam pravim, da je veliko in vse. Kadar je cerkev zunaj in znotraj polna, kadar ti roka skoraj omahuje, ko držiš ciborij in obhajaš, kaj potem hočeš še več? Če pa pomislite, da je bila potem za obed tudi polente zvrhana skleda, pa za poslastico fižol najboljše sorte, začinjen s čebulo in drugo dišavo, pa da je bila celo voda še bolj bistra ko druge krat, potem mojemu božiču zares ničesar ne manjka!

Še enkrat hvala za vse, prijatelji. Srečo v novem letu vam želim, za pomoč v molitvi vas prosim — iskreno vaš

oče Ivan Obala

po misijonskem svetu

MISIJONSKI SVET 1965

AZIJA

Na ta veliki kontinent so uprte oči vsega sveta — z zahvalo, z upanjem, s strahom. Od tod je prišlo krščanstvo, tu pa je danes tudi trdnjava komunizma. Tu prebiva polovica človeštva, a v njej je odstotek kristjanov najmanjši.

Med 1.588 milijoni Azijatov je katoličanov 22 milijonov, to je 0,85 %.

Misijonski položaj je zelo raznolik. V nekaterih državah je širjenje evangelija svobodno (Indija, Japonska, Južni Vietnam, Južna Koreja), drugod so mu vrata zaprta (Kitajska, Severni Vietnam in Severna Koreja) ali pa so mu postavljene močne ovire (tako zlasti v budističnih državah Burmi in Ceylonu in po muslimanskih: Pakistanu, Iranu, Turčiji).

Kitajska. Nasilno preganjanje Cerkve divja brez premora. Vendar se večina duhovništva in vernikov — po starejših statistikah jih je bilo 5 milijonov med 700 milijoni celotnega prebivavstva — trdno drži svoje vere. „Patriotična kitajska Cerkev“ ima le malo pripadnikov.

Formoza. Ko je l. 1949 na Kitajskem zmagal komunizem, je bilo na tem otoku 12.325 katoličanov in 600 katehumenov. L. 1965 je vernikov nad 265.000, katehumenov pa nad 46.000. Lani je začela delovati katoliška univerza kot nadaljevanje l. 1925 v Pekingu ustanovljene prednice. Vodijo jo svetni duhovniki, jezuiti in verbiti, sodelujejo tudi benediktinci in frančiškani. Študentov je 700.

Indija. Razen nekaterih omejitev, ki veljajo dohodu novih misijonarjev, vlada svoboda za širjenje in bogoslužje katolicizma. Med 470 milijoni prebivavcev je katoličanov 5 milijonov. V dveh letih so narasli za 233.000, vendar dosegajo še zmerom le 1,5 % prebivavstva. Zelo napreduje domača duhovščina. Od 80 škofov je 48 domačinov, dasi je bil prvi Indijec posvečen za škofa latinskega obreda šele l. 1922. Od 7.000 duhovnikov se jih je rodilo v Indiji 6.000 in od 20.000 redovnic je domačink 17.700.

Cerkev uživa velik ugled, posebno s kulturnim in karitativnim delom. Razpolaga s 56 univerzitetnimi centri in 350 srednješolskimi. Temeljni krščanski nazori so bili vključeni v sedanjo ustavo. Položaj Cerkve je močno okrepil Evharistični kongres l. 1964 s prisotnostjo Pavla VI. Vera katoličanov se je poživila in po vsej državi se širi pouk o Jezusu, o papeštvu, o zakramentih. Poglavitna sredstva za to so radijske oddaje, dnevniki in revije. Med sadove Evharističnega kongresa spada tudi povišanje indijskega zastopništva pri Vatikanu v poslaništvo (31. marca 1965).

Japonska (že ok. 100 milijonov prebivavcev) ima 15 škofij, ki so vse pod vodstvom domačih hierarhov; duhovnikov je 1.745 (od teh 522 Japoncev), bratov 429 (domačinov 250) in 5.003 redovnic (od teh 3.886 Japonk). Tuji misijonarji so se od l. 1936 potrojili. Katoličanov je malo, niti pol milijona ne; so pa med vsemi misijonskimi deželami na prvem mestu, kar se tiče odstotka duhovniških in redovnih poklicev. Seminaristov in redovniških kandidatov je danes 2.850. Japonska Cerkev se resno posveča kulturnemu delu. Vzdržuje 3 centre za diplomiranje, 10 univerz, 106 centrov za višjo izobrazbo, 96 srednjih in 51 ljudskih šol in 460 otroških vrtcev. Te zavode obiskuje 124.946 dijakov.

Pakistan. V tej 95 milijonski deželi je 315.000 katoličanov (0,36%). Cerkev se bori s podobnimi versko-političnimi težavami kot po drugih muslimanskih državah. Več tisoč katoličanov je moralo pred meseci pobegniti pred muslimanskimi tolpmi.

Koreja in Vietnam: dve razdeljeni državi. V južnem delu prve so se katoličani lepo pomnožili. L. 1953 jih je bilo 166.471, zdaj se bližajo številu 600.000, kar pa je še vedno le 1,5 % vsega prebivalstva. V severni Koreji hodi preostalih 57.000 katoličanov trnovo pot, tako kot po ostalih deželah pod komunistično vladno.

800.000 katoličanov, ki se je l. 1954 umaknilo iz Severnega Vietnama na jug, da si ohrani vero in svobodo, je danes spet v nevarnosti pred napadi komunističnega Vietkonga. V Južnem Vietnamu sodijo, da je 1.500.000 katoličanov, v Severnem pa jih je pod komunističnim jarmom ok. 600.000.

Burma. Velike težave za življenje Cerkev povzročajo komunistični gverilci vladna prepoved za vseljevanje novih misijonarjev in nacionalistični fanatizem budistov. Aprila 1965 so morali bratje na krščanskih šolah zapustiti svojih deset velikih učnih zavodov, na katerih so vzgajali 12.000 dijakov. Oblasti so zasegle učne zavode tudi drugih redovnih družb. Celotno število katoličanov je 217.000, torej niti en procent prebivalstva (27 milijonov).

Cejlon. Vladna budistična večina stiska Cerkev s političnimi, socialnimi in kulturnimi sredstvi. Katoličanov je med 10 milijoni prebivalcev 800.000, pa so jim zaprli drugo za drugo skoro vse šole: 700 ljudskih, srednjih in visokih šol; 700 redovnic so z otoka pregnali. Preostalim učnim zavodom nalaga vlada nevzdržna bremena. Vsak misijonar, ki ostane v državi, mora na leto plačati težko globo. Imenovanje nadškofa v Colombo Cooraya za kardinala ni izboljšalo položaja.

AFRIKA

Dasi je trikrat večja od Evrope, ne šteje s svojimi 224 milijoni niti polovice prebivalcev starega kontinenta. Po veri je 103 milijone Afrikancev animistov, 98 milijonov muslimanov, 28 milijonov katoličanov, 22 milijonov protestantov in 11 milijonov pravoslavnikov. S političnega gledišča je to zemlja, na kateri je največ novih držav. V 10 letih je postalo neodvisnih 32 držav, ki so stopile ob stran Abesinije, ene najstarejših držav na svetu, Liberije (neodvisne od 1847) in Egipta (od 1922). Ko doseže samostojnost še Rodezija, bodo pod evropskim nadzorstvom ostale samo še nekdanje španske in portugalske kolonije.

Katoličanov je največ (absolutno vzeto) v Kongu (Leopoldville): 5.500.000, med 15 milijoni prebivalcev; v Ugandi: 2.143.000; v Nigeriji — največji afriški državi s 37 milijoni prebivalcev —: 2.060.000; v Tanzaniji: 1.782.000; v Burundi: 1.448.000; na Madagaskarju: 1.212.000. Sorazmerno pa je največ katoličanov v španskih kolonijah (85 %), v Burundi (60 %), v Kongu (Leopoldville 36 %), v Ugandi (27 %) in na Madagaskarju (21 %). Domača duhovščina je znatno napredovala. Danes ima Afrika 4 kardinale (dva od teh sta črnca), 60 domačih škofov, 2.300 domačih duhovnikov in ok. 11.000 domačih redovnic.

V kulturnem delovanju je Cerkev še vedno na prvem mestu. Večina vlad gleda prijateljsko na to delo in ji pri tem pomaga. Univerza v Lovaniumu pri Leopoldvillu je v polnem razmahu; vpisanih je 1.087 akademikov. Pred nedavnim je vlada v Burundi zaupala novo državno univerzo kanadskim dominikanskim misijonarjem; za zdaj delujeta fakulteti za medicino in za družbene vede in pa višja normalna šola.

Cerkvi v Afriki grozita dve resni nevarnosti: razširjanje islama in komunizem.

Islam je l. 1939 štel 44 milijonov pripadnikov, danes jih ima skoro 100 milijonov. Animizem, ki mu je pripadala večina črncev, se razkraja in njega verniki stopajo v muslimanstvo, v protestantizem ali katolicizem. Islam pobere 70 odstotkov nekdanjih animistov, zakaj v primeri s krščanstvom so njegove dogmatične in npravne zahteve lahke. Največje središče muslimanskega prodiranja je univerza Al Azhar v Kairu s svojimi 47.000 študenti in z izdatno vladno podporo. Odtod ne prestando odhajajo profesorji in propagandisti med vsa črnska ljudstva.

V južnem delu Sudana so katoličani dosegli število 400.000. Zdaj jih preganja mohamedanska vlada. Že v začetku l. 1964 so pregnali nad 200 misijonarjev. Za vse vernike je ostal samo en škof domačin in 35 domačih duhovnikov. Vendar se ljudje pogumno drže in duhovniški poklici naraščajo. Vlada je zadnji čas dovolila, da pride vodit semenišče nekaj afriških duhovnikov; tako jih je prišlo šest iz Tanzanije.

Komunizem zastruplja politično življenje novih držav. Aktivisti se vrivajo po raznih poteh: po diplomatskih zastopstvih, po mreži celic, razpredeni po poklicih. Marsikje se opirajo na tolpe izvežbanih gverilcev. Propagando opravljajo po tisku in radiu. Iz močnih oddajnikov v Moskvi gre v Afriko 115 ur oddaj na teden v osmih afriških jezikih, iz Vzhodnega Berlina 70 ur v treh jezikih, iz Pekinga 67 ur v šestih jezikih, iz Varšave 28 ur v dveh jezikih, iz Prage 14 ur v dveh jezikih, iz Bukarešte 12 ur v treh jezikih, iz Sofije 12 ur v dveh jezikih. Skupno torej 320 ur na teden v desetih najvažnejših afriških jezikih.

Kongo je značilen primer za komunistično vmešavanje v življenje držav. Od 45 cvetočih misijskih pokrajin je bilo samo 18 obvarovanih državljanske vojne, ki jo komunisti podžigajo že nekaj let. Blizu 200 misijonarjev in redovnic je postalo žrtev teh krvavih spopadov. Katoličani so pokazali junaško zvestobo veri in ljubezen do duhovnikov. Duhovniški poklici so v prvem času po osamosvojitvi padli, zdaj pa se zdi, da so spet ujeli svoj ritem rasti. Izboljšanje političnih razmer, povratek mnogih misijonarjev in preganjancev in dotok novih osebnih in tvarnih pomoči dajejo upanje na močan razvoj Cerkve. V dogovoru z vlado so katoličani organizirali tehnično službo za radijske oddaje, ki bo skrbela za vzgojne, kulturne in verske programe.

OCEANIJA

Najvažnejša država — nekateri jo prištevajo Aziji — je *Indonezija* s skoro 100 milijoni ljudi, od katerih je 88 milijonov mohamedancev; islam pa tu ne kaže tiste nestrpnosti, ki je zanj značilna drugod. Cerkev ima vso svobodo. Predsednik Sukarno je pred kratkim proglasil za zločin vsak napad ali kleveto proti priznanim verstvom: mohamedanstvu, katolicizmu, protestantizmu, budizmu, hinduizmu in konfuceizmu. Za ustanovitelja katoliške Cerkve na Javi velja prvi domači nadškof Sugiyapranatra DJ, ki je umrl pred nekaj leti. Pokopali so ga med narodnimi heroji.

Katoličani so ustanovili lastno politično stranko z izvrstno izšolanimi voditelji. L. 1965 je začel izhajati katoliški dnevnik Bintararakjat (Ljudski glasnik). Katoliški univerzi sta dve: v Bandungu in v Džakarti (s 3000 akademiki). Dalje vzdržuje Cerkev 474 srednjih in 2.099 ljudskih šol.

ZAKLJUČNE PRIPOMBE

Navzlic velikim misijskim naporom je danes na svetu nad 2 milijardi nekristjanov. Za polovico tega drugoverskega sveta so evangeliju vrata zaprta (v deželah s komunistično ali muslimansko vlado). V drugi polovici so misijske šole premalo učinkovite, zato ker so premaloštevne in ker ne razpolagajo z zadostnimi sredstvi.

Tam, kjer so krsti najbolj številni, so prav ti krsti ovira za nove. Kolikor je namreč več katoličanov, toliko več duhovnikov se jim mora posvetiti in toliko manj jih ostane za katehume. Za Osrednjo Afriko se predvideva, da bo čez deset let prišlo 25.000 kristjanov na enega duhovnika.

Največja potreba misijonov so povsod misijonarji. Več misijonarjev! To je neprestani S.O.S. od vsepovsod.

Veliko upanje misijonov je pravkar končani 2. Vatikanski koncil. Konstitucija o Cerkvi s shemo o misijonih je poudarila misijsko dolžnost škofov. Zavešč o tej prevažni dolžnosti bo morala prenoviti vse misijsko delo in sodelo-

vanje vseh katoličanov. Zgovoren zgled za to so dali škofje na Filipinih, ki so 1. 1965 praznovali 4. stoletnico Cerkve na obeh otokih. Dasi je tam samo 4.175 duhovnikov za 28 milijonov prebivavcev (od katerih je 23 milijonov katoličanov), so škofje ustanovili semenišče za misijone, odkoder naj novi misijonarji nadaljujejo delo španskih razširjevalcev evangelija na Daljnem Vzhodu.

Vodstvo Cerkve pa je v zavesti svoje velike misijonske dolžnosti pripravilo organe za dialog z ostalimi krščanskimi Cerkvami, z nekrščanskimi verstvi in z neverniki. Zato je ustanovilo tajništva za zedinjenje Cerkva, za nekristjane (z oddelkom za muslimane) in za nevernike. Kardinal Lercaro je na koncilu izjavil skupini afriških škofov: „Prvikrat je krščanski svet res v stiku z vsemi ljudstvi sveta in to prav v dobi, ko vsako od njih brez izjeme prihaja do zavesti o lastnem bivanju in usodi. Koncil je velika priložnost za Cerkve.“

"KATOLIŠKI MISIJONI" so začeli izhajati pred štiriinštiridesetimi leti, a ker v času druge svetovne vojne in po njej niso mogli izhajati, stopamo z letom 1966 v njih 40 - LETNIK.

Ob tem jubileju ne mislimo naših naročnikov in misijonskih prijateljev prosila denarno oporo listu, kakor ste velikodušno prispevali že ob štiridesetletnici izhajanja, pač pa **"KATOLIŠKI MISIJONI"** prosijo vse naročnike in prijatelje, zlasti pa poverjenike in misijonske krožke za sodelovanje pri akciji za **POMNOŽITEV ŠTEVILA NAROČNIKOV**, ki ni le v interesu misijonske ideje in izdajateljev lista, ampak tudi dosedanjih naročnikov samih, kajti če bi list imel recimo 1.000 naročnikov več, bi bil lahko za isto naročnino veliko lepši in bogatejši!

Lepo prosimo torej, da si v letu 1966 vsak naročnik postavi za nalogo pridobiti vsaj enega naročnika! Nekaterim bo uspelo, drugim ne, a celotna akcija bo dosegla cilj, ako se vsi zavzamemo!

Da podpremo idealizem vseh tistih, ki se bodo odzvali vabilu in nam pridobili kaj novih naročnikov, razpisujemo

MISIJONSKE NAGRADE,

krasne domačinske predmete, ki nam jih bodo poslali iz misijonskih krajev hvaležni slovenski misijonarji.

Darilo dobi vsak, ki nam do konca marca 1966 pridobi vsaj 5 novih naročnikov z za leto 1966 plačano naročnino. Čim več naročnikov pridobi kak posameznik ali skupina, lepše in dragocenejše darilo prejme.

PRIJATELJI MISIJONOV PO VSEM SVETU! PODPRITE TO AKCIJO, POJDI TE TAKOJ NA DELO ZA NOVE NAROČNIKE "KATOLIŠKIH MISIJONOV"!

misijonsko zaledje

IZREDNI USPEH

15. MISIJONSKE VELETOMBOLE V BUENOS AIRESU:

1.500 dolarjev

V POMOČ VSEM SLOVENSKIM MISIJONARJEM!

Božja pomoč na Baragovo priprošnjo in na molitev slovenskih misijonarjev, izkušnost in požrtvovalnost vodstvene skupine, sloves te tradicionalne prireditve, pa vedno večja ljubezen rojakov do naših zastopnikov na Kristusovi fronti — to so bile silnice, ki so privedle do tega izrednega uspeha letošnje misijonske veletombole.

Četa zvestih

Kaka dva meseca prej, kmalu po misijonski nedelji, se je zbrala četa misijonskih delavcev, ki že 17. leto organizira te velike prireditve v pomoč slovenskim misijonarjem: Amon Marijan, Avguštin Aleksander, Lavrič Lojze, Loboda Marijan, Markež Ciril, Rezelj

Lojze in Tomažević Jože. Veliko se je ta čas spremenilo v življenju teh zvestih misijonskih delavcev, saj so povečini že družinski očetje, vsak s kopico otrok, bodočih misijonarjev in misijonark..., le eno se jim ni spremenilo: njihova vztrajna volja, pomagati slovenskim misijonarjem, zlasti s pomočjo vsakoletne velike pridobitvene prireditve, ki jih je bilo res doslej že 16: prva srečolov za dr. Janežev rentgenski sklad, ostalih 15 pa tombole. (Eno leto nismo nič večjega organizirali, iz obzira do tedanje velike nabiralne akcije za slovensko semenišče.)

Že 15. veletombola!

Na tej prvi seji se je najprej ugotovilo, da je letošnja veletombola prav za prav jubilejna, z lepo številko 15. Sklenili so, da se bodo, v proslavo jubileja, še posebno vrgli na delo za dosego čim večjega uspeha, in ker je Baraga kot nebeški vzornik in zavetnik slovenskih misijonarjev in dela v misijonskem zaledju že od prve tombole naprej tudi pokrovitelj teh prireditiv, se je sklenilo, da mora 15. misijonski veletomboli predsedovati njegov veliki doprnsni kip (delo Franceta Ahčina), ki ga bo v ta namen treba prepeljati iz Baragovega misijonišča na prireditveni prostor.

Avtomobilska akcija

Ker je izkušnja zadnjih let pokazala, da je za uspeh veletombole velikega pomena takozvana „avtomobilska akcija“, v kateri ti misijonski delavci s pomočjo še drugih potujejo z avtomobilom okrog naših ljudi in jih obiskujejo, deleč jim misijonske letake, podobice, vabeče na tombolo, prodajajoč tablice in pobirajoč dobitke ali denar zanje, so sklenili, da bodo to akcijo pomnožili, in sicer tako, da bodo namesto dosedanjega enega ali večasih dveh dni žrtvovali kar tri nedelje in praznike okrog božiča v ta namen. To pot jim je bilo nekoliko lažje napraviti ta velikodušni sklep in ga izvesti, kajti kar pet od te misijonske sedmorice ima že svoj avtomobil (kar je v Argentini med rojaki še vedno redkost), h kateremu pa je dodati še enega, onega g. Jožeta Mavriča, ki vsako leto ne

le da svoj avto na razpolago, ampak tudi samega sebe za to avtomobilsko akcijo, kakor tudi za ostalo delo na tomboli. Razdelili so se v skupine, pridobili še nekaj pomagačev in pomočnic in šli na delo. Cilj je bil: Obiskati in povabiti čim več ljudi, nabrati čim več dobitkov in vsaj 100.000 pesov darov za dobitke, pa prodati čim več tablic v predprodaji, kar najbolj zagotovi udeležbo tudi za primer neugodnega vremena.

Poklon: Letak-srečka

Da bi se jim ta avtomobilska akcija, za katero so žrtvovali vsak tri prelepe praznične dni, še bolj posrečila, so si zamislili še nekaj posebnega: Težko je priti v hišo praznih rok. Podobice in letaki so že nekaj, a ne predstavljajo nobene materialne vrednosti; zato bomo pa vsem, ki jih obiščemo in vsaj kako tablico v predprodaji kupijo ali kaj za tombolo darujejo, dali zastoj poseben oštevilčeni letak, ki bi veljal kot srečka zaključnega zrebanja za 10 lepih dobitkov: kitajskih na svili s svilo vezanih podob, ki jih je poslal misijonar Stanko Pavlin iz Hong Konga in smo jih dali lepo vokviriti. Rečeno — storjeno!

Dali so tiskati živahen letak z vsemi podatki o tomboli, pa oštevilčen, in so ga pridno delili. Ta svojska srečka je bila novost, ki je zanimanje za tombolo po svoje dvignila. Avtomobilska akcija se je izvedla povsem po načrtu in le deloma jo je zavrl dež, ki je enega določenih dni padal. „Misijonarji“ so obiskali na stotine po Velikem Buenos Airesu raztresenih družin. Povsod so bili prijazno sprejeti, nad 1.000 tombolskih tablic so prodali, veliko lepih dobitkov so nabrali in nad 100.000 pesov za njih nakup dobili.

Akcija v Lanusu in Lujanu

Istočasno s to avtomobilsko akcijo po buenosaireških predmestjih, kjer živi večina naših ljudi, je vikarijski misijon-ski odedk Slovenske vasi v Lanusu organiziral svojo, neavtomobilsko akcijo (saj za obisk rojakov po Slovenski vasi še kolesa ne potrebuješ, kaj bi torej z

avtom...), z zelo lepim uspehom, ki je poleg prodanih tablic, številnih dobitkov in znatnih denarnih darov za dobitke vseboval tudi kar dva ducata pomočnikov na prireditvi... V Lujanu in v Jáuregui ter okolici, okrog 80 km stran od Buenos Airesa, pa je med tamkajšnjimi rojaki podobno delal za tombolo kot vsako leto tudi letos č.g. Franc Reberšček CM. Čeprav najbolj oddaljeni, so tamkajšnji rojaki eni najbolj rednih obiskovalcev naših misijonskih veletombol!

Propaganda v tisku in v cerkvah

To dejstvovanje pred tombolo je bilo ves čas spremljano z živahno propagando predvsem v tedniku Oznanilo. Po posebni naklonjenosti dušnopastirske pisarne smo praznični številki tega najbolj razširjenega slovenskega tednika tu priložili še poseben propagandni list, tiskan v dveh barvah, ki je, lahko rečemo, ponesel v vse slovenske domove misijonsko misel in povabilo k sodelovanju pri tomboli. Poleg tega so slovenski dušni pa-

stirji pri službah božjih povsod priporočali sodelovanje in udeležbo pri tej akciji za gradnjo Cerkve tam, kjer je še ni.

Bogastvo dobitkov, kupljenih in darovanih

Videč, da je uspelo dvigniti zanimanje za prireditve od izrednih višin in da so rojaki že z darovi pokazali svojo misijonsko požrtvovalnost v okviru vele-tombole, so se organizatorji odločili, da pripravijo čim lepše dobitke, in sicer po načelu, naj čim več udeležencev kaj lepega in vrednega zadene. Zato so se omejili samo na en vrhunski dobitek, ki bi ga srečnik lahko izbral med štirimi razstavljenimi: televizijski aparat, hladilnik, stereofonični radio-gramofon in oprema za dnevno sobo. Temu dobitku bi sledilo še skoraj 80 drugih lepih dobitkov tombol, poleg 100 činkvinov in 150 kvatern. Poleg mnogo darovanih tombolskih in drugih dobitkov — med njimi raztegljiva otroška postelja z žimnico, nova kitara, krasni puloverji, kosi blaga, ura, likalnik in podobno, pa cel zaboj keramičnih izdelkov tvrdke Cases iz Mendo-

ze — so organizatorji nabavili po tovarniških cenah bogate dobitke kar v serijah; tako pet radijskih sprejemnikov na transistorje, pet brivskih aparatov znamke Philipps, pet gibljivih ventilatorjev, pet zapestnih ur, pet likalnikov, pet mešalnikov in podobno, poleg dvesto drugih še manjših. Po izredno znižanih cenah so nam te stvari dale na razpolago slovenske tvrdke Bled, Pavla Novaka; trgovina s pohištvom Ezeiza, Lukata Milharčiča, trgovina Alpe, Stanneta Mehleta; šemetova trgovina igrač; Florida; usnjeni izdelki Miloša Preloga; Tomazinova trgovina s plastičnimi predmeti; tovarna Ciudadela, po posredovanju g. Lovrota Jana; urarna in zlatarna Silva Lipuščka; Foto Lugano, dr. Dobovšek, ki je lepo uokviril množico kitajskih in japonskih podob ter vezenin, in druge naše tvrdke. Vsega skupaj je bilo dobitkov 330, od katerih je bilo približno 200 kupljenih večinoma z denarnimi prispevki rojakov samih, ostali pa darovani v blagu. Ne smemo pazibiti, da je šlo veliko manjših darovanih dobitkov k „igram“, ki so delovale na obširnem prostoru ves čas pred igranjem tombole

in še po njej, pod vodstvom gdč. Mari Urbanijeve. Organiziral jih je lanuški vikarijski misijonski odsek, ki ga vodi g. Ludvik Štancer, ki je tudi sicer pri tomboli veliko pomagal.

Idealen prostor

Kraj tombole je bil isti kot lani in že prej nekej let: Ateneo Don Bosco v Ramos Mejía, ki ga vodi naš rojak Janko Mernik SDB, ki ima zaslugo, da se te misijonske tombole zadnja leta vrše na prostorih, ki so naravnost idealni, kar nemalo pripomore k uspehu. Č.g. Janko Mernik je šel tudi sicer zelo na roko prirediteljem in jim je v mnogočem ponostavil in olajšal organiziranje zlasti postrežbe.

Tablice, številčnica, razstava

Pripravili smo 8.500 tombolskih tablic, kot še nikdar doslej. (V rekordnem času je družina Urbanijeva v Slovenski vasi ročno natisnila na vsako 15 številčk in brez pomot!). Slovenska hranilnica in posojilnica "Sloga" je prispevala 10 ti-

soč pezov, za kar smo ji natisnili na hrbtni strani tablic razlago te tako blagodejne ustanove med nami. Uvedli smo novost stalne velike številčnice, ki jo je gratis izdelalo slovensko mizarsko podjetje Bipegro (Bidovec, Petek, Grohar), ki se je tudi sicer odrezalo z darom 5.000 pesov. In Stane Snoj je naslikal veliki napis na blagu, kateremu bo v bodoče treba spreminjati samo tekočo številko vsake tombole... Po uvidevnosti direktorja dušnegapastirstva monsinjorja Oreharja, ki je dal na razpolago zadevni material iz Slovenske hiše, smo mogli napraviti veliko večji in trdnejši razstavni prostor in oder.

Skavti in skavtinje

In ker smo pričakovali veliko udeležbo, je bilo treba misliti na rediteljstvo in prvo pomoč, za kar smo naprosili slovenske skavte in skavtinje, ki so res v številu 34 prišli pod vodstvom g. Marijana Trtnika že veliko pred začetkom igranja tombole in bili v veliko pomoč ne le v omenjenih dveh smereh, ampak tudi pri prodaji tablic. S svojo simpati-

jo, uslužnostjo in lepo uniformo so želi veliko odobravanje tako od strani naših ljudi kot pri udeležencih domačinih.

nina je postajala vedno bolj splošna in ustaljena, tako na nebu kot v srcih...

In vreme, eden najodločujočih činiteljev?

Naval rojakov

Soboto pred 9. januarjem je bilo v Ateneo Don Bosco že precej življenja, saj je bilo treba pripraviti prostor, oder, dobitke, pripeljati stole, mize, različne, pijačo in jedačo in urediti sto drugih reči. Vreme je bilo lepo, a ne preveč stalno, vendar smo se vsi zanesli na že ustaljeno dejstvo, da za tombolo nikdar resno ne dežuje in je zato ni bilo treba še nikdar prestaviti na kasnejši dan. Torej tudi to pot kar korajža! A vendar je bilo v nedeljo zjutraj težko ohranjovati to zaupanje, kajti grmelno je in se bliskalo, pa dež je lil... A kakor po čudežu se je zjutraj ob osmih vse to ustavilo in napočil je sveže umiti nedeljski dan. „Zmagal je Baraga!“ so spet ugotavljali, in čeprav se je dopoldne med pripravami nebo spet nevarno zaoblačilo, se že nihče več resno ni bal ter je imel prav, kajti spet so se oblaki razblinili in jas-

Ob dveh popoldne je bilo že vse pripravljeno. Predsednik Misijonske zveze se je v družbi Cirila Markeža in obeh sodelavk sester Hribarjevih podal k vhodu na prireditveni prostor za sprejem in pozdrav došlih rojakov, ki se jim pripne priložnostni znak, razdele letaki z navodili in se povabijo k prostovoljnemu prispevkom. Preje kot običajno so začeli prihajati, vedno bolj kar v nepretrganih procesijah. To je bilo dobro, da so prišle k vhodu na pomoč tudi tri pripravne skavtinja, med njimi tudi hčerka velike misijonske sodelavke iz vojnih dni v domovini ge. Vere Božič-Gromove. Tako nam ni preveč udeležencev mimo šlo, ne da bi jih prijazno zaustavili in pozdravili in ne da bi se tudi oni odrezali. Prostor na samem igrišču pa se je vedno bolj polnil, dasi je silno obsežen. Na njem je vedno kakih 30 kamnitih miz s klopmi, a prireditelji so najeli na sto-

tine miz in 1.500 stolov, toda preden se je začelo s klicanjem številke, je bilo nemogoče stakniti kak nezaseden stol in mnogo udeležencev je moralo stati ali pohajati sem in tja ali se posesti po tleh, zlasti ob vodi umetnega jezera tik zraven. Gotovo je bilo navzočih 2.000 ljudi, večinoma rojakov, poleg kakih 200 domačinov, ki se na povabilo prijateljev rojakov stalni radi udeležujejo te prireditve, ki jo občudujejo po organizaciji, urejenosti in discipliniranosti, pa tudi radi lepih dobitkov in vzvišenega namera.

Jedače je zmanjkalo...

In res, treba je poudariti: Nekaj po zaslugi organizatorjev, ki so vedno bolj vajeni svojega posla, še več pa radi vzgojenosti naših ljudi, potekajo misijonske veletombole vedno v lepšem redu in razporejenosti. Seveda je tu in tam tudi kaj navzkriž, pa ne toliko po kaki krivdi, ampak radi okoliščin, ki se ne dajo vedno predvidevati. Tako je bilo na primer lani zelo vroče in je vse pilo... da so ogromne zaloge pijače predčasno pošle, pa je vodstveni Marijan Loboda napravil čudež in pripeljal nove zaloge pijače, ki je pa ni bilo mogoče tako hitro ohladiti. Letos pa je bilo izredno hladno in so ljudje vse pojedli (še novost — pečene piške...!!), popili pa bolj malo...

Komisija in srečnosna deklica in fantek

K hitremu poteku igranja tombole je kot vedno veliko pripomogla komisija, ki je bila ne le visoko predstavniska, ampak tudi zelo prožna v poslovanju, ker je pač izkušena, saj so bili vsi njeni člani že velikokrat v tej prevažni funkciji na misijonskih veletombolah. Sestavljali so jo: predsednik Zedinjene Slovenije, Božo Fink; član Narodnega odbora za Slovenijo, Rudolf Smersu, in vodilna člana naših organizacij: Lojze Sedej in Janez Lužovec. Tri ure trdega dela, saj je treba pregledati 330 tablic tistih, ki pridejo po dobitke, istočasno pa tudi nadzorovati sploh ves potek igranja ter zaključnega žrebanja. Številke sta iz žare jemala hčerka in sinček Marijana Loboda, nekaj časa pa tudi

Č. g. Ladislav Lenček CM z Lobodovo hčerko vleče številke in Lojze Rezelj jih oznanja množici. Spodaj: komisija v pričakovanju prvih srečnejev.

Rezlja Lojzeta starejši fantek Lojzek. Predsedniku Slovenske misijonske zveze se kar milo stori, ko vidi, da že otroci teh, ki jih je pred 17 leti vpeljal v prvo tovrstno prireditev in še danes vsi tako lepo vztrajajo, že tudi sodelujejo. V tem vidi zagotovilo, da bodo misijonske veletombole slovenskih izseljencev v Ar-

gentini doživele ne le svojo 20-letnico (že čez pet let!), ampak tudi 25 in 50-letnico..., ko njega že nikjer več na tem svetu ne bo...

Potek veletombole

Po uvodnem pozdravu, zahvali in navodilih se je začelo s klicanjem števil. Kar kmalu so prihiteli prvi srečneži in po nekaj naslednjih številkah smo s klicanjem morali počakati. Tako smo razdelili najprej vse kvaterne, potem vse činkvine. Vsak je bil tudi takega manjšega dobitka vesel, kajti vse je uporabno in dobrodošlo, kar se na misijonskih tombolah zadene, čeprav pri teh manjših dobitkih izbiranje ni dovoljeno, ampak se dobitki razdeljujejo po tekočih številkah, dočim vsak, ki pride po tombolski dobitki, izmed tistih, ki so še ostali, izbere onega, ki mu je najbolj po godu.

Glavni dobitek

Po razdelitvi činkvinov je bilo kake pol ure odmora, med katerim so lahko

udeleženci še kupili tablice in jim črtali izklicane številke. Mnogo prodajalcev tablic je vztrajalo do konca. Ne moremo vseh imenoma navesti, a naj vsaj dva: Ga. Koritnikova, ki jo vidimo na vsaki večji slovenski prireditvi tako požrtvovalno sodelovati in ki je na misijonskih veletombolah ena najbolj uspešnih prodajalk, pa g. fotograf Beltram, ki je ne le pripeljal svoja dva velika zvočnika na tozadnevem avtomobilu, da so ljudje bolje čuli klicanje števil, ampak se je tudi vrgel na prodajo tablic tam spredaj pri razstavnem prostoru, da ga je bilo veselje gledati in poslušati...!

Končno se je prodaja tablic ustavila in začelo se je s klicanjem števil za največje, tombolske dobitke. Lep čas se ni nihče oglasil, čeprav se je pred komisijo nabrala že množica tistih, ki jim je manjkala le ena sama številka za črtanje cele tablice, tako da je bilo vrlim skavtom in skavtinjam vzdrževanje reda kar težak in odgovoren posel, a so ga posrečeno in uspešno opravljali. Končno je za enega čakalca prišla pričakovana številka: Franc Gerkman iz Slov. vasi je stopil ves žareč pred komisijo s svojo srečonosno tablico. Vsi so onemeli in čakali v upanju, da se je mladi mož pri črtanju kake številke pomotil in da mora še naprej čakati, dobitki pa da je še na razpolago... A komisija je našla tablico v popolnem redu in proglasila veselega prinašalca za upravičenega lastnika glavnega dobitka. Franca Gerkmana so povabili na oder, ga predstavili množici, ki je v tem trenutku pustila ob strani na dnu skrito zavist in je privoščila srečnežu glavni dobitek iz vsega srca, kar se je čutilo po gromkem ploskanju. Predsednik Misijonske zveze mu je tudi častital in ga vprašal, za kateri predmet se je odločil; brez oklevanja je padla beseda: Hladilnik! Po zvočniku smo ga vprašali o njegovih vtisih in razpoloženju pa je vesel vsem povedal, da je dvakrat srečen: prvič, radi glavnega dobitka, drugič, radi tega, ker je na predvečer postal drugič oče... Končno je obljubil za slovenske misijonarje dar 7.000 pesov (ki jih je med tem tudi že izročil!).

Ostale tombole in zaključno žrebanje

Sledilo je klicanje številc in kmalu je bila pred komisijo stalno skupina tistih, ki so kaj zadeli in so jim pregledovali tablice, pred razstavo dobitkov pa onih, ki so si dobitke že izbirali. Tako je šlo kar hitro naprej in tudi 80 tombolskih dobitkov je bilo končno razdeljenih. Vsi, ki so kaj zadeli, so bili veseli. Za vse ostale pa je ostala še ena možnost: Zadeti eno kitajskih vokvirjenih podob-vezenin ob zaključnem žrebanju številc na letakih, ki so se že pred tombolo in tudi na tomboli sami, pri vходу, delili gratis. Izklicane tševilke so brž privabile nove srečneže, ki so veseli odnesli vsak svojo podobo, nov, izviren in pomemben okras ljubega doma.

Zaključek

Vodstvo tombole se je zahvalilo vsem za vse sodelovanje in častitalo vsem: tistim, ki so kaj zadeli, radi sreče, ki so jo imeli; tistim pa, ki so odšli domov brez dobitka, pa radi zasluženja, ki so si ga pridobili morda v še večji meri, in radi božjega plačila, ki pa ni stvar sreče, ampak je dobitok, ki jim ne uide...! Prav gotovo so bili pa vsi veseli, ko so videli, da so pripomogli k tako lepo uspeli prireditvi v pomoč dragim slovenskim misijonarjem. Organizatorji in nekateri garači so pa ostali na prireditvenem prostoru še dolgo v noč in pospravljali stvari ter zbirali vtise...

Nepričakovano in presenetljivo lep uspeh

Naslednje dni so pregledovali dohodke, plačevali račune in ugotavljali končni rezultat. Našli so ga tako lepega, da jim je šlo kar samo na smeh. Pozabili so na vse trude in žrtve in Boga zahva-

Zgornja slika kaže g. Franceta Gerkmana, ki je zadel glavni dobitok; spodnja pa č. g. Martina Radoša, ki je tudi zadel lepo tombolo: gibljivi ventilator; je pa starosta slovenskih duhovnikov v Argentini tudi zaslužil to srečo, saj je daroval za dobitke kar 5.000 pesov in kupil tombolskih tablic za 1.000.

Vsako leto se tako odreže!

Vse tu objavljene fotografije o tomboli je posnel fotograf Lojze Erjavec, za kar mu srčna hvala!

V bližnjem kamionu, s katerim je Luka Milharčič pripeljal eventuelni glavni dobiček, sta vsi uredila Nace Glinšek (desno) in Ludvik Štancer (levo) glavno prodajalno tablic; jasno, da ni smelo ostati daleč "oko postave", v tem primeru prijazno nasmejana skavtinja.

lili ter rojake, ki so z božjo milostjo tako velikodušno sodelovali, še bolj misijonsko vzljubili. Kako bodo veseli in hvaležni slovenski misijonarji! Sad te misijonske veletombole jim ne prinese samo vsakemu vsaj skromen dar, ampak jim pomeni še veliko več: dokaz velike ljubezni rojakov v daljni Argentini...

Zastavljeni cilj, 1.000 dolarjev za vse slovenske misijonarje, ki ga doslej še nismo nikdar čisto polno dosegli, čeprav smo mu bili lani čisto za petami, je bil letos ne le polno dosežen, ampak daleč presežen! Kljub temu, da se je dolar tu prav v dneh pred tombolo zelo podražil, smo po tomboli že lahko kupili s čistim dobičkom 367.000 pesov nad 1.500 dolarjev, katerih večji del je že poletel preko morij v daljno Indijo...

Hvala večnemu Bogu, rojakom pa vsa čast in srčna zahvala!

Nekaj števil

DOHODKI

Prodane tablice (7.301 po 50.—)	365.050.—
Darovi za dobitke	117.310.—
Prostovoljni prispevki pri vhodu	29.260.—
Oglasi na tablicah	10.000.—
Igre	35.904.—
Jedača in pijača	98.792.—
Dar dveh srečnežev (7.000 in 1.000)	8.000.—
skupaj	664.316.—

IZDATKI

Prevozi	3.650.—
Najem stolov, miz, itd.	23.200.—
Nabava dobitkov	160.013.—
Pijača in jedača, oglje, les, itd.	66.703.—
Zavese in ranže drobnarije	6.467.—
Tiskovine in izdelava tablic	17.000.—
Čiščenje, straženje in odškodnina	6.900.—
Okrepčila sodelavcem in nekatera honorirana dela .	3.100.—
Oglasi v „Oznanilu“ in Svoobodni Sloveniji (pribl.) .	10.000.—
Skupaj	297.033.—

DOHODKI .....

IZDATKI .....

Ostane 367.283.—

čistega dobička za slovenske misijonarje, iz katerega smo že nabavili 1.500 dolarjev za pošiljke v misijone.

Zahvala sodelavcem in rojakom

Vsem, večinoma neimenovanim sodelavcem, ki ste na ta ali oni način pripomogli k tako lepemu uspehu, pa vsem dragim rojakom, ki ste spet dokazali v dejanju svojo vero in hvaležnost Bogu zanj, ko ste toliko žrtvovali za razširjenje te vere in za nje slovenske označevalce

TISOČKRAT BOG POVRNI!

In na svidenje drugo leto, na 16. misijonski veletomboli!

Slovenska misijonska zveza

NEKDANJI KITAJSKI MISIJONAR O. ALEŠ BENIGAR OFM - ZLATOMAŠNIK

(Iz „Ave Maria“, oktober 1965)

Na praznik sv. apostolov Petra in Pavla letos je obhajal svoj zlati mašniški jubilej v baziliki sv. Antona v Rimu prečastiti oče Aleš Benigar OFM.

O. Aleš Benigar je Zagrebčan, član frančiškanske provincije sv. Cirila in Metoda, toda njegovi starši so Slovenci. Oče je bil znan in skoraj legendaren zagrebški profesor matematike, doma iz Ilirske Bistrice, mati je bila doma v Radečah pri Zidanem Mostu. Svoja naj-

lepša duhovniška leta je jubilent preživel kot misijonar na Kitajskem, zdaj pa je že preko 10 let duhovni vodja ali spiritual redovnih novomašnikov, ki pridejo nadaljevat svoje študije za doktorate na Papeški univerzi sv. Antona v Rimu.

Rodil se je v Zagrebu 29. januarja 1893. Zelo mlad mlad je vstopil v frančiškanski red in je bil preoblečen v Marijinem svetišču na Trsatu; bogo-

Misijonar o. Benigar, slikan med dvema novomašnikoma in z ostalimi frančiškanskimi sobratmi pred kakimi 20 leti v Hankow

slovne študije je dokončal v Paderbornu v Nemčiji, mašniško posvečenje je prejel v Zagrebu 29. junija 1915.

Ko je papež Benedikt XV. ustanovil v Rimu Papeški univerzitetni inštitut za vzhodno bogoslovje, je bil na posredovanje služabnika božjega o. Vendelina Vošnjaka, ki je bil tedaj generalni definitor frančiškanskega reda v Rimu, poslan o. Aleš v Rim, da med prvimi slušatelji tega zavoda študira za doktorat iz vzhodnega bogoslovja. Po končani študiji se je vrnil v domovino, kjer je bil, enako kot pred svojim odhodom v Rim, od prestojnikov postavljen za magistra in vzgojitelja frančiškanskih klerikov v svoji provinciji in tudi za tajnika provincije. Od leta 1925 je bil tudi nekaj časa predstojnik ali gvardijan zagrebškega samostana.

Že od svoje mladosti je čutil v sebi misijonski poklic. Kot gimnazijec je v Radečah na počitnicah čital spise in življenjepise tedanjih misijonarjev, ki so jih objavljali razni misijonski lističi. Toda ker je tudi v domovini bilo vedno občutno pomanjkanje duhovnikov po prvi svetovni vojni, je mogel ta svoj sen uresničiti šele leta 1927.

Malo pred svojim odhodom v misijone je doktoriral na že omenjenem papeškem vseučiliškem zavodu za vzhodno bogoslovje ter obranil doktorsko dizertacijo o nauku sv. Maksima Spoznavavca. Njegova vroča želja je bila, biti misijonar v pravem pomenu besede, oznanjevati Kristusa poganom. Toda njegovi predstojniki so videli njegove vzorne duhovniške in redovniške vrline ter kreposti, videli so tudi njegovo globoko bogoslovno izobrazbo, zato so ga namenili za vzgojitelja in učitelja v medškofijskem semenišču v Hankowu. Tam je bil, zlasti kot profesor bogoslovja, ves čas svojega misijonskega delovanja preko 25 let, od leta 1928 pa vse do leta 1954, ko je moral zapustiti Kitajsko pod pritiskom današnjih političnih gospodarjev Kitajske.

V Hankowu je bil tudi voditelj ali magister redovnih klerikov in bogoslovcev in nazadnje tudi voditelj kitajskih novincev za frančiškanski red. V bogoslovju je bil profesor dogmatike, litur-

gike in ascetike. Sodeloval pa je pri vsem misijonskem udejstvovanju; zaradi njegovih globokih vrlin so mu cerkveni predstojniki često poverili zaupno službo apostolskega vizitatorja.

Pred dobrimi 10 leti pa je moral na svojo veliko žalost zapustiti Kitajsko, ki jo še vedno smatra za svojo drugo domovino. Še danes ga srce vleče tja in ko bi mu redovni prestojniki dovolili, bi še enkrat takoj odšel v svobodni del Kitajske, na Formozo — Taiwan. Komaj je bil prišel v Rim, so njegovi predstojniki tudi v Rimu sponali njegovo globino in pripravljenost; zato mu je generalni predstojnik reda takoj dal zaupno službo duhovnega voditelja mladih redovnih mašnikov, ki se v Rimu pripravljajo na učeniško službo. Poleg tega pa v prostem času vrši službo spovednika številnih redovnih hiš (moških in ženskih) ter često tudi nadomestuje apostolske spovednike v Lateranski bailike; pridiga tudi nešteto tečajev duhovnih vaj.

Ko je bil profesor na velikem medškofijskem semenišču v Hankowu, je napisal več učbenikov za svojo stroko.

Tako je poleg vsega drugega dela našel čas za pisanje knjig. Že na Kitajskem je leta 1947. izdal v dveh zvezkih latinsko napisano delo, ki mu je naslov Rimska liturgija (Liturgia Romana), in je bila knjiga popolnoma razprodana. Leta 1959, je v Rimu izdal prav tako v latinščini napisano knjigo — preko 1300 tiskanih strani — Duhovno bogoslovje (Theologia spiritualis), ki je leta 1964 morala iziti že v drugi izdaji; toda mora začeti misliti že na tretjo izdajo. Knjiga je bila posvečena svetniškemu kardinalu Alojziju Stepcinu.

Op. ur.: Ko je bil zlatomašnik še misijonar na Kitajskem, je bilo uredništvo „Katoliških misijonov“ stalno s njim v pismenih zvezah in je tudi objavljalo njegova pisma in slike, česar se starejši bralci gotovo še spominjajo. Zasluznemu bivšemu misijonarju častitamo k jubileju in prosimo Boga, naj slavljenca ohranja še dolgo vrsto let!

„K. M.“

naši misijonarji pišejo...

INDIJA

Škoda bi bilo, da ne bi objavili še enega poročila g. misijonarja PAVLA BERNIKA SDB o romanju na evharistični kongres v Indiji, ki ga je napravil s skupino svojih katoličanov. V pismu prijatelju ve precej več povedati o tem, kot pa je poročal naravnost nam:

„Na mednarodni evharistični kongres v Bombayu sem s teh nagaških hribov popeljal kakih 20 vernikov in dva katehuma. Potovali smo skoraj en teden, kajti iz naše Kohime do Bombaya je več kot 3.000 km. Eden od naših je pa potoval z letalom: minister za promet, ki je katoličan.

Le-tega je papež sprejel v avdijenco. Skupaj z njim sem poslal, kot spremstvo, dva navadna vaščana in eno dekle; vsi trije v narodni noši. Tudi mene so pustili v sobo, kjer je papež skupino sprejel, a so me takoj napadli časnikarji, fotografi in tehniki italijanske televizije, hotoč vedeti vse mogoče stvari o mojih treh hribovcih iz Nagalanda. Med tem, ko sem jim dajal pojasnila, je Monsignor, ki je avdijenco vodil, le-to zaključil, tako da nisem mogel niti poljubiti papeškega prstana. Takoj nato je papež sprejel bombayskega župana in mi smo v sobi ostali bolj v ozadju. Ko je sveti oče odšel, so nas televizijski tehniki postavili prav tja, kjer je preje stal papež, in nas posneli ter s svojimi reflektorji pogreli...

Po avdijenci pri svetem očetu, kateremu je posamezne osebe predstavil naš novi dibrugarski škof, smo se na vrtu fotografirali s kardinalom Agagianom. Škof, ki sem Vam ga bil omenil, je bil pred 25 leti moj učenec. Poučeval sem ga grščino, ki jo je na evharističnem kongresu tudi praktično rabil. Posvetil je našo salezijansko cerkev Marije Pomocnice v Bombayu, ki jo je malo pozneje sveti oče obiskal. Med obredom je škof s pastirsko palico napisal po cerkvenem tlaku grško abecedo. Pred nedavnim smo doživeli v naših hribovih obisk

tega škofa, v katerega škofijo spada moj misijon.

Mednarodni evharistični kongres v Bombayu je po mnenju vseh lepo uspel. Kljub ogramnim množicam, ki so za to priliko prišle v Bombay, je vladal povsod lep red. Navdušenje, s katerim so pogani spremljali papeža, je vse presenetilo. Noben tuji obiskovalec, ne kraljica Elizabeta ne Hruščev, ni doživel takega sprejema. Bombayski prebivalci, ki po ogromni večini niso kristjani, so se sijajno izkazali s svojo gostoljubnostjo. Ko smo mi prispeli na glavno mestno postajo, nam je prva pojasnila dala neka poganska gospa. Če smo se kjer koli ustavili ter pokazali negotovost, kam naj bi se obrnili, je takoj priskočilo nekaj ljudi, da bi nam dali potrebna pojasnila.

V Bombayu sem srečal tudi nekaj rojakov. Prvi je bil naš g. Kešpret, pa

Starček iz misijona Nagaland, v narodni noši.

le za nekaj trenutkov. Bil je namreč eden od uradnih kongresnih fotografov, čez glavo zaposlen dan in noč. Obiskal sem tudi mariborskega škofa dr. Držečnika v hotelu, kjer je stanoval, ter z njim malo pokramljal. V neki samostanski hiši sem obiskal č. s. Resnik in tam naletel na č. g. Zaletela s Koroške. Kramljali smo vse do njegovega odhoda na letališče. Hotel je iti v Madras, da bi se tam srečal z našim bratom Zabretom in si ogledal njegov „grunt“, pa še ne vem, se mu je li posrečilo ali ne. Ko sva se na letališču pogovarjala, so po zvočniku znova in znova klicali zamudnike, saj so motorji že hrumeli. Šele tedaj se je g. Zaletel znašel, da je prav to letalo namenjeno v Madras. Ko so za njim zaloputnili vrata in odstranili stopnice, se je veliki ptič počasi dvignil pod sinje indijsko nebo in izginil...“

O M. DR. MIRIAM ZALAZNIK I. B. M. V. že dolgo nismo nič poročali, imamo pa pred seboj tri njena pisma iz Kanpurja v Indiji, vsa iz začetka maja lanskega leta. Eno je pisano uredniku KM v Buenos Aires, ostali dve pa v U.S.A. č. g. Wolbangu in ge. Anici Tusharjevi. Iz vseh treh pisem povzemamo sledeče vesti o tej naši misijonarki:

„Spet ste me presenetili in razveselili z velikodušnim darom 80 dolarjev iz misijonskega sklada, ki ste jih poslali preko č. g. Wolbanga, ki je še sam dodal 10 dolarjev iz znamkarskega sklada. Kakšna velikodušnost z vseh strani! Vsakokrat me gane, ko prejmem prispevek, ker pač vem, koliko žrtev se za tem skriva. Iskrena hvala za poslani denar! Saj gmotnih potreb je vedno dovolj. Letošnji prispevek mislim porabiti pred vsem za katoliško knjižnico. Imamo več knjižnic v šoli in samostanu in jaz jih oskrbujem, a nobene, ki bi bila dekletom na razpologo in bi služila duhovnim, ne le telesnim zedavam. Naše katoličanke še niso tako daleč, da bi izdajale denar za nabavo lepega branja. 'Panem et circenses', pa še lepa obleka, to je bolj važno! Saj jih po eni strani razumemo: večina njih živi v bornih razmerah in življenje jim omogoča le prav malo lepega in privlačnega, zato

so jim hrepenenja in iskanja obrnjena pred vsem v to smer zemskega dviga življenjskih okoliščin. — Ker se že zahvaljujem, naj tudi omenim, da sem prejela knjigo Rude Jurčeca 'Skozi luči in sence', za katero se srčno zahvaljujem. Knjiga me je navdušila, da bi najrajše še sama začela pisati kake spomine... Pa ne bo nič iz tega...

Pravkar sem prejela tudi januarsko številko 'Katoliških misijonov', ki prinaša sliko sestre Konradine Resnik v družbi s č. g. Vinkom Zaletelom. Povedati vam moram, da je tudi mene osrečil s svojim obiskom ta gospod, tik pred božičem. Za 24 ur je prinesel domovino v moje življenje. Dospel je iz Benaresa v soboto popoldne, v nedeljo popoldne pa za špet odletel v Delhi in naprej v Sveto deželo. Slovenska požrtvovalnost je res izredna! Mnogo sva pokramljala, kajti marsikaj novega mi je vedel gospod povedati; med drugim mi je tudi pravil o svojih potovanjih v Severno Ameriko in v Argentino in ostale dežele J. Amerike. Slikala se nisva, ni bilo pri roki g. Kešpreta! Pač pa sva poslušala skupaj slovensko petje, ki ga je prinesel na traku. Ta obisk mi je bil pravo božično darilo.

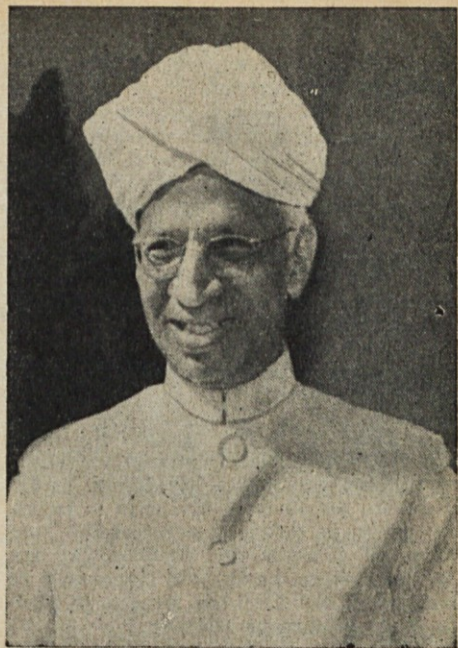
Kot vidite, na kongres nisem mogla kot noben slovenski misijonar iz severne Indije. Kot predsednica izpitne komisije sem bila priklenjena na zavod. A uspeh kongresa je presegel vsa pričakovanja! V koliko bo verski vpliv stalen, se ne more reči. A vsi na kongresu navzoči so začutili, da gre za veliko duhovno silo. Mnogi so že naprej slutili ta vpliv kongresa na indijsko dušo in so se prireditve bali; zato so tudi nekateri zagrizeni hindujci kongres skušali preprečiti, a vlada se jim je postavila po robu. Pojava Kristusovega namestnika je pustila globoke sledove; osvojil si je srca. Pri raznih sestankih, ki jim prisostvujem, me vselej dirne, kako govorniki omenjajo papežev obisk; in to so gospodje, ki so doslej katoliško Cerkev načrtno prezirali. Neki univerzitetni rektor je izjavil, da pričakuje novi papežev obisk Indije, in je želel, da si tedaj ogleda pravo Indijo, ne to 'spačeno', velemestno. Celo komunistični dnevnik 'Blitz' je posvetil cele strani poročilom o kongresu

in objavil prve in najboljše slike, žal na zelo slabem papirju. Morda ste brali, da se je ob kongresu smrtno ponesrečil fotografski reporter. Sveti oče je poslal svojega zastopnika, Indijca, k vdovi z znatno vsoto za vzgojo otrok.

Okrog kongresa in koncila se je tudi pri nas začelo veliko gibanje za zблиžanje z drugimi krščanskimi verami... Dne 4. januarja se je naš kardinal Gracias vozil skozi naše mesto Kanpur in smo ga šli pozdravit. Vračal se je iz Luknowa, kjer je govoril kakim 1.000 metodistom, ki so ga bili sami povabili, da jim govori o vsebini in pomenu eharističnega kongresa na njihovem letnem zborovanju. Pred kratkim bi bilo kaj takega nemogoče. A veje nov duh... Bog bodi azhvalljen za to spremembo!

Vprašujete me, kako so v našem koncu sprejeli vladni odlok o enotnem uradnem hindu jeziku za vso Indijo. No, v naši državi U. P. (Uttar Pradesh) ni posebnih težav, kajti hindujski jezik je naš krajevni jezik. Problem nastane za tiste, ki pridejo k nam od drugod in se morajo učiti hindujski jezik, kar jim gre pa težko... Mnenja sem, da bo še veliko vode preteklo, preden bo mogoče povsod uveljaviti hindujski jezik kot uradni. V vsaki državi hočejo imeti svoj krajevni jezik.

Gmoten razvoj dežele je velik, dasiravno bi mogel biti še večji, a tudi tu imata besedo sebičnost in nepoštenost... Zdi se, da se bliža za Indijo verska kriza. Na deželi in pri nižjih slojih hinduistična vera že še velja; drugače je pa po mestih, kjer življenje vabi... Država je povsem civilna, družinska vzgoja posvetna. Stari verski pojmi izginjajo, novih verskih idej pa ne širijo. Mladina je čisto brezbožna. Po družinah je mnogo trenj med starimi in mladimi. Najhujše je pa to, da zločinstvo silno narašča. Predsnočnim so v predmestju našega mesta ubili 15 letnega fanta. Ponoči so oboroženi zločinci napadli hišo, spodili služinčad, fanta, katerega svojci so šli na poroko, z nožem zaklali in vso hišo okradli. Pravkar smo prejeli pismo od naših sester v Shapurju, kjer imamo bolnišnico, zidano s pomočjo nemške organizacije Misereor, med tem ko nam je denar za gradnjo samostana in šole darovala neka ameriška

Predsednik Indije, ki je izgubil Nehrujevega naslednika v vodstvu vlade Shastrija in dobil za novo vladno predsednico Nehrujevo hčerko, Indiro Ghandi.

dobrotnica. Zadnjo soboto so našo tamkajšnjo ustanovo roparji napadli in vse pokradli. V tej dobi spimo na prostem in nihče ni slišal, da bi se kdo gibal po hiši. A ravno, ko je zadnji ropar mislil oditi, se je prednica zbudila in začela klicati na pomoč... Ropar je takoj začel streljati, a k sreči ni nikogar zadel. Roparji so vse odnesli, ne da bi pustili sled.

Vendar se kljub vsemu poslabšanju položaja v Indiji, najdejo nekatere svete hindujske duše. Prejšnji kanpurski župan na primer — novega, komunista, so pred štirinajstimi dnevi izvolili — se je prav kar odpovedal svetu, da bi čim lažje skrbel za dušo, ker se želi po smrti roditi kot najvišji bramin. Med 50 in 60 leti svojega življenja se pobožen hindujec umakne v samoto, da se posveti življenju molitve in uboštva. Tako tudi ta bivši župan. V življenju

je vse dosegel, kar je želel: hčere vse poročil, sinove vzgojil; zdaj bo namesto njega najstarejši sin prevzel vlogo družinskega poglavarja, da se bo stari lahko posvetil samo svoji duši.

A kljub takim svetlim zgledom je res, da stari hinduizem propada, in če ne pride Odrašenik med pogane, bo duhovno razdejanje med tem narodom velikansko. Ze celo stoletje se vrše razni poskusi, kako obnoviti hinduizem; najbolj znano je gibanje 'Arya Samaj'. A rešenje more in mora priti iz vrst Indijcev samih; kak bramin, ki bo Kristusa vzljubil in ga znal svojemu narodu primerno razodeti. Treba je veliko moliti in žrtvovati!"

Iz Bambaya se je oglasila S. KONRADINA RESNIK, ki je bila sredi lanskega leta v domovini na obisku svojih domačih, po 30 letih življenja v Indiji. Še prej je doživela evharistični kongres in obisk č. g. Zaletela, ki mu je v samostanu preskrbela stanovanje za kongresne dni. Oktobra meseca je pisala č. g. Wolbangu sledeče:

„Oprostite, da Vam tako dolgo nisem pisala. Upam, da ste zdravi, kakor tudi naši drugi misijonski prijatelji in dobrotniki. V Indijo sem se vrnila 9. septembra. Vožnja je bila prijetna do Indijskega oceana, nadalje pa smo pluli

S. Konradina Resnik iz Bombaya v družbi z materjo in sestro domačinskega novomašnika.

sredi napetosti radi spora med Indijo in Pakistanom. Kljub vsemu smo srečno dospeli v Bombay. Po povratku sem bila nastavljena v naši tukajšnji bolnišnici; na prejšnjem kraju sem delovala 15 let. Imamo porodnišnico, pa posebne sobe za bolnike imovitejših krogov, vse pritičlje pa je v službi revežev, katerim nudimo vse brezplačno v zelo obiskanem dispanzerju. Med premožnejšimi imamo zdaj neko hindujko, ki ji pravijo 'Rani', to je 'Kraljica', kajti v Indiji je bilo preje več kraljev, maharadž in podobnega, ki so bili ponekod kar neodvisni od angleške nadoblasti. Poleg hindujcev imamo tu bolnike parsijske vere in muslimanske, ki so zelo prijazni in po svoje verni ljudje. Pred nekaj dnevi mi je govorila neka žena hindujske vere in me prosila, naj molim za uspeh njene operacije. Imenovala je več bogov, ki naj bi pomagali, a jaz sem ji rekla, da bom molila k enemu, pravemu Bogu. Vesela je bila mojega zagotovila in je vse svoje obvestila o tem. Operacija je, hvala Bogu, dobro uspela. K nam pride po zdravniško pomoč tudi več misijonarjev in misijonark. Meni je pa le dolgčas po mojih otrocih, ki sem bila 15 let med njimi na prejšnjem misijonu v Bandri. A božja volja je najboljša...! Sicer pa ne morem dosti izbirati, ampak delati to, kar morem. Bila sem operirana na desnem očesu in zelo slabo vidim zato v šoli ne morem več poučevati."

Od misijonarke S. MAGDALENE KAJNČ, ki kot loretska sestra že deluje v Morapaju v Bengaliji, kar pomnimo, in ji ljudje pravijo kratko „čudodelna zdravnica“, ker dosega tako lepe uspehe v dispanzerju in na obiskih po domovih, pa s tako skrimnimi sredstvi, smo prejeli dve pismi, eno iz meseca marca, drugo iz junija. Tole poroča:

„Gotovo ste kaj brali, da je tu pri nas siromaštva vedno več, s tem pa tudi boleznimi. Zato revni bolniki v stotinah oblegajo naš dispanzer. Mnogokrat nam prinesejo tudi že umirajoče otroke; no za take je najboljše zdravilo sveti krst. Blniki verujejo, da je glavni zdravnik v našem dispanzerju Jezus. Zato pred svojim odhodom skoraj vsi hočejo po-

Sestra Terezija Medvešček (desna od dveh misijonark v sredi) med sirotami in begunkami, ki zanje na misijonu skrbe.

Ijubiti moj redovni križ, mnogi pa prosijo, da jih kar jaz na čelu pokrižam kot mati svojega otroka.

Pred nekaj dnevi je neki musliman po nasvetu svojega prijatelja pripeljal k nam svojo ženo, ki je dolga leta trpela radi hude padavice, pa je nihče in nikaka zdravila niso mogli ozdraviti. V čakalnici jo je spet napadlo, in sicer tako hudo, da so vsi mislili: zdaj, zdaj bo umrla. S pomočnico sva storili vse, kar sva mogli. Končno sem ji tudi dala poljubiti razpelo, in glej, čez nekaj miut se je povsem umirila, čeprav je navadno napad trajal veliko dalje. Dala sem ji še primerna zdravila in od tedaj nprej je popolnoma zdrava. Vsi so ljubemu Jezusu hvaležni.

Nekega dne so na nosilih prinesli mladega hindujca, ki je že tri leta trpel silne bolečine in ni našel nikjer pomoči, čeprav je obiskal že veliko zdravnikov. Dala sem mu običajna zdravila in mu svetovala, naj zaupa v dobrega Jezusa, pa bo ozdravel. Obljubil mi je, nakar sem mu obesila še svetinjo okoli vratu in — čez dva meseca je popolnoma ozdravel. Njegov brat je ves ta čas prihajal iskat k meni zdravila in vedno je pred odhodom stopil v cerkev ter molil — hindujec!

Takih in sličnih primerov je mnogo dan na dan.“

Iz Kalkute nam je kratko pisal jezuitski BRAT JOŽEF LUKAN S. J.: „Najsrečnejša hvala za poslani denar 50 dolarjev! Naj ljubi Bog tisočkrat povrne blagim dobrotnikom!

Tu pri nas gre misijonsko delo zelo počasi naprej. Veliko je pomanjkanje delavcev. Novi misijonarji ne morejo dobiti vizuma, med domačini je pa zelo malo poklicev, pa še ti so pogosto nestanovitni. Mi se pa staramo... Treba bo veliko moliti, da Gospod omogoči novim delavcem iti v vinograd...“

Tu imamo gimnazije in univerzo, okoli 4.000 študentov, ki so večinoma hindujci in muslimani. Zavod uživa velik ugled pri oblasteh in pri ljudeh. Pravijo, da so naše šole najboljše v deželi, in vsi hočejo poslati svoje otroke k nam študirat. A kaj, ko pa na drugi strani ovirajo nadaljevanje in ravoju ustanove..., ko ne dovolijo novim priti na pomoč. Tako se morajo tisti, ki so na delu, še bolj žrtvovati, kar radi store, upajoč, da bo Bog te žrtve ob svojem času tudi poplačal.“

Iz Južne Indije se je oglasil drug jezuitski brat IVAN GERMEK S. J., ki

se tudi zahvaljuje za darilo in pravi:

„Kako smo misijonarji in misijonski prijatelji po eni strani raztreseni po vsem svetu, po drugi strani pa tako lepo med seboj duhovno povezani, vsi streméč po enem samem cilju, še druge pripeljati k Pastirju Kristusu. Zelo sem vesel, da tudi v naši domovini delajo za misijone. Misijonski krožek ljubljanskih bogoslovcev se nam pridno oglašá; upam, da se bo med njimi našel kak misijonski poklic.

Oprostite moji slabi slovenščini. Že leta 1923 sem zapustil rojstni kraj in odšel v Gorico in tam vstopil v jezuitski noviciat italijanskih sobratov. V Indijo sem prišel že leta 1927. Od tistega časa do danes nisem govoril skupaj eno uro slovensko. A tudi to rad žrtvujem za večjo čast božjo!“

Iz Assama, kjer deluje v kraju Tezpur med sirotami in begunkami, se je oglasila z več pismi S. TEREZIJA MEDVEŠČEK, hči Marije Pomočnice.

Najprej naj objavimo več kot leto dni staro njeno prošnjo na slovenske misijonske dobrotnike:

„Prilagam vam sliko naših begunk, o katerih sem vam že enkrat pisala, v upanju, da se bo kaka dobra duša javila za vzdrževanje ene ali druge izmed njih. Ni tako velika vsota, komaj šest dolarjev mesečno. Dobrotniku bi poslala sliko vzdrževanke, katera bo za njega oziroma zanjo tudi veliko molila.“

V naslednjih pismih iz leta 1965 piše sledeče:

„Zadnjič sem vam pisala in prosila pomoč za naše begunke, danes imam pa še drugo prošnjo: Za našo cerkveno bi potrebovale novi križev pot s precej velikimi podobami, kajti moramo misliti na to, da nam bo služil tudi za novo večjo cerkev, ki jo bo počasi treba graditi, ker je stara zelo premajhna. So lahko kar tiskane in tako se morejo poslati kot tiskovina.

Dela imam vedno veliko. Poleg 200 notranjih gojenk in 300 zunanjih, imamo na skrbi še po 30 odraslih, ki bivajo pri nas mesec dni pred poroko. Bila sem tudi več tednov na misijonu po vaseh in sem pripravila lepo število odraslih na sv. krst in prvo sv. obhajilo. Tudi med dekleti, ki žive pri nas, se jih

Sr. M. Dominika Žužek, slikana pred pročeljem svoje bolnice v Karachi, Pakistan

vedno nekaj pripravlja na sv. krst. Škoda, da nas je tako malo; koliko več bi lahko napravile, če bi bile bolj številne, kajti srca so pripravljena. Hvala Bogu, imamo precej domačinskih poklicev, ki jih je pa treba dolgo šolati, da zmorejo vse, kar zahteva redovno življenje in misijonsko delovanje.

Vaše pismo z drogocenim čekom mi je napravilo veliko veselja! Srčna hvala vsem dobrotnikom, zlasti še mrs. Francis Muren in mrs. Caroline Gregory, s katero sva že dolgo poznani in že kar prijateljski.

Sedaj smo v počitnicah. Naslednji teden grem v Shillong na duhovne vaje, kjer bom imela veliko možnosti, da se bom v molitvah spominjala misijonskih prijateljev.

V našem kraju imamo zdaj škofa in lepo stolnico, ki se vsako nedeljo na-

polni z vojaštvom, kajti naš kraj je blizu kitajske meje, ki je radi napadov pred leti zelo zastražena.“

V naslednjem pismu nam sporoča, da se je na duhovnih vajah v Shillongu srečala z misijonarjem Bernikom in je tako imela spet priliko malo po slovensko pokramljati.

PAKISTAN

Tu deluje slovenska zdravniška SE-
STRA DOMINIKA ŽUZEK, ki nam je že lansko leto poslala pismo v razlago priložene fotografije. Sliko smo že objavili, razlage pa še ne, a je tako lepa, da ne sme izostati v naši misijonski kroniki:

„Mnogi se pritožujejo, da nič ne pišem o svojem delu. No, pa naj poročam kratko o zanimivem primeru iz mojega delokrega.

Odkar sem se iz Anglije vrnila v Karachi leta 1963, delam v naši bolnici, in sicer imam na skrbi anesteziologijo. Ker sem edina specializirana v tej panogi zdravniške vede, imam veliko dela, ki je povrh tega še zelo neurejeno, kajti moram pač k operaciji, kadar pride, pa naj bo podnevi ali ponoči.

Na sliki, ki Vam jo pošiljam, vidite 60 letnega Mohameda Khana na bolniški postelji in zraven mene. Sliko je napravil č. g. Zaletel, ko se je ustavil v naši bolnici na povratku z evharističnega kongresa v Bombayu. Če je ta bolnik danes še med živimi, se moram zahvaliti vam vsem, ki nam pomagate s svojimi molitvami.

Gospod je dospel v našo bolnico oktobra meseca. Operacija je bila nujna, a ker je bil bolnik zelo slaboten, smo jo morali zadržati za nekaj tednov. Ko se

je bolnik malo okrepil, smo se lotile težkega posla. Kljub skrbnim pripravam sem morala tri četrt ure po začetku operacije opozoriti kirurga, da naj ne nadaljuje, kajti možu je zastalo srce. Skupno s kirurgom sva po eni minuti in pol prizadevanja ponovno oživila srce, nakar je kirurg operacijo dovršil.

Vendar je bil bolnik po končani operaciji tako slaboten, da ga nismo mogli odpraviti nazaj v bolniško sobo. Pustili smo ga v operacijski sobi, ki je edini prostor z inštalacijami za oživljanje zamirajočega življenja.

Kirurg je šel po svojih potih. Odgovornost za življenje bolnika je ostala v mojih, in seveda božjih rokah. Borba za življenje je trajala še 16 ur. Šele po tem času je bolnik začel prihajati k zavesti. Po več tednih je popolnoma okreval in danes uživa planinski zrak v prekrasnih kašmirskih gorah na severu.

Ne morem vam popisati onih 20 ur, ko sem bila sama z nezavestnim bolnikom in se borila za njegovo življenje, za katerega ohranitev ni bilo prav za prav nobenega upanje več. Danes je mogoče rešiti bolnika tudi v zelo težkih primerih, s pomočjo znanosti in modernih sredstev. Brez tega dvojega bi tako naš bolnik kakor drugi umrl že na operacijski mizi. Vzhod, posebno v velikih mestih, napreduje hitro v pogledu zdravstva, tako hitro, da so misijonske bolniče pogosto v velikem zaostanku tako v pogledu osobja kot opreme, kar pa jim jemlje možnost obstanka. Nastaja zato velik problem, kako nadomestiti zamujeno. Vaše molitve in tudi glumna pomoč naj pri reševanju sodelujejo! Hvala vsem!

D A R O V I Z A M I S I J O N E

SKLAD SLOV. MISIJONARJEV

Venezuela: Marija Ilija, 50 dol.

Kanada (v kanadskih dolarjih): Rokjaki iz župnije Marije Pomagaj v Torontu: Teja Kokovica, 20; Ana Kokalj, 6; Franc Ahlin, 5; Stane Vovk, 1; Franc Kus, 5; Franc Viderga, 3; Ivan Kico-

mar, 4; Franc Petrič, 5; Jarnej Kramar, 6; Stanko Brumšek, 5; Franc Demšar, 2; Lojze Jevnikar, 5; Jože Kastelic, 2; Rudolf Šircelj, 10; Jože Bohnc, 2; šolski otroci, 2; skupaj: 63 kanadskih dolarjev. — Namesto vena na grob brata Cirila Verdnika, rojaki iz župnije Marije Pomagaj, 51 dol. — Slovenci iz Ba-

tawe: Klemenčič Stane, 3; Gospodarič Albin, 2; Zalešak Marija, 2; Medved Venceslav, 2; Košir Franc, 2; Medved Ivo (le-ta vsako leto zbira darove za misijonarje med rojaki; nad vse hvalevredno!), 4; Valent Balent, 1; Miklavčič Maks, 2; Trček Ivan, 1; Košir Janez, 1; L. Šušteršič, Timmins, 3; učenka Marija Osredkar, 1 dolar.

Argentina (v pesih): Č. g. Alojzij Košmerlj, 2.000; šolski tečaj Frana Erjavca, Adrogué, 400; N. N., Villa Madero, 3 tisoč; N. N., Tablada, 1.500; Oskar Pregelj, Tablada, 100; družina Bidovec, San Justo, 4.000; N. N., 250; J. Pavlovčič, st., San Martín, 1.000; N. N., 500.

Trst (v lirah): Bojana Simčič, 1.000; N. N., 1.500; Marijina družba na Via Risorta, ob misijonski nedelji, 123.000 splošno za slovenske misijonarje, in 60 tisoč posebej dvema od njih.

Avstrija: S. Daroslava Škulj, usmiljenka, 300 šilingov; rojaki iz Koroške, potom slovenskega dušnopastirskega urada v Celovcu, 20.000 šilingov.

Francija (v novih frankih): N. N. Tucquegnieux, 100; arh. Anton Jankovič, Nancy, 350; Ivanka Mlakar, Moselle, 50; Marija Beč, Moselle, 38; Marija Steržina, 88.

Avstralija: Jože Šterbenc, 1/4 funta; Fr. Sehun, 1/4 funta; J. šajn, 1/4 funta.

Poleg zgoraj navedenih 60.000 lir, posebej darovanih dvema slovenskima misijonarjema v Trstu, je bilo posebej darovano še sledeče:

N. N., 1.000 lir, daruje za vrečo cementa o. Ivanu Obali v Afriki; Jože Šterbenc, Avstralija, za misijonarja štanta na Madagaskarju, 19.10.2 avstralskih funtov; še za misijonarja Obalo v Afriki darovali v Argentini: Ivanka Kušar, 1.000 pesov, in Helena Oblak, 300 pesov, obe iz San Justo; za očeta Jožeta Cukalo SJ, v Indiji, je daroval č.g. St. Skvarča, Luján, Argentina, 2.000 pesov, in neimenovani v Argentini, 5 dolarjev.

ZA KRSTE

Na ime Rihard, Jožef Marija, Anton Marija, Ana Marija in Marija Rozalija

3.000 Lir, neimenovana po Marijini družbi v Trstu, Via Risorta; potom iste N. N., 1.000 lir, za siamski dvojčici v Afriki.

DŠV in DSD

138 članov iz Slovenske vasi v Lanusu, Argentina, plačalo letno članarino v skupnem znesku 14.820 pesov (Vzorno!). Ostali v Argentini (v pesih): Franc Urh, 50; družina Marinič in Golob, Luján, 100; N. N., 100; družina Grile, 200; družini Golob in Peternelj, Luján, 300; družina Breznik, San Justo, 500; Lojze in Albina Sedelj, 150; Ivanka Kušar, San Justo, 50; Helena Oblak, San Justo, 50; čop Vika, Castelar, 100. — Ponovno javljamo članom DŠV v Argentini, da je zdaj letna udnina 120 pesov za osebo!

TISKOVNI SKLAD KAT. MISIJONOV

Avstralija (potom poverjenika Franca Vrabca, v funtih): Stane Andrejašič, 2-10; Korže Maks, 0-15; Kunc Vinko, 0-15; Ivan Mihelj, 3-15; I. Ahlin, 0-15; Ivana Jenko, 0-15; K. Golob, 0-10; Stane šubic, 2-5; p. Odilo Hajnšek OFM, 0-5; Ga. Serbinšek, 0-15; Franc Vrabec, 3-15; Ga. Vugona, Alubury, 0-15 in ga. Milka Hrovatin, 0-5 funta.

Trst: N. N., 600 lir; N. N., 300 lir.

Argentina: Miha Igljč, Slovenska vas, 100 pesov.

ZA MISIJONE

Avstralija: M. Šober, pol funta; mrs. Kregar, 1/4 funta. *Kanada*: Družina Rabzel, namesto venca na grob br. Cirila Verdника, 17 dol.; Rabzelovi otroci, prihranki postnih odpovedi, 5 dol.; ga. Rabzelova, 10 dol. — *Argentina*: N. N., Castelar, 400 pesov; Leopolda Kavčič, Villa Lynch, 100 pesov; Ivan Boljkovič, Don Torquato, 4.700 pesov. — *Venezuela*: Marija Ilija, 50 dolarjev.

VSEM TISOČKRAT MISIJONSKI BOG
PLAČAJ!

KDOR MISIJONOM DARUJE, BOGU POSOJUJE!

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

Ovitek: Jure Vombergar

NAROČNINA: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 500, podporna 1.000, dosmrtna 5.000 pesov. V U.S.A. in Kanadi: 3 (6,40) dolarjev. V Italiji 1.600 (3.200, 20.00) lir. V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. V Franciji 12 (24, 160) NF. V Angliji in Avstraliji 1 ¼ (2 ½, 16) funtov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540 Mr. Rudi Knez 679 E. 157 th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John. Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741.

Kanada: Župnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4. Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. John Kopač C.M., 739 Brown's Line, Toronto 14, Ont. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka C.M., 405 Marie Anne East, MONTREAL, P. Q. Za Port Arthur (Ont.) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač C.M., 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man. Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sévres 95, Paris (VI).

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. — Rev. Alojzij Luksar, Kamen 14, P. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drav, Kapellengasse 15, Kärnten.

Avstralija: Franc Vrabec, Baraga House, 19 A'Beckett Str. KEW, Vic., Australia.

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

V 40. letnik „Katoliških misijonov“ — Naši odnosi do nekristjanov — „Lačen sem bil in mi niste dali jesti. . .“ — Junakinje misijonskih poljan — „Zdaj je čas laikov. . .“ — Žarki sreče iz Konga — Misijonar Obala se zahvaljuje — Misijonski svet 1965 — Izredni uspeh 15. misijonske veletombole — O. Aleš Benigar OFM - zlatomašnik — Naši misijonarji pišejo — Darovi za misijone.

LEPO SE PRIPOROČAMO ZA PORAVNAVO NAROČNINE!

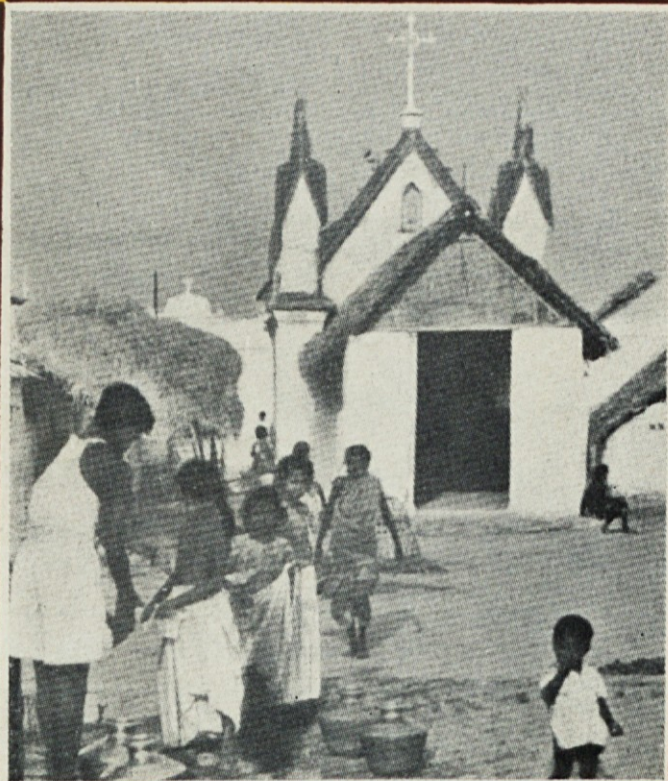

Correos
Argentina
Sec. 34 (B)

TARIFA REDUCIDA

CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. N° 860.246
Domicilio legal, Cochabamba 1467,
Director responsable, Ientek Ladislav
Buenos Aires.

Slika na prvi strani ovitka: Kip budističnega
božanstva ASURA, ki ga hranijo v prastarem
templju v NARA, na zapadni Japonski. Slika
tu: Pred cerkvijo padeželskega misijona v
Indiji